Cornell University ILR School

Cornell University ILR School
DigitalCommons@ILR

The Ladies' Garment Worker, Volume 2 (1911) The Ladies' Garment Worker

10-1-1911

The Ladies' Garment Worker, Volume 2, Issue 10

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

Follow this and additional works at: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol2

Thank you for downloading an article from DigitalCommons@ILR.

Support this valuable resource today!

This Book is brought to you for free and open access by the The Ladies' Garment Worker at DigitalCommons@ILR. It has been accepted for inclusion in The Ladies' Garment Worker, Volume 2 (1911) by an authorized administrator of DigitalCommons@ILR. For more information, please contact catherwood-dig@cornell.edu.

If you have a disability and are having trouble accessing information on this website or need materials in an alternate format, contact web-accessibility@cornell.edu for assistance.

The Ladies' Garment Worker, Volume 2, Issue 10

Description

First published in April 1910, *The Ladies' Garment Worker* was the official publication of the International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU) through 1918. The journal appeared monthly and included sections in English, Italian, and Yiddish. *The Ladies' Garment Worker* was discontinued at the end of 1918 and replaced in January of 1919 by the new weekly journal of the ILGWU, *Justice*.

Keywords

International Ladies' Garment Workers' Union, ILGWU, The Ladies' Garment Worker, labor unions, clothing workers, textile workers, garment workers, garment industry, New York, United States, English, Italian, Yiddish, Jewish

Publisher

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

This book is available at DigitalCommons@ILR: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol2/10

RECEIVED
DEC 8 1911

Vol. II. OCTOBER 1911 No. 10

The LADIES' GARMENT WORKER

Contents:

Glorious Victory of the Ladies' Tailors—Full Text of Collective Agreement.

A Year of the Protocol—with illustrations.—Views of Louis D. Brandeis, Hamilton Holt and Morris Hillquit.

Editorial — Ladies' Tailors — Cleveland Situation.

We Stand for Freedom.

Strike to Continue to Bitter End.

General Executive Board in Session at Cleveland—Full Report.

Agitation Among the Waistmakers.

Victory of Brownsville Dressmakers and Toronto Cloakmakers.

Shorter Working Hours Means: Longer Seasons, Higher Wages, Longer Life.

Longer Working Hours Means: Shorter Seasons, Smaller Wages, Shorter Life.

PUBLISHED MONTHLY
IN ENGLISH AND YIDDISH
by the
INTERNATIONAL
LADIES' GARMENT WORKERS' UNION

OFFICE: 32 Union Square, New York City.

Lipshitz Press, 49-51 Lafayette St., N. Y.

Names and Addresses of Local Secretaries, Business Agents and Headquarters

1. N. Y. Cloak & Suit Operators—B. Fried, Sec'y., Office, 121 E. 18th St.
2. Philadelphia, Pa., Cloak & Skirt Makers—M. Sandler, Sec'y, 1848 Monmouth St.; Max Amdur, Organizer, Office, 39 N. 10th St.
4. Baltimore, Md., Cloakmakers—D. Cohen, 1000 E. Baltimore St.
8. San Francisco Cloakmakers—H. M. Schwartz, Sec'y, 431 Hickory Ave.
9. N. Y. Cloak & Suit Tailors—A. Guyer, Sec'y, Office, 113 E. 10th St.
10. N. Y. Amal. Lad. Gar. Cutters—Henry Singer, Sec'y, Office, 7 West 21st St.
11. Brownsville, N. Y., Cloak & Skirt Makers—M. Finkelstein, Sec'y, Office, 1705 Pitkin Ave.
12. Boston, Mass., Cloak Pressers—D. Datz, Sec'y, 18 Garden St.
13. Montreal, Can., Cloak & Skirt Makers—S. Labensohn, 18 Prince Arthur, West.
14. Toronto, Ont., Cloak Makers—M. Yampolsky, 56 Elizabeth St.
15. Philadelphia, Pa., Ladies' Waist Makers—Pauline Newman, Org'r., Office, 224 Pine St.
16. St. Louis, Mo., Ladies' Gar. Cutters—Jake Goodman, 4017 Shenandoah Ave.
17. N. Y. Reefer Makers—J. Rosen, Sec'y; M. Leader, Organizer, Office, 91 Delancey St.
18. St. Louis, Mo., Skirt Makers' Union—A. Wax, Sec'y, 2948 S. Sheridan Ave.
19. Montreal, Can., Cloak & Suit Cutters—E. Lazare, Sec'y, 182 Mitchelson St.
20. N. Y. Rain Coat Makers—J. Israel, Sec'y; A. Cohen, Bus. Ag't; Office, 8 E. 17th St.
21. Newark, N. J., Lad. Tailors & Cloakmakers—M. Bruck, Sec'y; E. Fine, Org'r; Office, 182 Prince St.
22. New Haven, Conn., Lad. Garment Workers—Fred Varonick, 128 Washington Ave.
23. N. Y. Skirt Makers—J. Abramsky, Sec'y; Office, 113 E. 10th St.
25. N. Y. Waist Makers—A. Baroff, Manager; Office, 151 Clinton St.
26. Cleveland, Ohio, Cloakmakers—L. J. Feit, Sec'y, 2637 E. 61st St.
27. Cleveland, Ohio, Skirtmakers—S. Prisamt, Sec'y, 2401 E. 49th St.
28. Passaic, N. J., Ladies' Garment Workers—H. Kleinman, Sec'y, 79 E. 10th St., N. Y. C.
29. Cleveland, O., Cloak & Skirt Finishers—Ida Baxt, Sec'y, 2739 E. 51st St.
30. Albany, N. Y., Ladies' Tailors & Dressmakers—N. Fein, Sec'y, 64 Westerlo St.
31. St. Louis, Mo., Cloak & Skirt Pressers—H. Cornbleet, Sec'y, 920 N. 17th St.
32. Peekskill, N. Y., Underwear Workers—Mary Martin, Sec'y, 118 Grant Ave.
33. Atlantic City, N. J., Ladies' Tailors—J. Rosen, Sec'y, 113 1|2 Georgia Ave.
34. Baltimore, Md., Ladies' Tailors—Morris Hertzbach, Sec'y, 220 W. Barre St.
35. N. Y. Pressers Union—J. Lubinsky, Sec'y; Office, 228 Second Ave.
36. Boston, Mass., Ladies' Tailors—I. Paris, Sec'y; Office, 8 Lovering Pl.
37. Cleveland, O., Pressers—Sam Tauber, Sec'y, 2364 E. 37th St.
38. N. Y. Ladies' Tailors—D. Bernstein, Sec'y; Office, 43 E. 22nd St.
39. N. Y. Petticoat Makers—A. Dlugyn, Sec'y, 63 Gratten St., Brooklyn, N. Y.
40. Sprinfield, Mass., Ladies' Tailors—H. Schaffer, Sec'y, 74 Boylston St.
41. Brownsville, N. Y., Wrapper Makers—B. Lebofsky, Sec'y; Office, 1727 Pitkin Ave.
42. Cleveland, Ohio, Cloak Cutters—J. Chaloupka, Sec'y, 3452 Kimmel Rd.
43. Philadelphia, Pa., Ladies' Tailors—H. Zacharoff, Sec'y, 806 Walnut St.
44. Chicago, Ill., Cloakmakers—A. Tensley, Sec'y; Office, 1125 Blue Island Ave.
45. Syracuse, N. Y., Dressmakers—H. Miller, Sec'y, 527 Cedar St.
47. Denver, Colo., Ladies' Tailors—H. Olstein, 1368 Perry St.
48. Cincinnati, Ohio, Ladies' Garment Cutters—Dennis Cronin, Sec'y., 1715 Madison Ave.
49. Boston, Mass., Waist Makers—Gertrude Berger, Sec'y, 39 Minot St.
50. Brownsville, N. Y., Misses & Children's Dressmakers—N. Friedlander, Sec'y, Stone Ave., cor. Blake Ave., Columbia Hall.
52. Los Angeles, Cal., Ladies' Tailors—Harry Schottland, Sec'y, 251½ N. Fremont St.
53. Philadelphia, Pa., Cloak & Skirt Cutters—Frank Stein, Sec'y, 618 McClellan St.
54. N. Y. Embroiderers' Union—S. Kalkstein, Sec'y, 308 E. 13th St.
55. Philadelphia, Pa., Suit & Waist Makers—P. Abrams, Sec'y, 2501 S. Sheridan St.
56. Boston, Mass., Cloak & Skirt Makers—M. Carmen, Sec'y; Office, 31 N. Russell St.
57. Milwaukee, Wis., Ladies' Garment Workers—I. Rosenfeld, Sec'y, 538 Eleventh St.
60. Troy, N. Y., Ladies' Tailors—V. Smith, Sec'y, 1617 7th St.
61. Montreal, Can., Cloak & Skirt Pressers—S. Labenson, Sec'y, 18 Prince Arthur, West.
62. N. Y. White Goods Workers—M. Lifschitz, Sec'y, 264 Henry St.
63. Cincinnati Cloakmakers—Max Weinstein, Sec'y, 746 West Court St.
63. Cincinnati Pressers, Sub-Local—A. Berman, Sec'y, 1032 Wesley Ave.
64. N. Y. Buttonhole Makers—A. Steinberg, Sec'y, Headquarters, 81 Second Ave.
66. Carmel, N. J., Ladies' Garment Workers—Fannie Herder, Sec'y, Carmel, N. J.
67. Toledo, O., Cloak & Suit Makers—J. Cohen, Sec'y, 2142 N. 17th St.
68. Brownsville, N. Y., Cloak & Skirt Pressers—Chas. Ducker, 283 Stone St., Brooklyn, N. Y.
69. Philadelphia, Pa., Cloak & Suit Finishers—B. Shane, 3837 Wyahising Ave.
71. Chicago, Ill., Ladies' Tailors—M. Katzman, Sec'y, 1145 Blue Island Ave.
72. Brownsville, N. Y., Dressmakers—Lena Kasdin, Sec'y, care of Rolnick, 365 Dumont Ave.
73. Boston, Mass., Amal. Lad. Gar. Cutters—Sam Jacobson, 32 Grove St.
75. Worcester, Mass., Cloak & Skirt Makers—Lena Sher, Sec'y, 81 Water St.
76. Chicago, Ill., Cloak & Skirt Pressers—Hyman Smilgoft, Sec'y, 639 W. 13th St.
77. Boston, Mass., United Rubber Garment Workers—Rose Myers, 60 Lebanon St., Malden, Mass.
78. St. Louis, Mo., Cloak Operators—Maurice Danziger, Sec'y, 903 N. 11th St., Room 10.
80. Bridgeport, Conn., Lad. Tailors & Dressmakers—M. Shapiro, Sec'y, 67 Olive St.
81. Cloak & Suit Cutters' Union of Chicago—Paul Bleschke, 6551 Claremont Ave.
82. Kalamazoo, Mich., Corset Workers—Joseph Wood, 428 So. Burdick St.
84. Boston, Mass., Petticoat Makers Union—Bessie Liberty Sec'y, 53 Oswego St.
85. Cincinnati, O., Skirtmakers Union—Emma Betz, Sec'y, 620 Riddle Road, Clifton Heights, Cincinnati, Ohio.
86. Asbury Park, N. J., Cloak & Skirt Makers—Morris Glantz, 1032 Springwood Ave.
87. Savannah, Ga., Ladies' Tailors & Dressmakers—N. Goldberg, 511 West York St.
88. Boston, Mass., Childrens' Dress & White Goods Workers—Bessie Chansky, Sec'y, 11 Balfour St., Roxbury, Mass.
89. Louisville, Ky., Ladies' Garment Workers—Benjamin Snipper, 641 So. 7th St.
90. Buffalo, N. Y., Ladies' Garment Workers—A. Madow, Sec'y, 165 Cedar St.

(Continued on 2nd Page Jewish Cover)

THE LADIES' GARMENT WORKER

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH AND YIDDISH

Vol. II. OCTOBER, 1911 No. 10

Glorious Victory of the Ladies' Tailors

By A. ROSEBURY

A Fight of Brief Duration and Quick Results—Full Text of Collective Agreement.

The Ladies' Tailoring Trade (employees as well as employers) is congratulating itself upon a glorious victory attained at the end of six days from the time a General Strike was declared.

For enthusiasm, brief duration, manner of negotiation between the parties and nature of concessions granted the strike was unparalleled in the history of strikes in the garment trade.

The strike affected some 10,000 workers, about 5,000 of whom are employed by members of the Merchants' Society of Ladies' Tailors and Dressmakers. The concession of wages, hours and union recognition, granted by these employers will inevitably be the rule in all shops outside of the Employers' Association, so that all the independent employers, who at the time this is penned have not come into line, will have to grant similar concessions if they mean to retain their trade.

In calling this collective agreement a "glorious victory" it is only fair to emphasize that throughout the negotiations the employers, no less than the employees, have manifested a desire for a speedy conclusion of peace. While the employers have recognized that the men had genuine grievances, and that the system in vogue before the strike was fraught with evils which cried aloud for a remedy, both sides have been guided by the principle of "give and take" without which negotiation is impossible.

The result is one of the most satisfactory solutions on record. The full text of the agreement quoted below is a clear indication of the spirit in which both parties approached the question of settlement.

Nor was the result altogether unforeseen. When Mr. Bartholmew, the secretary of the Merchants' Society, intimated to the General Executive Board of the International Ladies' Garment Workers' Union that upon the union consenting to take the Protocol signed in 1910 by the employers and unions in the Cloak and Suit trade as a basis for arbitrating all points wherein ladies tailoring differed from cloak making, the difficulties might be adjusted, the leaders of both sides knew that the strike would be of short duration. And when Mr. Julius Henry Cohen, the attorney for the Cloak & Suit Manufacturers under the Protocol of 1910, was engaged to represent the Merchants' Society in the negotiations, a satisfactory settlement became an absolute certainty.

A careful perusal of this agreement reveals the fact that its main provisions are based upon the individual agreement signed by the independent employers, including certain features borrowed from the protocol of 1910, essential to a collective and permanent agreement. These are, namely, the provision of a board of arbitration, a grievance committee and a joint board of sanitary control.

And so, while we claim it as a glorious victory for the union we readily concede that it was also a victory for the employers in the sense in which Mr. Julius Henery Cohen has clearly defined it on the morrow of the settlement. To quote the statements of the attorneys on both sides.

Mr. Meyer London said: "It is a great victory. Never before has such a big strike been won so quickly. This collective settlement is of great advantage to *the working people. The difference* between an individual settlement and a collective settlement is that in a collective settlement there is no attempt made to revert to former conditions. Under this settlement the employers are bound as a body to observe every part of the agreement."

Mr. Julius Henry Cohen said: "The Union is to be congratulated, the employers are to be congratulated, and the public is to be congratulated. The Union because of the genuine victory that it has won for its members in the way of wages, hours and conditions of labor; the Employers' Society because of its victory in the way of permanent peace and permanent methods of adjusting future difficulties; and the public because *of the speedy termination of the strike*, and the assurance of permanent peace and improved conditions. The settlement of the strike along these lines is another addition to the series of peace settlements by modern methods."

Meanwhile a number of mischief makers have already attempted to sow discord. Thus, it is alleged that the "artists" who joined in the strike have struck a doubtful bargain through the abolition of piece work. In "all the news that's fit to print," the omission of the word "minimum" conveys, it seems to us, a deliberate falsehood, making believe that $24.00 a week agreed on would be the maximum. The statement goes on to say that the "artists protested at the union meetings, but that they were howled down." This may mislead outsiders. But the figures of the vote give the lie to the fraudulent statement. The votes in opposition to the agreement being accepted were 32 all told and these were largely composed of industrialist malcontents, while the artists number about 300.

As a matter of fact provision has already been made at the suggestion of Mr. Meyer London for working out a scale of wages that will satisfy those whose earnings in the busy season averaged more than $24.00 a week.

Another correspondent has rushed into print with the story that the dissatisfied peace workers were going to form an independent union. The story teller, whoever he was, evidently meant to minimize the settlement which was stamped with universal approval. Without grudging him this cold comfort we may remind our readers of a similar story circulated not long ago about the formation of an independent union in the Cloak & Suit trade. How this evaporated into thin air is now a matter of the past. Next time these obtruders will do well to take to heart the saying, "Don't prophesy unless you know."

Full Text of the Collective Agreement

Agreement, entered into this eighteenth day of September, 1911, between the Merchants'

Society of Ladies' Tailors and Dressmakers of New York, hereinafter called the "Employers," and the Ladies' Tailors and Dressmakers' Union, Local No. 38, of the International Ladies' Garment Workers' Union, hereinafter called the "Union":

Whereas, The parties to this agreement are desirous of terminating the strike that is now pending, and have agreed upon a solution of certain questions, they do stipulate as follows:

First—Each member of the employers is to maintain a union shop, and to employ in his tailoring and dressmaking establishments, members of the above named union so long as such members can be obtained to do the tailoring work required by the employers.

Second—The prevailing system of payment by piece work shall be abolished.

Third—Fifty hours shall constitute a week's work. The regular hours of work to be as follows: The first five working days of the week from 8 a. m. until 6 p. m. with one hour recess between 12 noon and 1 p.m.; on Saturdays from 8 a.m. until 1 p.m.

Fourth—All employees shall be paid by the week, and not otherwise, at the following scale of wages in the better class of shops:

Tailors, at not less than $24 per week.

Male helpers at not less than $18 per week.

Female helpers at not less than $16 per week.

Fifth—Wages shall be paid on a fixed day of the week, and in cash.

Sixth—There shall be no Sunday work.

Seventh—All work must be done inside of the factory of the employer.

Eighth—There shall be no overtime work for more than two and one-half hours per day, nor after 8:30 p.m. There shall be no overtime work on Saturdays, nor at any time except between the 15th day of September and the 1st day of December, and between the 15th day of March and the 1st day of May.

Ninth—The union shall have the privilege to have a shop delegate selected by the persons employed in the factory, who shall act as their representative in their dealings with the firm. A duly authorized officer or representative of the union shall have access to the factory at such times as shall be fixed by the Board of Grievances.

Tenth—During the dull season all work shall be divided as equally as possible among all men regularly employed in a shop to the end that each shall receive about equal remuneration for his labor.

Eleventh—The firm is not to enter into any individual agreements with any of its employees, nor shall any cash or other form of security be accepted from any employe.

Twelfth—Nothing contained in this agreement shall be held to abridge the right of any employer to discharge an employe at any time for incompetence or misconduct, it being understood, however, that the refusal by an employe to obey an order given by an employer in violation of this agreement shall not be considered misconduct.

Thirteenth—The Board of Grievances shall have the power to order the reinstatement of an employe who has been wrongfully discharged, and to direct an employer to compensate the employe for loss of time.

Fourteenth—No Employee shall be required to work on any of the following legal holidays: Labor Day, Election Day, Thanksgiving Day, Washington's Birthday and Lincoln's Birthday.

The refraining from work on May 1, shall not be considered a breach of this agreement.

Fifteenth—The refusal of employes to do work on such orders, if any, as are placed by firms whose employes are on strike, shall not be considered a violation of this agreement.

Sixteenth—The parties hereby establish a Board of Grievances consisting of eight members composed as follows: Four to be named by the employers and four by the union. To such boards shall be submitted all grievances arising in connection with the relations between the employers and their employes, and the board shall have full power and authority to adopt rules governing its own conduct.

Seventeenth—The parties hereby establish a Joint Board of Sanitary Control to consist of seven members, composed of two nominees of the employers, two nominees of the unions, and three who are to represent the public, the latter to be named by Meyer London, Esq., and Julius Henry Cohen, Esq., and in the event of their inability to agree, by....

Said board is empowered to establish standards of sanitary conditions to which the employers and the unions shall be committed.

The employers and the unions obligate themselves to maintain such standards to the best of their ability and to the full extent of their power.

The maintenance of proper sanitary conditions as established by the Joint Board of Sanitary Control shall be considered an essential part of this agreement.

Eighteenth—The parties hereby establish a permanent Board of Arbitration to consist of three members, one nominee of the employers to be nominated by Julius Henry Cohen, Esq.,

one nominee of the unions to be nominated by Meyer London, Esq., and the third nominee to be nominated by the said Cohen and London; and in case the said Cohen and London shall be unable to agree upon the third arbitrator, such third arbitrator shall be selected by the two persons first selected by them as arbitrator. To this board shall be submitted immediately for consideration the following issues undecided by the parties:

(a.) What rate of payment shall be made for overtime work.

(b.) What remuneration, if any, shall be *paid for legal holidays?*

(c.) What compensation shall be paid for mourning orders made in overtime?

The decision of the Board of Arbitration on the said three issues to take effect as of the date of this agreement.

Nineteenth—To such permanent Board of Arbitration shall be submitted any differences hereafter arising between the parties hereto and the decision of such Board of Arbitration shall be accepted as final and conclusive between the parties to such controversy. In the event of any dispute arising between the parties there shall be no strike or lockout concerning such matters in controversy until full opportunity shall have been given for the consideration of such matters by the Board of Grievances, then by the Board of Arbitration.

Twentieth—Any question of the interpretation of this agreement or any question regarding the modification of its terms, shall be first submitted to the Board of Grievances, and in the event of its failure to agree, then to the Board of Arbitration appointed hereunder; *provided, however, that there shall be no* modification of the terms of this agreement during the first year of its existence.

After conference with our respective committees, we agree to recommend the foregoing agreement to our respective clients.

Dated, New York, September 19, 1911.

JULIUS HENRY COHEN,
For the Employers,

MEYER LONDON,
For the Unions.

A Year of the Protocol

The Genesis of an Idea and A Summary of Achievements.

(From the Cloak & Suit Review for September.)

September 2, 1910, will become an epoch making date in American History. The discerning historian of the future will find that on that date an experiment of far reaching importance had been inaugurated. He will state that the Protocol, which was then signed by the representatives of the leading manufacturers of the cloak and suit trade in the United States—*The Cloak, Suit and Skirt Manufacturers' Protective Association,* and by the representatives of 70,000 striking workingmen and women—*The International Ladies' Garment Workers' Union of America,* introduced a new method of dealing with labor disputes.

Even at this day when the echoes of the conflict out of which the Protocol emerged have not died away the significance of the document is understood by thinking men and women. Economists and humanitarians, moralists and publicists, capitalists, and labor leaders are earnestly inquiring whether the experiment is working successfully. All are asking whether the way out of the industrial chaos has really been found. They are anxious to know whether the labor problem can be solved by a practical working plan.

Has It Proved Successful?

Is the Protocol a success? Do the ploughshares, made over from swords, dig deep and straight furrows? Is the harvest of industrial peace abundant? That the Protocol is a wonderfully wrought mechanism all admit; that its novel features in the field of industrial arbitration reflect great credit on all who shared in its making is conceded.

The initiated find in its prosaic paragraphs principles of far-reaching significance—unlimited duration of the agreement; joint control of sanitary conditions of the factories; a staff of adjusters of disputes; a court of justice, and a supreme court of disinterested public men and the preferential union shop—most of these features are in reality original conceptions. But is the mechanism working smoothly? An objective statement as to the success of the Protocol can only be given and the conclusion stated when the conditions which led to its formulation—the back-

ground of its conception—are clearly understood.

The Conference Last July.

On July 28, 1910, after much manoeuvering, there gathered for a conference at a round table under the chairmanship of Mr. Louis D. Brandeis, ten leading manufacturers and ten labor leaders, both groups officially representing organized bodies of employers and employees. There were then in the camps of the contending forces those who deprecated the calling of the conference. There were employees who were filled with the spirit of "fighting to a finish." "Negotiations," they said, "show weakness; win or lose, let us fight it out; we can win. Time will fight our battles." There were in the camp of labor those who from their point of view disliked the idea of conferring. "We can win. We have a world to gain and nothing to lose. Manufacturers, salesmen, and buyers can't make cloaks. Let us fight to a finish. We shall gain all or nothing. No half way measures will do."

Lasting Peace Sought, Not Temporary Victory.

But the leaders of both sides knew better. Whether trained in business or schooled by bitter experience at the machine or the bench, they realized that only in a combat of physical force is the "fight to a finish" policy a true and final test of the issue. In a struggle with the stern realities of industrial life a victory under such conditions never means a permanent gain. They were looking for a way to a lasting peace, not for a temporary victory, however sweet its fruits might be for the time being.

As leaders they understood that fighting for a principle was worth everything in the world, but a principle dear to one side may not necessarily be hateful to the other side. If such should prove to be the case in this struggle, why, there should be no cause for strife. Whether such was the case in this dispute could only be ascertained by a conference. For this purpose there gathered under guidance of able and broadminded counsel, twenty men brave and true to their respective causes.

Thorough Discussion of Conditions.

The discussion of the conditions of the trade was thorough. Both sides spoke from an intimate acquaintance of the facts. The record of the conference shows very little evidence of rhetorical flights. The cold realities only were dwelt upon. It was clear to all that circumstances, over which no one individual had any control, had led to intolerable abuses in an industry that produced in New York City alone 180 million dollars' worth of merchandise. Ruthless competition was constantly tending to drag down the reputable manufacturer to the level of the disreputable employer, who was pushing to the wall those who would deal fairly with their employes.

Insanitary conditions in the shops, long hours and low wages of the low-standard houses, were a menace to the industry, and to the men and women employed in it.

Was there a solution to the problem? The representatives of labor frankly asked for the co-operation of the employers to overcome the evils. "Recognition of the Unions," they said, in effect, "will inevitably tend to equalize the conditions of the labor market in the trade. Recognize the unions and we shall soon eliminate unfair competition; then capital and managing ability will have a fair chance when labor is no longer the sole factor in the competition of the trade between one employer and another."

Mutual Distrust at First.

The employers admitted the theoretical cogency of the argument, but had no faith in the ability of the union leaders to do what they promised. Some of the employers knew from experience that in the cloak and suit trade a union, in the past, too often meant an undisciplined membership, the rule of passion and unreason, with its inevitable consequences of incessant strikes, extreme demands and ultimate destruction of the union itself. Not a few of them had ever been leaders in previous strikes. In their opinion they could not pledge to deal with a union that had, in the past, but a few reasonable union men. They were willing to pledge themselves to give fair conditions to their employees. They would not discriminate against union men, if the men of their own free will would realize the benefits of unionism.

The Issue Clearly Drawn.

To this the labor men replied that a "house divided against itself could not stand"—that they, on their side, had no faith in the promises of the employers, and especially of their superintendents and foremen not to discriminate against union men in the shops. They claimed that if the shop is not all union, soon none of it will be. The issue was thus clearly drawn. The employers were convinced that the "closed shop" meant interference in their

business by outsiders; the representatives of labor were equally positve that the "open shop" meant the destruction of the union and the ultimate loss of all that was being gained for the moment.

A Way Out Suggested.

At this point wisdom appeared. It said "The principles for which each side is contending *are not necessarily in conflict with the* rights of the other. Apparently they are, but not in reality. In your industry, in the past, it is true, the conflict between employer and the union was irrepressible. But suppose we blaze a trail of progress in the industrial forest. Suppose we find a way to harmonize the rights of each, for in principle there ought to be no conflict."

"Let the manufacturer, in good faith, prefer union men. Let the *Association of Manufacturers,* led by broadminded and humane men, pledge itself to do it. The laboring men have not heretofore dealt with associated employers. Let them try it now. Let the laboring men pledge that the union will not attempt to interfere with what are the legitimate rights of the employers. Let both sides submit to the rule of reason. Establish courts of justice. If the employer, in the conduct of his business, should deal unfairly with his men, let the union "hale him to court." The decision of such a tribunal on which both sides are represented will be enforced by the association of employers.

"Let the union leaders pledge to train their men not to take the law into their own hands —not to strike when they have a grievance— but to submit to the rule of reason. Then the rights of each will be protected, and peace will reign, to the mutual advantage of employer and employe. Furthermore, provide a method for the joint discussion of the general conditions of the trade, whenever new problems should arise. Then general strikes, with the inevitable loss of wages and profits, with their attendant demonstrations of hatred and hostility, will be a thing of the past in this industry. Try this new plan. It can never turn out worse than the results of the methods that have been used in the past."

Willing To Try.

Thus spoke wisdom. The employers hesitated, doubted, but were persuaded to try the plan. *The employes did not heed the counsel* of wisdom for a full month. At last the light of reason dawned and the Protocol was signed.

The Manufacturers' Association and the Unions entered upon their labors of peace rather dubiously. It needed a session of the board of arbitration fully to establish the rule of reason. Since then she has reigned supreme.

The Plan Has Succeeded.

The results of this experiment, in the light of the conditions that led to its inception, may now be stated. Both sides have been agreeably *disappointed. The Protocol, with its* recognition of the unions, has not taken the control of his business out of the hands of the manufacturer, and on the other hand, the preferential union shop has not injured the union.

The Association of Manufacturers has played fair. The union, on its part, making due allowance for the inexperienced and hitherto undisciplined character of its membership, has fulfilled the expectations of its well wishers. The reign of law does not mean an utter absence of violations of the law. In the same way the good faith of the leaders on both sides does not mean that there are not sporadic departures from the path of fair dealing by an individual employer or a set of employes. But reason prevails. That means the supremacy of law and equity.

The Protocol must, therefore, be pronounced a success. It has proven a workable instrument of industrial peace.

To those who look upon business more than *mere barter and money making, but consider* it a form of social service, the spectacle of a board of directors of a business organization giving their valuable time and energy to safeguard the high standard of an inustry, and at the same time to deal equitably with organized labor, is worthy of the highest admiration.

It is no less wonderful to see ill-paid labor leaders often suspected, frequently criticized and abused by their own people, toiling day and night to train and discipline an *intractable* mass. But, above all, is it awe inspiring to watch an heterogeneous multitude of 70,000 men and women, an immigrant population, of diverse creeds and nationalities slowly and painfully learning the lesson of subordinating the individual self for the common good; curbing passion; submitting to reason; learning to value organization; practising scrutiny of the action of the leaders; and endeavoring to choose wisely its spokesmen.

Anyone, who in any capacity, *directly or in*directly, is working for the permanency of the Protocol, is serving his country. "Peace hath its victories no less renowned than war."

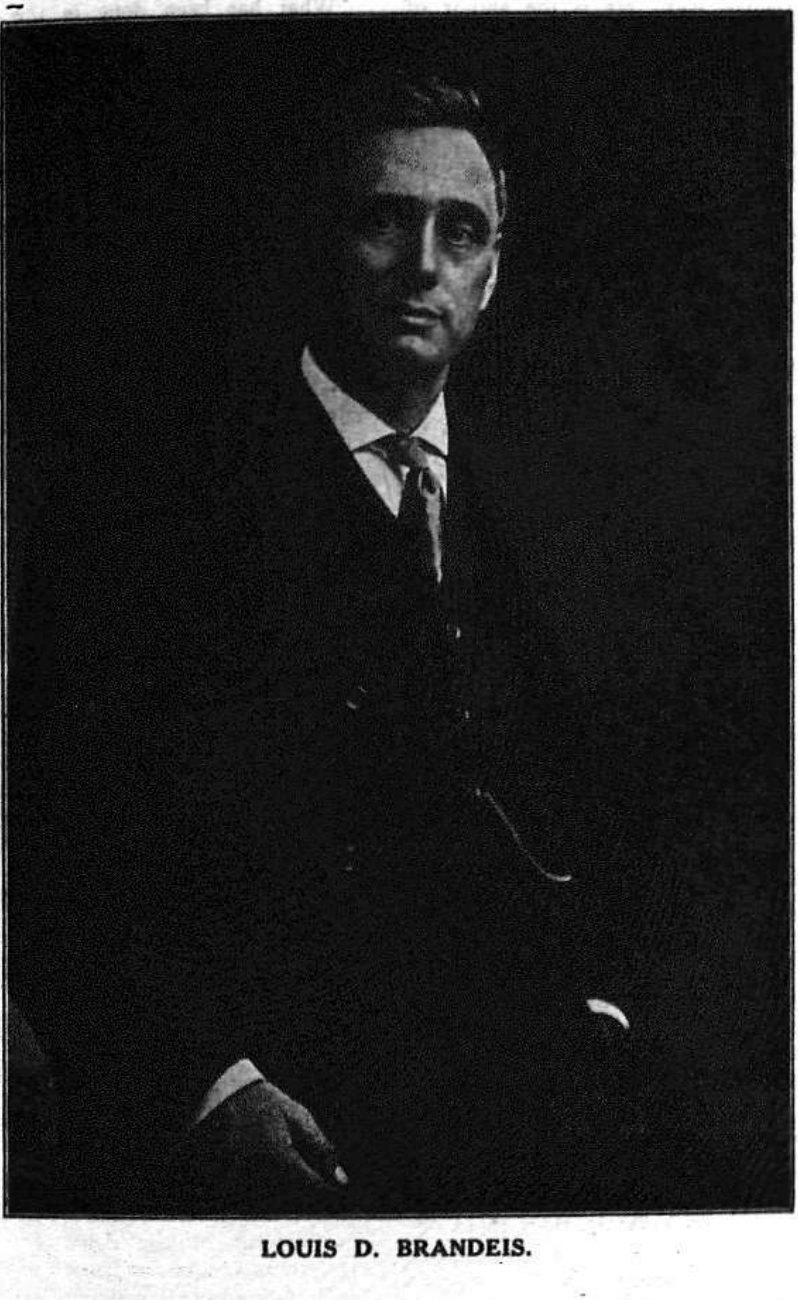

LOUIS D. BRANDEIS.

Mr. Louis D. Brandeis, Chairman of the Board of Arbitration in the cloak and suit industry in New York, was born at Louisville, Kentucky, on November 13, 1856. He received his education in the elementary and high schools of Louisville, in the Realschule of Dresden, and at Harvard.

A leading lawyer of Boston, Mr. Brandeis is noted for his public spirit. He is foremost among a class of American citizens who render distinguished public service without holding public office. His great and rare gifts are dedicated to the public interests. It is his habit to concentrate on an important public question and to devote all his energies to solve the particular problem. He has to his credit a number of such achievements, any one of which is sufficient to win fame for him. Mr. Brandeis was among the first publicists who fought and won for the public its rights to control public franchises. He solved the street railway problem of Boston in a broad

and constructive way. He is the author of the Massachusetts law which introduced savings insurance. His brief before the Supreme Court of the United States in support of the Oregon law limiting the hours of work for women and children reversed the policy of the United States courts on social legislation. His work in the Ballinger-Pinchot investigation fairly rivals Mr. Hughes's achievements in the life insurance investigation. His success in thwarting the railroads of the country in their attempted increase of freight rates means an annual saving of $27,000,000 to the public. Recently Mr. Brandeis has undertaken to conduct a Congressional investigation of Alaska. As usual, the results of his work will be constructive and for the public good. His disinterested services as an arbitrator in our trade is evidence of the social significance of the Protocol. But of this let us hear from himself:—

THE SPIRIT OF GET-TOGETHER.

"I have been engaged in one way or another for years in attempts to settle amicably disputes betwen employers and employes. In all my experience there has been no instance where the men engaged in such a dispute have met the problem with greater intelligence, with a finer spirit and with greater courage than those who made possible last summer the very satisfactory adjustment of the relations between the ladies' garment manufacturers and their employes.

"Now, what made this matter so interesting, so particularly interesting to me, as I had to grapple with your problems for a short time last summer, was to see the possibilities then disclosed of advancing far beyond what we then happily attained. The spirit, devotion and intelligence with which the members of the executive committee of the manufacturers grappled with those problems, their rapid development while attempting to solve them, and their success in securing the loyal support of other members of the associations, coincident with a similar spirit and development on the part of the representatives of the employes, are grounds for the greatest hope and encouragement. I see in all this a coming recognition of this great economic and social truth. That whatever is found to be wrong is not to be borne, but is to be removed, and that it can be remedied—by careful study, in an uplifting spirit, by patient striving in the spirit of get-together.

"What has been done in the New York ladies' garment trade during the past year is, to my mind, the most creditable and hopeful effort yet made in America to solve the problem of the proper relations of employer and employe.

LOUIS D. BRANDEIS.

Mr. Hamilton Holt, the representative of the manufacturers on the Board of Arbitration in the cloak and suit industry, was born in Brooklyn, August 19, 1872. He is a graduate of Yale University. As managing editor of the "Independent," Mr. Holt is one of the noted journalists of the city. He is active in public movements in New York, and as such is one of our citizens of light and leading.

Mr. Holt has acquired an international reputation as a worker for peace between nations. He is personally acquainted with many of the world's peace workers, and is one of the founders of the New York Peace Society and a member of its executive committee; a member of the executive committee of the First National Arbitration and Peace Congress, held in New York City, May, 1907—"the greatest unofficial gathering ever held in America"—and chairman of its press committee; an official representative from the State of New York, appointed by Governor Chas. E. Hughes, to the Second National Arbitration and Peace Congress, held at Chicago, May, 1909, a speaker there and a member of its committee on resolutions; a speaker at the New England Peace Conference, held at Hartford, Conn., May, 1910; president of the Third National Arbitration and Peace Congress, held in Baltimore, May, 1911; a member of Baron d'Estournelles de Constant's society of "Conciliation Internationale"; a director in the World Peace Foundation, founded with a million-dollar endowment by Edwin Ginn, of Boston; a director of the American Peace Society and vice-president of the American Peace and Arbitration League; a trustee of the American-Scandinavian Foundation; a delegate to Albert K. Smiley's Lake Hohonk Arbitration Conferences. Mr. Holt is also the founder of the Mexican Society of New York, which was founded to promote peace and friendship between Mexico and the United States.

In June, 1909, the Emperor of Japan conferred upon Mr. Holt the Order of the Sacred Treasure for the work he did in promoting friendly relations between the United States and Japan.

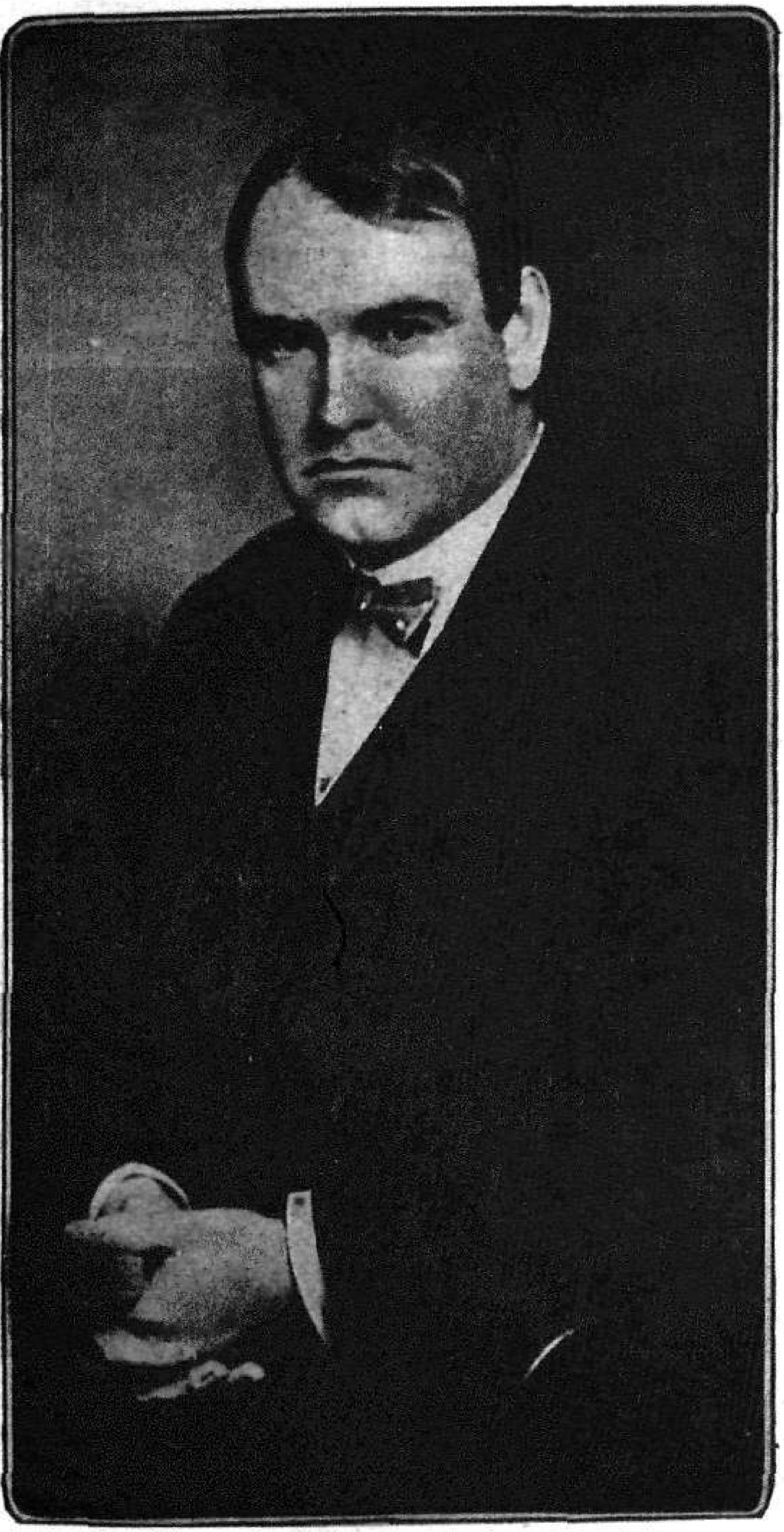

HAMILTON HOLT.

(By Courtesy of the Cloak & Suit Review.)

His View of the Protocal

I feel it one of the greatest honors of my life to be one of the members of the Board of Arbitration between the employers and employed in the cloak and suit business of New York. I believe that the protocol, as worked out by Mr. Cohen and Mr. London, is destined to have a great influence not only on the cloak industry in the United States, but on all other industries, for, like all good pioneer work, it is bound to be copied extensively everywhere else. I am glad that our Board has only been called into action once. That is a healthy sign, and shows that the employers and employed are getting along very well under the direction and advice of the Board of Grievances.

Such pioneer creations as the protocol of the cloak and suit trade and the peace treaties which President Taft is now negotiating with France and England, indicate the time is not far distant when both industries and nations will be governed by law rather than by brute force.

HAMILTON HOLT.

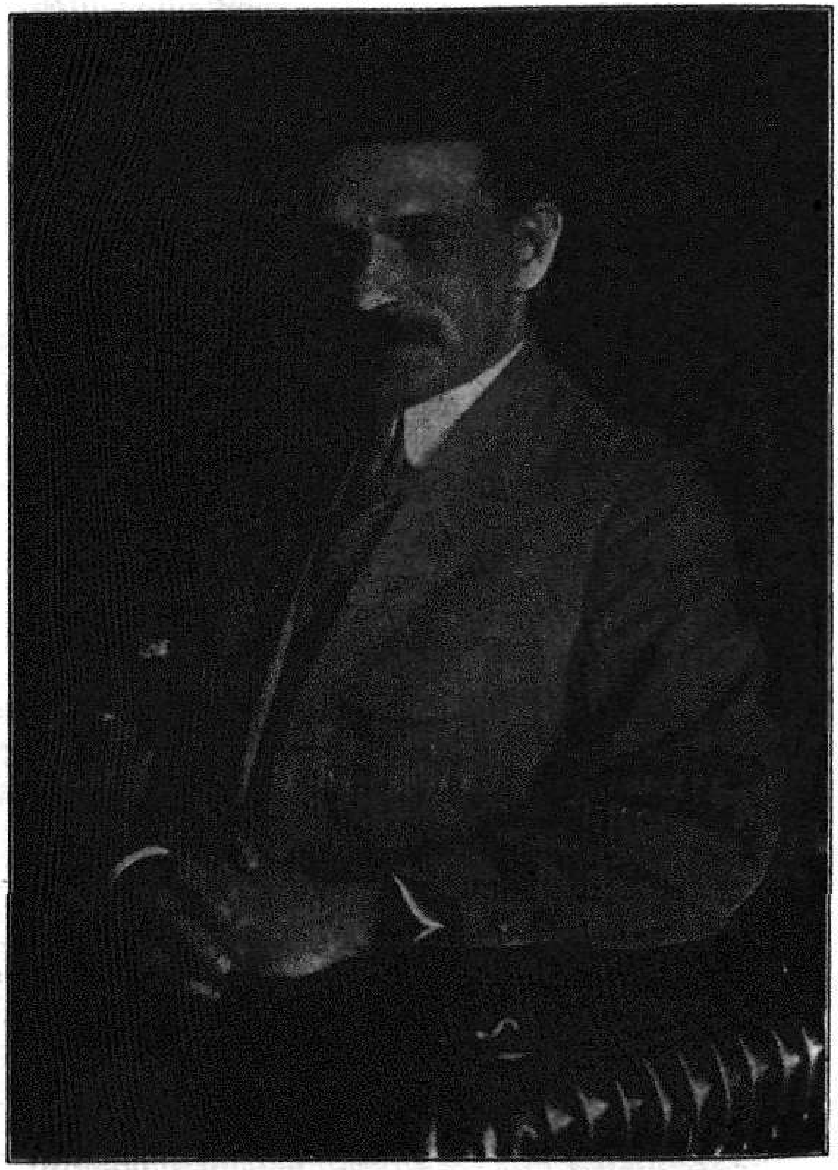

MORRIS HILLQUIT.

Mr. Morris Hillquit, the representative of labor on the Board of Arbitration in the Cloak Industry in New York, was born in Riga, Russia, on August 1, 1869. He received

his education in the Gymnasium of that city and at the New York University. Mr. Hillquit has distinguished himself as one of the *most* influential advocates of Socialism in America. He is the author of two well-known books on the subject. He has been prominent for a decade in the national and international councils of the socialist movement. Activity in the management of his party has not in the least alienated from him conservative business men, who find him a lawyer of ability, judgment and character.

Mr. Hillquit writes:

My dear Mr. Dyche:

As a member of the Board of Arbitration created by the Protocol between the employers and employees in the cloak industry, I have had the opportunity to observe the operation of that instrument at close range. I have no hesitancy in asserting that the Protocol has proved highly beneficial to the cloak-making industry generally and to the employees engaged in it particularly. It has helped the latter to maintain a higher standard of wages and working conditions than those prevailing in the past, and it has so far proved effective in obviating strikes and violent industrial struggles, which while they are necessary and inevitable in certain conditions, always involve great suffering and privation for the workers.

I do not, however, ascribe these beneficent results to the Protocol alone. The Protocol is an admirably drawn, wise and farsighted instrument. But it possesses no magic powers. No paper-writing as such can fix and maintain industrial conditions and relations. The secret of the successful operation of the Protocol as far as the workers are concerned lies in the stable, disciplined and compact organization of the workers behind it. The Protocol will always be just as strong as the Unions of the Cloakmakers, and no stronger. It will become an unenforceable and worthless piece of paper if your union will be weakened and disorganized; it will be a most powerful and effective instrument for good, if the workers in the cloak-making industry will be and remain united in a strong, alert, aggressive and progressive organization.

With best wishes to you and to the members of *your organization,*

Sincerely yours,

MORRIS HILLQUIT.

There are at least three men in every man. The man as he appears to himself, the man as he appears to the world, the man as he is.

BONNAZ EMBROIDERERS.

(Local 54, I. L. G. W. A.)

The Trade Has Developed and With It the Profit of the Manufacturers, but the Wages and Working Conditions of the Employees Have Grown from Bad to Worse.

An effort to organize the workers of this trade has been made long before the Cloakmakers' strike of New York City. For about four years these embroiderers had an independent union, but soon after the strike was settled they became affiliated with our International Union, as their work is found chiefly in shops where ladies' garments are manufactured.

Some years ago, writes S. Kalkstein, the Secretary of Local No. 54, the to $30 a week in wages and the work was almost steady. The trade is a skilled one and labor was so scarce that for each operator brought to the factory the employer was willing to pay a premium of $10 to $15. Naturally, *the employees were treated with great consideration,* the employers fearing to lose their services.

But a great change has since come over the trade. The wages are now much smaller and the trade is subject to seasons of slackness. Hence the position of the Bonnaz embroiderers is far from enviable.

The reason for this change is evident. In the golden past the workers were morally improvident. They did not think of organizing and providing for the morrow. It did not enter their minds that to prevent reductions in wages it was necessary to get together, organize the employees and regulate the number of apprentices. The majority utterly disregarded the call of a few far-sighted employees who organized the union four years ago, although the Union has been instrumental in reducing, by one and a half, the hours on *Saturdays.*

This small concession did not last long. The employees annulled it with their own hands, and now we all have to suffer the consequences of disorganization.

The situation is such that on the flimsiest pretext employees are frequently discharged even in the middle of the day.

All this can be altered by a strong organization. The Bonnaz embroiderers must follow the example of the workers in other trades and join the Union, Local 54, while the members must make it their duty to attend the meetings regularly.

THE LADIES' GARMENT WORKER

OFFICIAL ORGAN OF THE

INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION

PUBLISHED MONTHLY

Address all communications to

JOHN A. DYCHE, Editor, 32 UNION SQUARE, NEW YORK CITY

SUBSCRIPTION PRICE:

2 CENTS PER COPY. 25 CENTS PER YEAR

Entered as second-class matter at the New York Post Office.

GENERAL OFFICERS.

A. Rosenberg - - - - President
John A. Dyche - - Gen. Sec'y-Treas.

Jesse S. Greenberger, 1st Vice President, 125 Cannon Street, N. Y.
Israel S. Feit, 2nd Vice President, 2637 E. 61st St., Cleveland, O.
B. Witashkin, 3rd Vice President, 150 Tompkins Ave., Brooklyn, N. Y.
S. Polakoff, 4th Vice President, 49 E. 19th St., N. Y. City.
H. Kleinman, 5th Vice President, 79 E. 10th St., N. Y. City.
Max Amdur, 6th Vice President, 36 N. 9th St., Philadelphia, Pa.
Miss Mary Martin, 7th Vice President, 118 Grand Ave., Peekskill, N. Y.
Morris Hertzbach, 8th Vice President, 11 Mortimer Ave, Arlington, Baltimore, Md.
Harry Dubinsky, 9th Vice President, 195 A. Magnolia St., Roxbury, Mass.

Editorial

The all-round satisfactory adjustment of the dispute in the Ladies' Tailoring and Dressmaking industry in New York City, without any trade dislocation or serious inconvenience to the manufacturers and the work people, is largely due on the one hand to the broad-minded and farsighted policy of the Merchants' Society of Ladies' Tailors and Dressmakers and the moderation of the leaders of the Union on the other.

The former have readily conceded in advance the principle of Collective Bargaining in the Union shops and the latter have made concessions on the question of hours and wages.

It is true that this concession on the part of the union leaders has displeased a good many in the rank and file, who contended that the strike being called in the middle of September when the employers are very much pressed, the union could easily get an eight hour day and a minimum scale of $26. However, the union leaders were aware of their strength and their ability to wring from the employers every one of their original demands, still, they thought it more expedient and more beneficial to the union, in the long run to effect such a settlement which the employers also should acknowledge as fair and not one-sided, and which should therefore be of more lasting benefit to the men. Another reason why the leaders of the union were willing to make compromises on hours and wages, was because they thought that by means of these concessions they would be able to get a Collective Agreement from the Association, instead of entering into separate agreements with individual firms. The experience of the last year or two has taught us that an agreement entered into with a body of employers is of much greater value to the union than individual agreements with manufacturers. Especially is this true in the Ladies Tailoring trade where there is practically no large employer. The average firm employs not more than a dozen workpeople. In such a trade the maintaining

of union conditions and bringing the individual employers to live up to the conditions agreed to at the time of settlement is almost impossible. Where a collective agreement exists the situation is quite different. There the Association of Employers are as much responsible for maintaining conditions agreed upon as the union, and a Collective Agreement must therefore be of more lasting benefit. If you succeed in catching the employer by the throat in September, he is sure to return the compliment in the month of May.

We understand that the Cleveland manufacturers have tried very hard to induce the employers of the Ladies' Tailoring trade to follow their footsteps and oppose the demands of the union. Their motives were not entirely altruistic. They thought that our International Union, being entangled in a General Strike in this city, would have to give up the fight in Cleveland and so relieve them from a struggle which must eventually result in their ruin.

The Cleveland manufacturers boast that they fill 90% of their orders. We thoroughly believe them. We are almost positive that before very long they will be able to fill 100% of their orders, for the orders are so few, that with the help of the designer and the foreman they will be able to make all the goods they ship. The mere confession that most of their goods are made up in the city of New York, is one of the reasons why the buyers are not anxious to place orders with the Cleveland firms, since the goods are not made by them but in some New York third-rate houses.

Poor fellows, they believe that all they need, to get out of their present predicament, is to get their workpeople back to work and then the fight is over, but "they have caught a Tartar." The International Union is not going to give up the struggle in Cleveland without a satisfactory settlement with our local unions in that city. We do not care how many people they can induce to return to work. So long as there will be a few hundred workpeople willing to stay out and stick to the union, the strike will be continued. Under all circumstances the International Union will continue its fight against the Cleveland non-union manufacturers, until they will either grant the demands of the union or reduce their trade to zero.

The well organized state of the Cloak and Skirt trade throughout the United States makes it a physical impossibility for one particular city, Cleveland or elsewhere, to run its factories on non-union conditions at a profit. The present attitude of the Cleveland Manufacturers can only result in the ruin of the Cloak trade in Cleveland.

The mere fact that the Cleveland employers so far offered no objections or arguments to any of the demands presented to them by our locals in Cleveland, but stubbornly refused every attempt by the union and disinterested outsiders to bring about a conference or arbitration, proves conclusively that it is not the demands of the union they object to, but the union itself. Their only object in this fight is to destroy the Organization. This the International Union can not and will not tolerate. The result therefore can only be either the ruin of the trade in Cleveland or the surrender of the Cleveland manufacturers.

Cleveland Strike Fund

Donations From Locals and Outside Sources From Aug. 28th to Sept. 26th Inclusive

1.	Cloak Operators Union of New York	$7,500.00
2.	Cloak Skirtmakers of Philadelphia....	1,500.00
4.	Cloakmakers' Union of Baltimore....	15.00
8.	Cloakmakers of San Francisco, Cal..	37.00

9.	N. Y. Cloak & Suit Tailors Union...	$10,800.00
10.	*Amalgamated Ladies' Garment Cutters* Union of New York..............	3,000.00
11.	Cloak & Skirtmakers' Union of Brownsville........................	900.00
13	For Joint Board of Montreal Locals.	200.00
23.	Skirtmakers Union of New York....	4,800.00
35.	N. Y. Cloak & Skirt Pressers Union.	3,400.00
43.	Ladies' Custom Tailors Union, Phila.	11.20
49.	Ladies' Waistmakers Union of Boston	5.00
56.	Cloak & Skirtmakers Union of Boston, Shop collections..................	568.60
67.	Toledo Cloak & Skirt Makers........	549.00
72.	Dressmakers of Brownsville, N. Y....	15.00
77.	United Rubber Garment Workers of Boston...........................	15.00
95.	Ladies' Gar. Workers Union, Detroit.	40.00
96.	Ladies' Gar. Workers Union, Toledo.	28.00
	Joint Board of Cincinnati, Ohio....	750.00
	Joint Board of St. Louis, Mo....	24.20
	A. Guyer, Collections..............	20,998.13
	Collected by Freie Arbeiter Stimme..	23.00
	Chicago Aid Conference............	225.00
	J. Gordon Dramatic Club of Boston	20.00
	N. Y. Joint Board of Cloak & Skirt M., Proceeds of Picnic..............	1,000.00
	Journeymen Tailors' Union of America, Local No. 166..................	4.25
	Los Angeles, Employees of Zaltzman & Baruchs, (Cloakmakers).........	9.75
	Los Angeles, Employees of Rosenthal Co., Local No. 52..............	7.50
	Total....................................	$56,445.63
	Previously acknowledged..........	$120,829.20
		$177,274.83

Cleveland Strike to Continue to the Bitter End

Strikers Ballot Question of Returning to Work or Remaining Out and Decide by an Overwhelming Majority to Fight to the Bitter End.

By O. Ray.

On Monday, Sept. 11th, the striking cloakmakers at Cleveland voted almost unanimously to continue the struggle for better working conditions and recognition of the union. Nearly 3,000 recorded their votes for a continuation of the strike. About 1,000 strikers refused altogether to participate in the referendum, declaring that they had given their votes before the strike was called and that they had not changed their mind since. Only 124 votes were cast against continuing the strike.

The balloting was secret. Each striker was given a ballot on which was printed in English and Yiddish the words, "Yes Strike," "No Strike." Women as well as men voted.

This referendum vote and its results proves conclusively that all the wild-cat heresays published in some of the capitalist-supported dailies are utterly unreliable. All that these false reports are intended to do is to throw sand in the eyes of the public. Ever since the strike, rumors have been spread abroad by the manufacturers and their satellites that the strike was of the leaders' own making, that the leaders intimidate the rank and file, that if not for the leaders the strikers would long ago have returned to work. Monday's referendum vote entirely disposes of these and similar statements. It proves that the men would rather be out than suffer the humiliation of returning to work under the so-called "ideal" conditions.

The announcement that those who had voted were nearly all in favor of not returning to work was greeted with wild cheers by several hundred strikers in front of Utopian Hall. Officers of the *International Garment Workers' Union*, who did not appear until the ballots had been counted, were accorded an enthusiastic reception.

It is conceded even by opponents that the fight which has now lasted nearly four months, has been one of the grandest on record. It will surely leave an indelibly sad impression on the minds of the cloak and skirt manufacturers of Cleveland. It will ever arise like a specter before them, reminding them of the fact that an amicable settlement at an early stage of the battle would now have seen them in the full swing of a busy season with high hopes for the future. But since they have spurned all peace overtures made by the strike leaders,

what is now left to them is the cold comfort of now and then obtaining a few scabs from other cities. These, if they have any spark of conscience left, must desert them as soon as they find out the real situation.

These reflections occur to us and are certainly justified on comparing the future of the cloak trade in Cleveland with that of New York. In the latter city the manufacturers at the end of a year of the working of the peace protocol congratulate themselves upon its success, manifesting no fears of future economic disturbance. Both sides appear to have found out that a state of peace which can be made to last for an unlimited time and an instrument by which inevitable disputes have for a whole year been amicably and more or less satisfactorily adjusted, have much in store for both parties concerned.

In the strike of the ladies' tailors' and dressmakers, now happily a thing of the past, the employers have wisely decided to follow the example of 1910 and put their trust in peace terms rather than pursue a costly and doubtful policy of fighting a tremendous and well-organized labor force. Who will say that they are not destined to profit by the peaceful settlement or that they would not have lost considerably by a defiant attitude?

The manufacturers of Cleveland have entered on this fight with prejudiced minds. They were going to secure an easy victory, but it will prove one of gall and worm-wood. The prestige of the International Union has been enhanced by this fight. "The history of the garment strike at Cleveland," says the Cleveland Plain Dealer, "is the history of all strikes which have been ably financed." The moral victory of the Union dates from the day when its leaders invited investigation and arbitration by bona fide outside parties.

The manufacturers' refusal to arbitrate is plainly their moral defeat. This is the judgment of well-balanced public opinion and this will be the judgment of posterity. The consequences of their stubbornness must make themselves felt at no distant date within their own sphere of activity, while their future will continue to be haunted by the spectre of a ruined trade and ceaseless warfare.

WE STAND FOR FREEDOM.

By Una Youne of Cleveland

I never fully appreciated until recently why General Lee, the leader of the Confederate Army, was so much respected for surrendering at the time he did. During this strike in Cleveland and especially during the past few weeks, I can see that he might have gone on sacrificing human lives a long time after his side was beaten, but he didn't, because he was a General not an egotist.

Some folks differ as to the reason why our Civil War was started, but the minute the freedom of human beings was made an issue, there could be little doubt that those who stood for that freedom must, in spite of many difficulties, ultimately achieve victory. Retrogression is never anything but temporary; Progress is eternal.

The Northern Army would have to go on fighting to the end, no matter how long it took or how many lives were lost, simply because the pain of seeing men shot is not greater than the pain of seeing babies sold from their mothers. Those black mammys cried like white folks when they lost their children and their tears created a force which could never surrender. Behind the Garment Workers is a force not unlike that which made the other Union Army keep on. It isn't of course, as bad to have babies taken away to be buried as it is to see them sold, but still to have them taken away at all is worth fighting against. The Mothers behind this strike know that over fifty hours a week in the Garment trade means consumption and consumptive fathers and mothers means sickly children or dead babies.

In the Civil War some of the slave owners maintained that the proper thing to do, instead of abolishing slavery, was to try to get the other slave owners to stop beating their slaves and to provide better cabins, etc. This,

they claimed would be better than freedom for the negroes, for while a negro was a slave was it not the duty of the owner to take care of him or her, all of which sounds like the "kind father" attitude of certain Cleveland manufacturers. "Haven't I provided a good cabin (shop) for you," says our employer. "If you strike you no longer belong to the family and will not have my protection," says another and several together at the Association meeting say "we must be a little more kind to the workers."

But just as the Northern Army had to keep on until slavery was abolished, so must we keep on until the workers do not have to depend for justice on the kindness (?) of selfish employers.

Just as occasionally there was a house negro who did not want freedom, so to-day there is the shop slave who will talk against the union and remain at work during a strike because her "master," or his "overseer," the contractor, treat her as the good looking colored girl was treated before the war. For the girl who stands against the workers because she cares more for a good looking gown with stockings to match, the labor movement can do little. Some one else will have to help her up. But just as surely as the colored girl was given her chance to decide between right and wrong, so surely will the white girl in the factory, who is tempted because of her poverty, have a chance in the future to use her will, no matter how long we have to fight.

Like the Northern side we can't give up. The employers would be surrendering a few luxuries, but we would be giving up Bread, Babies, Honor, and to do this would be worse than even the hardship of this long battle.

INCIDENTS OF THE BALLOTING AT CLEVELAND.

(From the Local Press)

Grandpap Lemetzky, seventy-six, the oldest garment worker on strike, was one of the first in line, waiting to cast his ballot. He was eager to register his desire to remain on strike. His patriarchal appearance as well as his optimistic words, "We've got this strike won," gave hope to many of the faint-hearted.

* * * *

Eight-year-old Bessie Campena, 4600 Detroit Avenue, was a sorely disappointed youngster when the election judges denied her the right of ballot. She had marched to the ballot box in line with her mother and also wanted one of the white voting slips.

"I want mamma to win," Bessie lisped. "And I'm not going to ask for any pennies for candy till mamma starts to work again when the 'bosses' are licked."

* * * *

The pang Isaac Weinberg, 2530 E. 28th st., may have felt as he dropped his "Yes, strike" slip in the ballot box was not apparent.

"Seven children I have at home," he said. "The youngest is but seven months and the oldest thirteen years. All these must I clothe and feed and keep warm, as well as my wife and self this winter on my $7 a week strike benefit.

"Out of this must also come my dues. It is hard, but I'm going to stay out two years if it is necessary to win."

* * * *

"We'd be foolish now to quit the strike, after being out for 14 weeks," said pretty Rose Weiss, sixteen, 3024 Lorain ave. "If we've stayed out 14 weeks we can stay out longer."

BECKIE FISHER.

A Russian-Jewish girl—One of the most active pickets in the Cleveland strike.

"I guess the 'bosses' will be stung with this vote," said Rose's chum, Yetta Pickus, seventeen, 2324 E. 33rd st.

"When we all go back after winning, won't we have our heads up," said Sylvia Davis, sixteen, 2324 E. 33rd street.

* * * *

On one of the affirmative ballots, these words were found written by the voter in Yiddish: "I'll stay on strike 'till 1913."

"I'd be ashamed to show my face in any garment shop if we gave up," asserted Ida Shtur, 2528 E. 37th st. She was a forelady in a shop and it was only her union sympathies that led her to go on strike with those who worked for her.

"I know from my own experience how the 'bosses' make $17 and $18 profits on suits selling for $25 and $30, for making which garment workers get only fifty cents and a dollar."

General Executive Board In Session at Cleveland

A Summary of Important Communications and Resolutions.

The fifth quarterly meeting of the General Executive Board was held at Euclid Hotel, Cleveland, Ohio, on Sept. 10-11, 1911.

President Rosenberg presided and there were present: J. S. Greenberger, I. S. Feit, S. Polakoff, H. Kleinman, B. Witashkin, Max Amdur, M. Hertzbach and H. Dubinsky; absent: Miss Mary Martin.

A communication from Local 47, Denver, Col., contained a request for financial assistance in a general strike of its members which the Local had called out, demanding from the employers an eight-hour day, a strictly union shop and a minimum wage of $24 per week. The Board went on record regretting the Local's action in calling a strike without the Board's sanction. This was contrary to Article No. 10, Sections 1, 2, 3, 4 and 5 of the International Constitution, and therefore the Local was not entitled to financial assistance.

Concerning Transfers.

The Board considered the question of local unions refusing to issue transfers to members, or recognize transfers by other locals. This was brought up in a communication by Bro. Jacob Silverstein, of Local No. 10, who complained that his Local, the N. Y. Cutters' Union, refused to issue a transfer to the N. Y. Cloak Operators Union, Local 1. The Board ruled that while the laws of the International Union obligate locals to honor transfers in the case of members wishing to go over to a local of the same trade, the locals are absolutely within their rights in refusing to transfer members from one branch of the trade to another.

Position of the Ladies' Waistmakers.

A committee of the Ladies' Waistmakers' Union, Local 25, of New York, consisting of Bros. Baroff and Silver, called the attention of the Board to the present position of their Local Union. Bro. Baroff in outlining the history of the organization said that the subsequent history of the Local has modified the victory of 1910. That victory was gained in the smaller shops while the larger shops were either compromised or lost. Gradually, even in the union shops, the employers began to practise a system of discrimination and broke the agreement they entered with the Union. This action on the part of the signed firms involved the Union in constant strikes and conflicts. While some of these were won others were lost and the net result was that the organization began to lose shops and members. The extreme slackness of last year was one of the main reasons why the employers had the best of the union. Last year only about 100 small employers had renewed their agreements. Even in the union shops the conditions are not much better than those existing in the non-union shops. Generally, the employees are intimidated and stay away from shop meetings for fear that they would be discharged upon the employers finding out their attendance at meetings. For the employers seem to feel that the union would not be in a position to protect them. All the active members and those of the Local Executive Board believe that the only way to revive the confidence of the members in the organization is to begin a movement for a general strike. Bro. Baroff felt sure that unless a radical change for the better takes place the union may lose the few shops still under control. The majority of the workers in the waist trade have lost confidence in the ability of the Local to protect them, but they have

not lost confidence in Unionism, and they believe that upon the International Union lending its prestige and moral influence in support of a movement for a general strike the masses would respond. They are now in a more advantageous position than two years ago for carrying on a fight with the employers. Then, the cutters not being affiliated with the International Union, oposed them; now the cutters are with them.

Proposed General Strike of the Ladies' Tailors.

Bro. Rosman, on behalf of Local 38, Ladies' Tailors of New York, requested the Board to sanction the proposed general strike of the ladies' tailors for a shortening of the hours of work to 48 a week, a minimum weekly wage of $26, 5 legal holidays, double pay for overtime and other minor demands.

Mr. Walter H. Bartholomew, representing the Merchants' Society of the Ladies' Tailors and Dressmakers, stated that the union would have no difficulty in renewing agreements with those members of his Association who have been holding such agreements since the previous year. But as Local 38 has sent copies of agreements to all the employers in the city, a large number of those employers have flocked into his organization and are clamoring for a fight with the union, being afraid to enter into any agreement or understanding with the Local. He, however, thought that if the International Union was willing to use the Protocol signed by the Cloak, Suit and Skirt Manufacturers' Protective Association and the Cloakmakers' Unions as a basis for arbitrating all points wherein ladies' tailoring differs from cloakmaking, except the point that the hours of labor in non-union shops, now from 54 to 60 shall be an hour or two longer than in the union shops—in that case, he believed that the difficulty between Local 38 and the employers' association might be adjusted.

The Board agreed that the International Union is prepared to accept the proposition as a basis of settlement providing the employers agree to submit all points of difference to arbitration without any reservation. Mr. Bartholomew assured the Board that he would submit the proposition to his Society and would let us have the answer on time.

After due consideration of the request of the Ladies' Waistmakers, Local 25, the Board agreed to authorize the local to carry on an agitation for a general strike and has appointed Bros. Polakoff, Kleinman, Greenberger, Rosenberg and Dyche as a committe of five with full power to act, whose duty it shall be to secure the co-operation of the Ladies' Garment Cutters, Local 10, in this agitation and to guide this movement generally.

SYRACUSE, N. Y., NEWARK, N. J. AND TOLEDO, OHIO.

Regarding the communication of the Dressmakers of Syracuse, Local 45, requesting the Board's sanction of their proposed general strike, vice-president Witashkin reported having visited the local twice. In his opinion the Local in Syracuse was in good shape and its demands very moderate. He did not think the local would meet with any strenuous opposition on the part of the employers. The Board agreed to sanction the Local's request for a general strike.

A similar request by the Ladies Tailors of Newark, N. J., was referred to the Committee of five, named above, for investigation and action, if necessary.

The Board decided to send organizer Miss Josephine Casey to assist the Cloakmakers' Union of Toledo, Ohio, in organizing the cutters of their city and occasionally to address their meetings on Unionism.

The folowing report of the District Council of New York, was read:—

To the General Executive Board, I. L. G. W. U. Greetings:

In submitting to you a short report of the work of the District Council, I wish to state that the circumstances were such, that the report of the council will have to be a report of my own activity amongst the local unions of Greater New York, and also my impressions on the general conditions, in which our locals in Greater New York find themselves.

Our locals in greater New York are in a peculiar situation as far as their need for a District Council is concerned. Local 1, 9, 10, 11, 23, 35, 64 and 68, eight of our largest locals have always been in the closest relation, and are now affiliated with the Joint Board of the Cloak and Skirt Makers. As far as they are concerned, the District Council may or may not exist. From time to time they send delegates to the District Council, but would not send their best men. The payment of dues by these locals has been very irregular from the time when the District Council reorganized in December, 1910. This is the attitude of the eight locals, out of the seventeen we have in Greater New York.

Local 17, 20, 25, 38, 39, 41, 50, 54 and 62 have been represented at the meetings of the

District Council, but not regularly and their payments have also been irregular. Still more difficult has it been to get the attendance of the delegates of Local 41, 50 and 72. As they are located in Brooklyn and Brownsville, the distance to travel at night to and from meetings has been the cause of their absence. Their treasuries are also too low at times to pay the monthly dues. The result has been that the meetings and the income from the dues of the District Council were very poor up till now.

This question has often been discussed at the District Council meetings and all of the delegates were of practically the same opinion, that in a city like New York, where a Joint Board exists and where there are General Officers to advise on all questions and difficulties in which any of the locals find themselves, a District Council with no specific functions or rights is unnecessary. The Joint Board and the General Officers are doing that part of the work which otherwise would be done by the District Council.

My own work, as secretary of the District Council, was not prescribed by that Body, and I received very few instructions in reference to my work.

I performed my work as I saw fit, reporting weekly on the official blanks to the General Office and every two weeks to the meeting of the District Council. I received the best advise from personal conversations with President Rosenberg, Secretary Dyche and active members of our local unions, and also from the President and Secretary of the Women's Trade Union League, when it affected the interests of those locals where we have a majority of women members, as in Local No. 25 and No. 62.

I have taken it for granted that my work consists in visiting the Local Unions, attending their meetings and taking part in their business and advising them to the best of my ability. This I have done every night in the week for the past ten months.

On the advise of President Rosenberg and Secretary Dyche, I have on a few occasions visited the cities of Philadelphia, Boston, Baltimore, Albany, Troy, Newark and New Haven. I have also spent a considerable part of my time on the "Ladies' Garment Worker."

When visiting locals, I found it more advantageous and necessary to speak in the name of our International Union instead of in the name of the District Council.

When I arrived in New York November, 1910, I found that the old misconceptions and prejudices regarding International Unions was still very strong with our locals. I have therefore tried in all of my work to explain the problems of our movement and to teach our members the best way of conducting a labor organization in a manner which I thought best. I believe that the opinion of our locals regarding our International Union is now much clearer than it has been in the past.

I have devoted considerable time to Local No. 25 and No. 62. At the beginning of the year, Local No. 25 found themselves in difficulties, arising from the fact that they had to renew their contracts with the manufacturers and also to rearrange matters in reference to their management.

A conference was called, which helped Local No. 25 considerably in the way of adjusting their troubles with a number of employers. The inside difficulties of management were to be solved by a plan of re-organization, which I worked out and submitted to a special committee of the Conference and later to the Executive Board of Local No. 25. Both committees accepted the plan. The same was also submitted to special meetings of the members and the plan was also accepted by them. Unfortunately, the Executive Board of Local No. 25 afterwards decided to ignore their previous decision, also the decision of the members. Until September 1st, no regular meeting of the members had been held and no election of officers took place. It is now about six months since the plan of re-organization was accepted, and later on ignored. I may also state that the member meetings of Local No. 25 have been few and very irregular this year.

At the beginning of the year Local No. 62 found itself ready to disband. The local had only a few members and these displayed very little interest in its affairs. The same was true of Local No. 39 and No. 70. At the request of Local No. 62, made by Com. Rose Schneiderman, who has given Local No. 62 much of her valuable time, the General Executive Board at its meeting held in January donated $500. to the District Council to begin special agitation work among the White Goods Workers, Petticoat Makers and children Dress Makers.

The work was started at once, but from the very beginning the response from the Children Dressmakers and from the Petticoatmakers was very poor. There was no possibility of saving Local No. 70, so it disbanded. Local No. 39 is in existence, but the membership is

very small. Local No. 62 has grown considerably.

An office was rented at 155 Clinton street for the use of Local No. 39 and No. 62 and an active member of Local No. 39 was engaged to help in the organizing work of these locals.

As the response from the White Goods Workers was greater, most of the organizing work was naturally done amongst them. Now we have a local of a few hundred members. They maintain their own office, pay the salary of a Business Agent, and conduct Shop strikes.

From the $500.00 donated by the General Executive Board the following are a few items of expense incurred for Local No. 39 and No. 62.

Salary, A. Dlugen, Org. 14 weeks, at $18	$252.00
Office Rent, 3 months	58.00
Rent, Clinton Hall, 2 Mass Meetings	30.00
Rent, Cooper Union, 1 Mass Meeting	75.00
	$415.00

The balance of $85.00 was spent in advertising the mass meetings, in printing cards and leaflets, calling shop meetings and newspaper advertitsting, calling special meetings and shop conferences.

The White Goods Workers are working under the worst conditions existing in the Ladies Garment trade. Wages are low, and the hours in the New York factories are 55 and 56 per week. In Brooklyn the wages are lower than in New York and the hours are 58 and 60 per week.

These people have come into the union in tens', but it appears that they will not come into the union in hundreds or in thousands, unless the union will satisfy their desire for a General Strike in the near future.

With the help of the Women's Trade Union League an investigation was made on the working conditions in the muslin underwear shops. The investigation was specially conducted to find out the number of employers and employees, and also in refernce to the personnel of the White Goods Workers.

After an investigation is was found, that, there are from 12 to 13 thousand girls employed at this trade in Greater New York. The majority are Jewish workers, the Americans are second in number and next are the Italians. The Jewish and Italian people work on the medium class work and the Americans are employed at the first class work. The conditions among the Americans are fair. The members of Local No. 62 are Jews and Italians. All are of the opinion that nothing but a General Strike will alter the conditions of the trade. They feel sure that the masses would respond to a call for a strike, as this trade has not had a trade disturbance since its beginning, about 20 years ago.

At the end of May, the agitation on behalf of Local No. 62 was at its height. Many people inside and outside of the trade were of the opinion that the White Goods Workers would be on strike within a few weeks. At that time many employers in the trade expressed their willingness to concede the demands of the union for shorter hours and give other concessions, provided the demands are made during a general strike that will effect the majority of the employers.

The belief is general that a strike would be successful and if called in September it would be over in four or five weeks.

During the period I have been connected with the District Council and the General Office, I have been instrumental in helping Local No. 72 in getting a shorter working week, reducing their hours from 54 to 50 per week. At the present I am helping them in their strike for a 50 hour week.

I have also devoted some time to Local No. 41 and to Local No. 54. Local No. 41 could strengthen their position if helped by the General Office. Local 54 needs special organizing work in New York City.

It is the belief of many that the wrapper trade is deteriorating and that it is useless organizing wrapper makers. But this belief is not well founded. The Wrapper trade is extending and the house dresses, which are being used more extensively, are manufactured in the wrapper shops. Again the wrapper and house dress contractors are also extending their activity by taking in dresses during the slack season. The wrapper makers are acquainted with several lines of ladies' garments, which makes it necessary for them to be organized. Local No. 41 will not make further progress if its activity will be confined to Brooklyn and Brownsville only.

Local No. 54 is in a poor state and its membership is so small that their existence is hardly felt. Local No. 54 desires the assistance of the General Office for a special organizer for a few months.

Local No. 20 is also in a poor condition. Previous bad management and trade conditions are responsible for it.

Local No. 10 has a very broad field to extend its activities, but does not want to do

any organizing work among the Dress and Waist Cutters, Children Dress cutters, and Muslin Underwear cutters. There are a few thousand men employed in this line and since their present conditions, regarding hours and wages, are below the standard set by Local No. 10, they are regarded as inferior mechanics by this Local, and are not admitted into its ranks. On several occasions I have called this matter to the attention of Local No. 10, but received no satisfactory answer.

I would strongly advise the General Executive Board to either attempt to organize separate locals of Waist, Dress and Underwear cutters, or give the operator and presser locals of these trades jurisdiction over the cutters in the same line.

There is another matter which I would like to emphasize relative to the organizing of the cutters in the aforementioned lines and that is this. Locals No. 25, 39, 41, 50 and 62 are composed mostly of girls, and I need not dwell here on purely "womens' Unions." In bringing in a considerable number of men into these unions it would be a great help to them and I believe that the cutters would derive just as much benefit in being members of the above locals as they would in being members of Local No. 10, where the cloak and suit cutters predominate and manage the organization.

In conclusion I would recommend that the District Council give up its meetings entirely and its mission of organization, the locals receiving any advise they need from the General Office as formerly.

A monthly meeting of the New York members of the General Executive Board will do more good than the present irregular and poorly attended meetings of the District Council. An Executive Board meeting would be more authoritative because its members possess much more experience than the District Council delegates as now constituted. The monthly meeting of the New York General Executive Board members would carry out the wishes of the locals acting according to their own best experience and on the advice and recommendations of the International organizers working in New York City.

Fraternally submitted,

SAUL ELSTEIN,

Secretary District Council.

MATTERS OF GENERAL INTEREST.

Request of buttonhole makers of Brownsville for a charter referred to Bros. Rosenberg, Greenberger and Kleinman.

A committee of five was appointed to communicate with the Cutters' Union, Local 10, on the subject of forming a miscellaneous section of ladies' garment cutters in New York City.

Request of the Raincoat Makers' Union, Local 20, for assistance in organizing their trade in New York and Massachusetts referred to President Rosenberg.

The suggestion of the Cloakmakers' Union, of Philadelphia, Local 2, that all locals be requested to donate 75% of their treasuries for the Cleveland Strike Fund was not considered advisable at the present moment.

Motion adopted to appeal to organized labor for financial assistance and apply to the American Federation of Labor for sanction of the appeal; also to request Miss Newman to proceed to Chicago and Miss Schneiderman to St. Louis and other Western cities to collect funds for the Cleveland strikers. At the same time to send a few Cleveland strikers to New York to attend the shop meetings and collect funds.

Request of Local 62, White Goods Workers of New York, for the Board's sanction of a general strike in their trade was deferred until the termination of the strike at Cleveland.

Vice-Presidents Witashkin and Kleinman were appointed to investigate the working of the District Council of New York.

The General Secretary-Treasurer was empowered to send an expert accountant to look after the financial transactions of the locals from time to time.

Upon a preliminary call of the American Federation of Labor to send delegates to its forthcoming convention the Board agreed to send the full quota of six delegates to which the International Union was entitled according to its membership. Bros. Polakoff, Kleinman and Dubinsky were elected as additional three delegates.

REPORTS.

President Rosenberg reported that he had received information from Toronto, Ont., that the strike at Gordon Mackays ended in a complete victory for the Union.

Vice-President Dubinsky reported that he, Bro. Kleinman and Amdur, having been appointed on a committee to investigate the status of Local 17, they visited 6 shops. One of these was a Reefer shop while the others made cloaks. Their investigation was interrupted by the Cleveland strike. The Committee was ordered to continue its investigations.

President Rosenberg was empowered to appoint all organizers temporarily until the next meeting of the Board which has been decided by ballot to take place at Chicago.

AGITATION AMONG THE LADIES' WAISTMAKERS, LOCAL 25.

General Executive Board Sanction Agitation.

The victory nearly two years ago of the Ladies' Waistmakers, Local 25, of New York, has, it appears, not been as complete a success as was generally believed at that time; at any rate not a lasting success. One of the main reasons for disappointment is that the agreements originally signed with the union were of an individual rather than collective character.

It will be remembered that a large number of individual employers conceded the union demands and signed agreements for one year. Other waist manufacturers, of which the Triangle Waist Co. was one, refused to recognize the Union at the time the strike was officially declared off. At the end of the year the Union was not in a position to compel the manufacturers to renew their agreements.

Naturally the employers have since taken advantage of these circumstances and have reverted to the oppressive conditions of former times. Matters have come to such a pass that employees avoid shop meetings for fear of being discharged.

The Triangle holocaust of March 25th, in which 144 young lives were lost through criminally closed doors, revealed the horrible conditions under which the employees, mostly girls, produced riches for the manufacturers. It is to prevent the recurrence of similar burnt offerings and to secure better safeguards and more lasting union conditions in the future that the General Executive Board has given sanction to an agitation for a general strike.

The co-operation of the Ladies' Garment Cutters, Local No. 10, the moral support of a powerful International Union and the memory of the victims of the Triangle fire will impart to the union forces a strength which they did not possess years ago.

DRESSMAKERS OF BROWNSVILLE, LOCAL 72, WIN UNION CONDITIONS.

Employers Grant Demands after a Four Weeks' Struggle.

After a struggle which lasted four weeks, the strike of the Ladies' Tailors and Dressmakers' Union, Local 72, of Brownsville, was settled with complete victory for the workers. The employers agreed to recognize the union, to reduce the working hours from fifty-four to fifty. The strikers also secured a ten per cent increase in wages.

The employers formed an association which conducted the fight against the union, but during the strike quite a number of them deserted the association and granted the demands of the strikers. The association did its utmost to keep all the members lined up against the union, but the determination of the strikers forced them to leave the Association one by one.

CLOAKMAKERS WIN IN TORONTO.

Strikers Jubilant Over Their Victory.

The cloakmakers of Toronto, Ont., Canada, members of Local 14, I. L. G. W. U., are congratulating themselves upon their victory in the strike at Gordon Mackay Co. For many weeks the Union fought the good fight with vigor and determination and maintained the strikers and their families from a fund specially provided for that purpose. The employer perceived at last that the strikers could not be beaten and as one way out of the difficulty he transferred the cloak department to other hands, stock, lock and barrel.

The first thing the firm which bought the plant did was to settle with the Union, conceding the employees' demands. The strike lasted 11 weeks. The strikers consider this a double victory. For not only are they working under union conditions but under an entirely new management.

BRITISH LABOR NOTES.

By Ben Turner

The industrial unrest in Great Britain has been most pronounced and to those who remember the stirring events of 1888-9 and 1890, when the Dockers and Gasworkers of London and Leeds, and the Seamen of Cardiff and Liverpool, first began to organize and demand the "Dockers' Tanner" (12 cents an hour), and the gasworkers, eight hours shift and the seamen £4-10-0 per month, it has been like history repeating itself on a huge scale. For months the Seamen, led by Havelock Wilson, their champion, placarded the dock sides of London, Manchester, Liverpool, Hull, Bristol and Glasgow with the words "Look out for the signal." Ordinary folks wondered what it meant. While this chalking of walls and placarding of hoardings went on Mr. Wilson and his colleagues were organizing meetings

nationally and internationally, and urging the seamen to join the union and petitioning the employers to agree to the formation of a Conciliation Board. The ship-owners ignored the men's appeal. They had the shipping federation with its blackleggism behind them and they thought they could afford to ignore such an appeal.

But they ignored it too long and at a given moment the signal was given and the seamen at many ports struck and held up the shipping. The seamen got advances of wages at practically all ports and the final thing was the shipowners of Newcastle agreed that if Mr. Wilson could prove his union to be a bona-fide one they would agree to a Conciliation Board being formed to deal with trade matters. The proof was given and Newcastle settled. In Hull, a big centre of dispute, the whole town was in uproar, but the men won their battle in a few days. Then the dockers struck work at most of the leading ports, for sevenpence and eightpence per hour and tenpence and a shilling per hour for overtime, and the beacon fire of unrest was set ablaze and England became one seething mass of strikes and lockouts in the transport trades. The capitalists brought to their aid police and military. Soldiers shot men, and broken heads and arms were numerous, Liverpool became a storm centre and as Liverpool is noted for sectarian rows there was more disturbance there than anywhere else. An officer shot a striker through the head, another striker was killed by a bullet from a soldier's rifle, and hell fire was let loose. The month of August was hot both in weather and in incident but all along the line the workers have gained immensely by their bold and united policy.

At Liverpool they acted concertedly and agreed that none should resume work unless all sections could get their grievances settled. Dockers, seamen, tramwaymen, boatmen, and later railwaymen worked on that policy, and at last peace was signed and the men won what they were asking for, namely, trades union recognition and more wages. The same occurred at Hull with the port workers, police and soldiers were poured into the city, a state of siege was in actual operation, flour mills closed down, food stuffs rotted on the boats, coal could not be got into the boats, cargoes were packed in the dock. It was a grand example of the solidarity of labor. The very fact that the transport trades shut off work simultaneously at the various ports brought the public to realize that after all the men who do the hard work are entitled to a living wage. The public was mostly with them while the press was not as much against them as usual.

Then the railway men, who have been chafing under a rotten conciliation scheme, foisted upon them in 1907, demanded that their claims for more wages and trades union recognition should be considered. The directors pointed them to the conciliation boards, the men replied that they had tried them and found them wanting. They could not get meetings to consider grievances under about four to six month's time and that the wages of 16/10, 17/10 and up to £1 a week were not sufficient for them in what are called the lower grades of service. The matter came before Parliament and Prime Minister, Asquith and Lloyd George, the astute Welshman, both tried to maintain peace on the railways with hardly any success. There are four chief railwaymens' unions and these co-operated together for the first time on record and they at once gave a twenty-four hours ultimatum to the Prime Minister, to Parliament and to the Railway Directors, that unless they got trades union recognition and a two shillings a week advance they would stop the railways. The Prime Minister talked platitudes, the Home Secretary, Mr. Winston Churchill, informed the railway directors and the public he would help them with the soldiers to maintain the lines going. This only incensed the railwaymen still more. Parliament had a special sitting to consider the subject, the Labor men were beaten by votes but not by argument and the strike order was given. It was magnificent fighting. Nearly two hundred thousand railwaymen, young and old, union and non-union, had laid off work, signalmen set their signals at danger, drivers took their engines into the goods yards and engine sheds and the public found on Friday morning the train service had practically stopped. Thirty thousand soldiers were drafted to various towns to stand by the railway companies' property. Extra police were brought in, special constables were sworn, and at one or two places the riot act was read. Soldiers with guns, foot and mounted, were poured into Leeds, Sheffield, Bradford, Manchester and similar places, unasked for by the towns' authorities, and where there was peace, disorder soon showed itself, for the best way to create it is to send soldiers and police amongst the people in times of trade dispute. Friday hardly a train ran and some stations were completely closed. For forty-eight hours

the representatives of the parties and the Government were in constant conference, trying to find a solution of the difficulty. Saturday arrived and the stations were still closed, folks could go nowhere and holiday folks were stranded. Prices of food stuffs rose, butter was scarce, flour was short in industrial towns and the pickets only allowed supplies for hospitals to be taken to or from the stations. They even gave permits to the postal authorities so that the mails could be attended to.

While this was going on in the provinces, London dockers were out to the tune of 50,000 and at Liverpool the dockowners had again locked out 25,000 dockers because the railwaymen were on strike. The public was aroused, and sympathized strongly with the railway men in their demands. On Sunday morning the strike was ended. Trades union recognition had almost been conceded and a Government Commission with two Labor men out of five had been appointed to consider the working of the 1907 conciliation boards and also the rights of unions to have their officials intervening in cases of trade trouble. The news was hailed with delight, 1800 telegrams were sent to the four branches of the unions concerned claiming a victory. Huge demonstrations were held all over the country and the men were advised to resume work as they had ceased—in a body. The strike was a success from the disciplinary point of view. It didn't get what the men asked for but everybody believes that they will secure trades union recognition and the poorer paid workers more money.

It has been a glorious fight and thousands of trades unionists have been made by the obstinacy of the huge Shipping and Railway Companies. Following this the ironworkers and laborers in many towns made a demand for more wages. They were mostly successful. Now some textile workers in the worsted trade are following suit and in Leeds 200 girls and women came out for 2/- a week advance and after a three days strike, with the help of the Textile Union, they got 1/6 advance and a promise of consideration later on. August has all through been a glorious month for labor and the public meetings have impressed the general public that the workers do not get enough pay.

Concurrently with these exciting events the Clothing trades have been making headway, for the National and Local Wages Boards to fix a minimum wage, has sat. The price to be argued is 3½d per hour for the female workers. I think that will be the amount fixed and then on one will be allowed to employ a young woman 18 years of age, below that price. The gentile employers wanted a lower figure, the Jewish employers were a bit broader than the Gentiles, but the final round, for reference to the Board of Trade to settle upon was a 3½d or seven cents an hour basis. To the scores of thousands who do not get twelve shillings a week this will be an improvement. There are, of course, thousands who earn and get more than that, but the principle of a minimum will stop the sweating that has been so common in the clothing trade for generations.

ספעשעל נאָטיס.

מיר מאַכען נאָך אמאָל אויפמערקזאם אַלע אָפּיסערס און מעמבערס פון דער לײדיעס גאַרמענט וואָרקערס יוניאָן, אַז קײן מעמבער, מעג ער זײן ווי לאַנג אַ מיטגליעד, איז ניט בערעכטיגט צו די טויטען־בענעפיט פון אונזער אינטערנײשאַנאַל, אויב דיעזער מיטגליעד האָט זיך ניט גערעדזשיסטרירט זינט דעם לעצטען קאָנווענשאָן און אײנגעצאָהלט זײן רעדזשיסטרײשאָן פּיע פון 50 סענט.

אויסצאָהלען בענעפיטס פון 50 און 100 דאָלאַרדינגע איז ניט קײן קלײנינקײט. דער בעשלוס פון לעצטען קאָנווענשאָן מוז אָבגעהיט ווערען, ווײל דאָס איז אַ צוזאַץ צו די אַלטע רולס. די אַלזאָ, וואָס האָבען נאָך ניט אײנגעצאָהלט זײער רעדזשיסטרײשאָן פּיע, זײנען פּאָזיטיוו ניט בערעכטיגט צו קײן טויטען־בענעפיט.

פאָדערט דעם יוניאָן לײבעל.

עס קומען באַלד אָן די ימים טובים. איהר וועט נעוויס קויפען פיעלע זאַכען פאַר זיך אָדער פאַר אײער פאַמיליע. — האָט אין זינען אַז דער יוניאָן לײבעל אויפ'ן אַרטיקעל איז אַ צײכען פון יוניאָן־אַרבײט און פון יוניאָן קאָנדישאָנס.

פאָדערט דעם יוניאָן לײבעל! און ענטזאָגט זיך צו האַנדלען מיט די ביזנעס־לײט, וואָס האַלטען ניט קײן יוניאָן וואַארע.

נאָטיס צו סובסקרײבערס.

סובסקרײבערס וועלכע בעקומען ניט דעם זשורנאַל זאָלען זאָפאָרט צושיקען אין דזשענעראַל אָפיס אַ פּאָסטאַל קאַארד מיט זײער נאָמען און אַדרעס דײטליך געשריעבען. פערלאָזט זיך ניט אויף נסים.

א קלאָוקמייקער סטרייק אין וואוסטער

וואוסטער איז א קליין שטעדטעל אין מאס. און אן ערך 150 קלאָוקמייקערס און ליידיעס טיילאָרס זיינען דאָרט בעשעפטיגט. די אינטער־נײשאָנאל האָט דאָרט א לאָקאל — לאָקאל 75. די מעמבערס זיינען מוטהיג און אויפגעלעגט צו ארבייטען פיר דאָס וואָהל און בעסטען די אר־בייטער בעוועגונג.

די ארבייטס־שטונדען אין וואוסטער זיינען ביז היינט געווען זעהר לאנגע — 58 שטונדען א וואָך!

די מעמבערס פון לאָקאל 75 האָבען אָבער גערעכענט אז עס איז ראטהזאם אבצוואווארטען נאָך א סיזאָן איידער מען שטעלט פאָדערונגען צו די פּאר באָסעס וואָס געפינען זיך אין דעם ליין.

גראדע האָט זיך געמאכט אז אין דעם גרעס־טען שאפּ, וואו עס זיינען בעשעפטיגט א 40 ארבייטער, האָט א פאָרמאן־דעזיינער א פּאטש געטהאָן אן ארבייטער.

דאָס איז געווען ביי דער פירמע לעווינסאָן און חיפעץ.

די ארבייטער האָבען זיך באלד אויפגע־שטעלט און געפאָדערט די ענטזאגונג פון דעם דעזיינער, און ער איז טאקע ענטזאגט געוואָרען. דער טומעל מיט'ן דעזיינער האָט אָבער גע־בראכט די ארבייטער צו א מיטינג מעהר ווי גע־וועהנליך, און ביי דעם מיטינג האָט מען זיך שוין דערמאָנט וועגען האָבען א יוניאָן שאפּ, וועגען ארבייטען קירצערע שטונדען, וועגען קריי־גען עקסטרא בעצאָהלט פאר אָווער־טיים—קורץ, מען האָט זיך דערמאָנט אָן וואָס עס פעהלט, און עס איז בעשלאָסען געוואָרען אז מען זאָל דאָס פאָדערען, און אין פאל דער באָס וועט זיך ענטזאגען זאָל מען סטרייקען.

מען האָט געמוזט ארויס אין סטרייק!

די סענטראל לייבאָר יוניאָן פון וואוסטער האָט צוגעהאָלפען, אָבער עס האָט זיך געפאָ־דערט די מאָראלע מיטהילפע פון דער אינטער־נײשאָנאל, און גענ. שאול עלשטיין איז געקומען אין שטאָדט. נאָך צוויי מאָל ריידען מיט די אר־בייטער און מיט דער פירמע איז דער סטרייק געסעטעלד געוואָרען צו גונסטען לאָקאל 75.

צוליעב די ניט־געניטע האנדלונג פון די ארבייטער, איז די פראגע פון שטונדען געסע־טעלד געוואָרען איידער ש. עלשטיין איז געקומען און פאָלגליך האָט מען וועגען דעם פונקט ניט געקענט געהן צוריק. עס האָט זיך אָבער געהאנ־דעלט וועגען די רעגולירונג פון דיזעלבע שטונ־דען און וועגען פיעלע אנדערע פונקטען, וואָס האָבען נעברויכט געסעטעלט ווערען.

די ארבייטער האָבען פון דיזען קורצען סטרייק געוואונען:

1. פיער שטונדען וועניגער אַרבייט — וואָס אויף וועכענטליכע ווײדזשעס איז דאָס א באלדיגער געווינס אין געלד און אין געזונד.
2. טיים און א האַלב פאר אָווער־טיים.
3. א גלייכע צוטהיילונג פון דער ארבייט.
4. א שאפּ־טשערמאָן ערוועהלט פון די אר־בייטער צו פערטרעטען זייערע אינטערעסען אין שאפּ.
5. צו פערהאנדלען מיט דער יוניאָן אין אלע פראגען וואָס איז שייך צו די ארבייטער אינטערעסען.

אויף די פונקטען און נאָך א פּאר, וועגען אנגעלעגענהייטען פון שאפּ גופא, האָט זיך די פירמא אונטערגעשריבען. צום אָנפאנג פון דעם נעקסטען ספּרינג סיזאָן ברויך מען מיט דער פירמא פערהאנדלען וועגען א ווייטערע פער־קירצונג פון די שטונדען, כדי איינצופיהרען אין וואוסטער א 50־שטונדיגע ארבייטס־וואָך.

באלד ווי דער סטרייק אין דעם שאפּ איז געווען געענדיגט, האָט זיך אָנגעפאנגען א לע־בעדיגע בעוועגונג אין די פּאר אנדערע שעפּער, צו ברענגען די לאגע פון די ארבייטער אויף דעם זעלבען שטאפּעל, ווי אין דעם געסעטעלטען שאפּ. וואוסטער דארף זיך נאָך לאָזען הערען.

פערשיעדענעס

א איד געהט אין קאנאל סטריט פערביי די קלאָדינג־סטאָרס, און די ארייגשלעפּערס כאַ־פּען איהם אָן פאר א סליוו און פרעגען איהם:

— ר' איד, מיסטער, וואָס דארפט איהר?

דער איד שטעלט זיך אָפּ, פערטראכט זיך און ענטפערט:

— וואָס איך דארף? וואָס ק ע ן איך דארפען! כ'וויים? א צוועלף דאָלאר א וואָך....

קיינער איז ניט אזוי דום זיך איינצובילדען, אז ער קען ווערען פון א האָליץ־ארבייטער א פידלער, אזוי גיך ווי ער קריגט נאָר א פידעל. אָבער כמעט יעדער פון אונז מיינט אז ער קען ווערען פון א בחור א קינדער־ערציהער, אזוי גיך ווי ער ווערט נאָר א פאָטער.

אן איירישער אָפיציער האָט אמאָל געגעבען א סאָלדאט אזא מין בעפעהל:

— ריהר זיך ניט פון אָרט. געה נור הין און צוריק און זעה וואָס דו קענסט הערען.

ארבייט און אויפגאַבען פון לאָקאַל 17

פון דער ריפּער מייקערס יונ., לאָק. 17.

אויסערדעם וואָס לייבאָר דעי איז אַן ארבייטער יום טוב, אויסער דעם וואָס מיר זיינען אַ מיטגליעד פון דער גרויסער משפּחה די קלאָוקמייקערס יוניאָן, מיט וועלכער פאַמיליע עס איז געווען אונזער פליכט מיטצומארשירען אום צו מאַכען די דעמאָנסטראַציאָן וואָס גרעסער און שענער, אויסערדעם אלעמען האָבען מיר. געדענקט מיט דיעזען מאַרטש צו ווייזען אז מיר האָבען מיט וואָס צו שטאָלצירען. מיר האָבען געוואָלט ווייזען אונזערע פריינד און שונאים ווי אזוי ריפּער מייקערס — אַ פּאָר טויזענד יונגע מענער און פרויען — זעהען אויס.

די אראַנזשמענטס קאָמיטע האָט געטהאָן אלעס מעגליכע, — ניט שפּאָרענדיג געלד און כחות — צו מאַכען דעם מאַרטש אַן ערפאָלג.

און אַלע ריפּער מייקערס זיינען געקומען צום מאַרטש, פערפּוצט אין זייערע יוניפאָרמס און בערזשעס, מיט שיינענדע געזיכטער, מיט א יום־טוב'דיגען שמייכעל זיינען זיי געקומען.

נור איין שאַפּ האָט ניט מאַרשירט מיט אונז, אין אָבגעהאַלטען האָבען זיי זיך „אויס פּרינציפּ". „אזוי ווי," האָבען זיי געזאָגט, „דיעזער יום־טוב איז לעגאַליזירט, פאָלגליך איז עס ניט קיין ארבייטער יום טוב."

אויף אַזאַ אופן קומט אויס, אַז אויב עס וועט די ארבייטער געלינגען דורך זייערע פערטרעטער אין קאָנגרעס צו לעגאַליזירען אין דער נאָהענטער צוקונפט דעם ערשטען מאַי, וועט דיזער טאָג ערקלערט ווערען פון דיזען „פּרינציפּיעלען" שאַפּ פאַר אויס ארבייטער יום טוב.

*

ווען איך שרייב דיעזע צייל‍ען, איז אין טרייד ביזי.

מיר ליידען אָבער פון אַן אנדער צרה. דער קאָנטראַקטינג־סיסטעם נעמליך גראָב אונטער אונזערע שעפּער. די באָסעס אונזערע, מורא־האָבענדיג צו פייטען אונז אָפען, האָבען זיי זיך אָנגעכאַפּט אָן דיעזען מיטעל, און בשתיקה שיקען זיי זייער ארבייט צו נאָן־יוניאָן קאָנטראַקטאָרס.

מיט דער יוניאָן סעטלען זיי ——די באָסעס—פּרייזען, און שיקען דאַן בסוד סודות אוועק דעם גאַרמענט צום נאָן־יוניאָן קאָנטראַקטאָר. זיי טהוען אונז דערמיט שאַדען אין צווייען: ערשטענס קריגען זיי דעם גאַרמענט ביליגער געמאַכט, פון איטאַליענער מעהרסטענס; צווייטענס, ענטמוטהיגען זיי דערמיט די ארבייטען.

די באָסעס האָבען אפילו געסיינט אַן אגרימענט, לויט וועלכען זיי טאָרען צו קיין נאָן־יוניאָן קאָנטראַקטאָר די ארבייט ניט שיקען, נור... ווי יענער צדיק וועלכער האָט קיין מאָל ניט גע'גנב'עט, ווייל — ווייל ער האָט מורא געהאַט טאָמער וועט מען איהם כאַפּען... אבער אין דעם מאָמענט ווען ער איז זיכער געווען אז מען וועט איהם ניט כאַפּען — איז אויס צדיק.

אונזערע באָסעס האַנדלען דאַן עהרליך, לויט זייער וואָרט, לויט זייער אונטערשריפט, לויט יושר ווען מען כאַפּט זיי ניט!

מיר מוזען דארום וואָרענען אונזערע מעמבערס: וואַטשט מיט אָפענע אויגען וואוהין די באָנדלעך געהען, און זאָפּאָרט ווי איהר געפינט אויס, דאָס דער באָס שיקט די ארבייט צו אַ נאָן־יוניאָן קאָנטראַקטאָר, סטאָפּט די ארבייט!

ווייל מיט זיין שיקען די ארבייט צו אַ נאָן־יוניאָן קאָנטראַקטאָר, האָט דער באָס — ניט די יוניאָן — געבראָכען דעם אגרימענט.

דער באָס קען שיקען די ארבייט בלויז צו אַ יוניאָן־קאָנטראַקטאָר, וועלכער מוז האָבען אַ פּרייז־ליסט און די ארבייטער פון אינסייד און אויטסייד מוזען האָבען פון צייט צו צייט שאַפּ־מיטינגען. די ארבייטער פון די שעפּער מוזען דאָס אין אכט נעהמען.

עס מוז איין מאָל פאַר אַלע מאָל אַן ענדע נעהמען צו דיעזער טאַקטיק. איהר, ארבייטער, זוערט אויף אַ שענדליכען אופן בעטראָגען!

וואַטשט זיי אויף יעדען טריט. „עס עקש תתפּל" האָט אמאָל איינער געזאָגט.

אַן אָפענעם קאַמפּף זאָלען זיי מיט אייך פיהרען.

און אויב די ארבייטער וועלען דאָס פערנאַכלעסיגען, וועלען זיי קיינעם ניט האָבען צו בלייםען נור זיך אליין!

*

מיר האָבען גערעכענט צו זיין אימשטאַנדע צו קאָלעקטען פאַר קליוולענד וועניגסטענס 500 דאָלאַר וועכענטליך, ליידער האָבען מיר בלויז אַ פּאָר וואָכען דיעזע סומע קאָלעקטעד, און די איבריגע וואָכען בלויז צו איבער 400 דאָל.

די ארבייטער געבען אָן אַלס אורזאַכע, ווייל זיי ארבייטען ניט קיין גאַנצע וואָכען. עס איז טאַקע אמת. ווען די ארבייטער וואָלטען אבער גענומען אין אַנבעטראַכט די וויכטיגקייט פונ'ם ערפאָלג פון קליוולאַנד, וואָלטען זיי דעם ביסען פון מויל אָבגעשפּאָרט פאַר זייערע שוועסטער און ברידער פון קליוולאַנד.

זייער קאַמפּף איז אייער קאַמפּף און זייער זיעג וועט זיין אַ זיעג פאַר אונז!

*

נעכסטע וואָך ענדיגט זיך דער קוואַרטאַל. אונזער פינאַנציעלער בעריכט וועט זיין געדרוקט אין נעכסטען נומער לײדיס גאַרמענט וואָרקער.

נאָך אַ לאַנגען פערהאַנדלען זיינען מיר געקומען צו אַ פערשטענדניס מיט דער דזשאָינט באָארד, און דיעזע וואָך וועלען דעלעגאַטען עלעקטעד ווערען צו דיזער קערפּערשאַפט. מיר האָפען צו ארבייטען אין האַרמאָניע מיט אונזערע ברידער פון דער אינטערנײשאָנאַל.

י. ראָזען, פינ. סעקרעטער.

קראנץ'ס הויז ווי א שפאנישע פליעג. אה, ניין! מענשען האבען ניט קיין אויגען.

עמיל (אימער מעהר איבערראשט).

לינא: מען טראכט אויף דיר בלבולים, ניין? נו, ענטשולדיג מיך! וואס געזעהן איז ניט געזעהן, וואס געהערט איז ניט געהערט.... אלע זיינען איינגעבילדעטע נארען און דו איינער ביזט גוט און פרום און קלוג... פריילין ראזענקראנץ איז אן ענגעל און דו ביזט א גאט, און מיר אלע זיינען טייוואלים מיט בייזע געדאנקען.

עמיל (בליקט זי אן במעט מיט פער אבטונג).

לינא: אט דער בליק האט נאך געפעהלט אויף דיין שעהנעם פנים! טאקע מעהר גאר ניט! אזוי זעהסטו אויס פיין... שווייג זאג איך דיר!

עמיל (הויבט זיך אויף און וויל צוגעהן צו איהר).

לינא: עמיל! ווען דו מיינסט מיך אנצוריהרען מיט א פינגער — וואג עס! האב נור דעם מוטה! מעהר ווי שלאגען דיין ווייב דארפסטו ניט. בלייב וואו דו ביזט, הערסט? ניין, איך וועל דאס אויך פערליידען און א פיפס ניט טהאן.

עמיל (לאזט אראב די אויגען אויף דער ערד אויסזעהענדיג ווי איינער וואס וויל ניט ענטפערען).

לינא: דו שווייגסט! דאס איז זעהר פיין פון דיר. צו וואס ענטפערען אן אונגליקליכע פרוי? ווער ענטפערט א צובראכענע הארץ? דו ביזט שטום! געוויס. לאז זי זיך רייסען די גאל שרייענדיג, ווער וועט דאס ענטפערען א ווייב? (זי קומט נעהנטער צו צו איהם) פאר דער חתונה איז געווען אן אנדער זאך... דאן האבען זיך געקייקעלט ווערטער ווי פערלעך פון דיין מויל... דאן בין איך דיר געוועזען ליעב און די לעדערנע ליפען האבען דיך ניט אינטערעסירט. שווייג, שווייג! ענטפער מיר ניט, טראמפעל אויף מיינע געפיהלען, דאס איז שעהן אזוי, דאס איז מענליך.

עמיל (לאזט די ציישונג ארויספאלען פון האנד. ער זעהט אויס געריהרט).

לינא (במעט וויינענדיג): און וואס פערלאנג איך פון דיר? טאר א ווייב ניט וועלען וויסען וואו א מאן טרייבט זיך ארום א גאנצען אבענד? האסטו ניט אליין געזאגט, אז דו וועסט קומען פריה אהיים? איז עס א פערברעכען צו וועלען וויסען? בין איך דיר ארויפגעפאלען מיט א מויל, ווי יעדע אנדערע פרוי וואלט געטהאן? (זי וויינט) אה, מוטער! מוטער! ווען דו וואלסט זיך פארגעשטעלט, אז דיעזער מאן וועט ברעכען מיין הארץ דעם אבענד פון מיין געבורטסטאג!

עמיל (לעגט ארויף די האנד אויף איהר שולטער).

לינא: לאז מיך צו רוה! איך דארף ניט דיינע פאלשע רחמנות! דו האסט געוואלט אז איך זאל וויינען און דיין וואונש איז ערפילט. דו, דו! דו — וועלכען איך האב אזוי געליעבט!

עמיל (ווערט אויפגערעגט און געהט אוועק צו די אנדערע זייט פון צימער).

לינא: אה, איך וויים! דו וואלסט זיך באדען אין מיינע טרערען.... ער אנטלויפט! אזוי ענטפערט מען דאס א ווייב.

עמיל (גיסט זיך איין א גלאז וויין).

לינא: פערגים מיר ניט דעם טעפיך; דו ווייסט, דאס איך האב דאס א מתנה פון מיין מוטער! דו פיהרסט מיר איבער יעדע ברעקעלע אין הויז; דו ביזט ערגער ווי א קינד! דו וועסט פערגיסען, זאג איך דיר!

עמיל (זעהט זי אן מיטליידיג און וויל ענטפערן).

לינא: דו וועסט שוין געפינען א תירוץ! צום אויסטראכטען ליגען ביזטו א בריה. עמיל, טהו מיר דעם איינציגען געפאלען צו מיין געבורטסטאג און זאג ווענינגסטענס ניט קיין ליגען, הערסטו?

עמיל (קעהרט זיך אפ צום פובליקום, ווי איינער זאגט: הייגט מהוט וואס מיט אזא צונג!)

לינא. נו, וואס שווייגסטו?

עמיל (נעהמט ארויס פון קעשענע א סאמעטענע קעסטעלע און גיט איהר).

לינא (ערשטוינט): אה! זעה נור! מיט גילדערנע בוכשטאבען! „פאר מיין טהייערע לינא צו איהר 22 יעהריגען געבורטסטאג פון איהר ליעבענדען מאן!“ און דאס צו לאזען מאכען ביזטו ארומגעלאפען א גאנצען אבענד נאך דער ארבייט אין שטאדט? אה, מיין זיסער, גוטער, טרייער עמיל! דו ווייסט ניט ווי היים איך ליעב דיך! (זי פאלט איהם ארויף אויפ'ן האלז; ער אומארמט זי).

(פארהאנג)

אנמערקונג צו שוישפיעלער.

אין דיעזע דראמאטישע סצענע איז, ווי מען זעהט, עמיל'ס ראלע א שטומע. צו פערשפארען פלאץ אין'ם „גארמענט װארקער“ איז ניט אימער אנגעדייטעט געווארען וואו עמיל דארף זיך א קרים טהאן, וואו ער דארף אויפשפרינגען, וואו ער דארף לאכען און וואו ער דארף זיך בייזערען. דער לעזער מערקט דאס פון לינא'ס רייד, און א גוטער שוישפיעלער וועט וויסען ווי זיך צו האלטען אפילו ווען מען קען דאס פון איהרע ווערטער ניט דייטליך ארויסזעהן. — די קורצע ראלע אחן ווערטער האט דער גרויסער קאמיקער קאקעלען (פון דעם „פראנצויזישען טהעאטער“ אין פאריז) געשפיעלט מיט גרויס ערפאלג.

ר. א.

מאן און װײב

א דראמאטישע שילדערונג אין 1 אקט.

(דער סוזשעט איז א פראנצויזישער.)

פערזאנען:

עמיל ראזענצװײג, א יונגער מאן מיט א װײ־כען כאראקטער.

לינא ראזענצװײג, זײן פרוי; שעהן, יונג און זעהר א האסטיגע נאטור.

(עס איז זעהר שפעט, פון אבענד. — די סצענע שטעלט פאר א פארלאר אין א הויז אויס'ן שטאדט. פון בײדע זײטען צימער זײנען דא טהירען, אין דער װאנד געגענאיבער דעם ארקעסטער איז דא א קאמין, אין װעלכען עס ברענט א פײער. דערבײ שטעהען צװײ לעהנשטוהלען. איבער'ן קאמין שטעהט א װאנד־זײגער, װעלכער װײזט אויף 11. און א זײט אין צימער איז דא א טיש, אויף װעלכען מען זעהט א װײן־פלאש, עטליכע גלעזער און א גרויסע פלאש מיט װאסער).

לינא (מיט א שטיק אויסנעהערײ אין דער האנד. זי ארבײט זעהר אונגעדולדיג, קוקענדיג אלע װײלע אויפ'ן זײגער): עלף! און ער איז נאך ניטא! (ס'הערען זיך טריט דרויסען) אהא! ענדליך קומט ער!

עמיל (קומט ארײן און װיל איהר קושען).

לינא (איהם אבשטופענדיג פון זיך): לאז מיך צו רוה, הערסטו? אויס מחותנים!

עמיל (פערװאונדערט): אבער...

לינא: דאס האסטו זיך גענומען אזא פיהר װי עס זעהט אויס!

עמיל (זעצט זיך אװעק און נעהמט א צײטונג).

לינא: אזוי! אה, דאס איז װירקליך גוט! דו שטעלסט זיך פאר, אז איך האב אויף דיר גע־װארט דעם גאנצען אבענד און איצט װען דו ביזט ענדליך געװען אזוי גוט, אזוי פרײנדליך, אזוי ליעבהארציג צו קומען אהײם, האב איך קײן אנדער זאך ניט צו טהאן װי צו זיצען און זיך צו לאבען מיט דײן שעהנער צורה ארײנגערוקט אין א צײטונג!

עמיל (װיל אויפשטעהן).

לינא: דו בלײב נור זיצען! לאז זיך נור ניט שטערען! ביזט ארומגעלאפען א גאנצען טאג און דארפסט נאטירליך זיך אברוהען.

עמיל (װיל רעדען).

לינא (האסטיג): מיר טהוט נור לײד, װאס איך האב אויף דיר געװארט ביז צװעלף א זײגער בײ נאכט... װאס קוקסטו אויף די אוהר? זי קריכט אין א שטונדע, מינדעסטענס...

עמיל (נעהמט ארויס זײן טאשענאוהר).

לינא: װאס מאכט דיר אויס װי שפעט עס איז? צװעלף, אײנס, צװײ, דרײ א זײגער — דיר איז דאך אלץ אײנס, אזוי לאנג װי דו לעבסט א גוטען טאג... שטיל! ער רעדט נאך! א װײב! װאס איז א װײב! זי זיצט און װארט, און קװארט, און דארט און בלענט זיך אויס די אויגען קוקענדיג צי געהט ניט איהר ליעבהארצי־גער מאן... דאך עפעס א געבורטסטאג, א פרוי'ס געבורטסטאג, א געליעבטע פרוי'ס געבורטסטאג! לאז זי זיצען אין קאלײשע! לאז זי װארטען!

עמיל (שמײכעלט).

לינא: אי, ביזטו שעהן װען דו מאכסט א שמײכעלדיגע מינעלע! א מחיה, כלעבען! דאס איז װאהרשײנליך דערזעלבינער שמײכעלע, װעלכען דו האסט אויפ'ן װעג נעגעבען דײן פרײ־לין ראזענקראנץ... װאס מאכסטו אזא רחמנות־פנים'ל? אה, איך קען דיך, װאלט איך דיך אזוי ניט געקענט, װי איך קען דיך, — גלויב מיר!

עמיל (שאקעלט מיט'ן קאפ).

לינא: דו לײקענסט! ארויסגעװארפענע ארבײט, מײן ליעבסטער! מיך װעסטו ניט נא־רען. איך קען איהר אויף די פארשײנדעלע דײנע....

עמיל (װיל ארײנרעדען).

לינא: דו דארפסט גאר ניט זאגען! איך װײס אלע דײנע היפאקריטישע תירוצים. דער־צעהל נור מעשות! נאטירליך, דו ביזט געװען בײ א פערזאמלונג, בײ א װיכטיגע פערזאמלונג, בײ א זעהר זעהר װיכטיגע פערזאמלונג! צו מײן געבורטסטאג דארף זיך נאטירליך מאכען א זעהר װיכטיגע פערזאמלונג.

עמיל (זעהט אויס אמוזירט).

לינא: אה, געװיס, געװיס! דאס איז א שפאס בײ דיר, א געטליכער שפאס! װאס קען זײן אמוזאנטער װי צו ערגערען א װײב? מאכען פערגעניגען מאכט מען אנדערע, א שװארץ־יאהר א מײדעל ערגעץ אנדערשװאו! פרײלײן ראזענ־קראנץ מיט איהרע לעדערנע ליפען, מיט איהר קאסאקען בליק, מיט איהר שעהן־חנ'עװדיג גע־לעכטערעל איז געװיס אינטערעסאנטער װי איך... װאס לאכסטו אה, די אונפערשעהמטע פערזאן! זי האט נאך נעכטען געהאט די חוצפה צו קומען מיט א בעזוך צו מיר! איך װײס ניט װאס איהר פאטער טראכט זיך! צו געבען א מײדעל אזוי פיעל פרײהײט! און דו! װאס הארט דיר װאס די גאנצע שטאדט רעדט! אדער מײנסטו אפשר אז קײנער זעהט ניט װי דו קלעבסט צו ראזענ־

זעלבסט פערשטענדליך דארף די פראגע ניט אינטערעסירען די אידישע רבנים: מען קען זיין א גאנץ פרומער איד און זיין א א כשר'ע בהמה.

אונזערע אריסטאָקראטען, אונזערע כלל־טהוער קוקען מיט צופיעל פעראכטונג אויף דעם אידישען ארבייטער.

ניט זיי אינטערעסירט דער קולטורעלער צושטאנד פון דעם אידישען ארבייטער. פערקעהרט, יע פינסטערער די מאסע איז, דעסטאָ העלער שיינען זיי, דעסטאָ מעהר זעהט מען זייער גרויסקייט...

מיט רעכט וואָלט מען געקענט פערלאנגען פון די סאָציאַליסטען פון אלע ריכטונגען אז זיי זאָלען זיך אינטערעסירען מיט דער פראגע, האלטען זיי אָבער פאר זייער הויפט־אויפגאבע זייער ספעציעלען אידעאַל צו פראָפּאַגאנדירען, און אזוי ווי עס זיינען נאָך פאראן גענוג ניט בעקעהרטע, פאָלגליך בלייבט פאר זיי אימער ארבייט פאר זייער ספעציעלען אידעאל און זיי קענען זיך ניט בעשעפטיגען מיט אלגעמיינער קולטור ארבייט פאר'ן אידישען ארבייטער.

ווער, אלזאָ, זאָל זיך אינטערעסירען מיט'ן אָרעמען קולטורעלען צושטאנד פון אידישען ארבייטער, אויב ניט דער אידישער ארבייטער אליין?

פונקט ווי קיינער קען ניט העלפען דעם ארבייטער ווען עס האנדעלט זיך אום זיין קאמפף ווענען זיין שטיקעל ברויט, אויסער ער אליין, אזוי מוז אויך געשעהן, ווען עס האנדעלט זיך אום זיינע אינטעלעקטועלע און גייסטיגע בעדירפניסע.

„אם אין קמח אין תורה" און פערקעהרט: אז עס איז קיין תורה ניטאָ, קיין וויסען, קיין פערשטאנד קאָן אויך קיין קמח, קיין ברויט ניט זיין. דער ארבייטער מוז זאָרגען פארביידע: צו האָבען א בכבוד'יג שטיקעל ברויט מוז ער האָבען א שטארקע יוניאָן, — זיין יוניאָן, און צו זיין קולטורעל ענטוויקעלט, צו זיין א מענש מיט מענשען גלייך אין אינטעלעקטועלען זין, מוז ער האָבען אן איינענע סקול, אן ארבייטער שולע, א אידישע ארבייטער שולע, צו בילדען דעם אידישען ארבייטער. א שולע, אן איינענע, וועלכע זאָל זיין צוגעפּאסט צו די אומשטענדען, צוגעפּאסט צו די בעדירפניסע און צושטאנד פון אידישען ארבייטער.

און אָט וואָס איך שלאָג פאָר:

זאָל יעדער לאָקאַל פון די אינטערנייטשאָנאַל ערוועהלען 2 פערזאָן, דיעזע ערוועהלטע זאָלען צוזאמענשטעלען מיט זיך די עדיוקיישאָנאַל קאָמיטע פון שטאָדט. דיעזע קאָמיטע זאָל אונאויפהערליך ארבייטען צו בילדען די מעמבערס. — זיי סיסטעמאַטיש בילדען. א סקול, אָדער סקולס זאָלען געגרינדעט ווערען, וואו מען זאָל לערנען יעדען מעמבער ער זאָל וויסען, דאָס וואָס יעדער מענש מוז וויסען און וואָס יעדער מענש מוז קענען.

עס מוז אונבעדינגט אין יעדער יוניאָן זיין אן עדיוקיישאָנאַל קאָמיטע, וועלכע זאָל בעשטעהן פון די בעסטע, פון די פעהיגסטע מעמבערס, וועלכע זאָלען אונערמיעדליך ארבייטען פאר איין צוועק: בילדען די מעמבערס, צו לערנען זיי, ווי קינדער אויב מען דארף. איך מיין ניט חלילה קיין לעקטשורס איבער דארוויניזמוס, דאָס וועט שוין די בני שלום זעלבסטבילדונגס פעראיין טהאָן; איך מיין פשוט, לערנען די שפּראַך, אידיש אָדער ענגליש — אָדער ביידע.

זיי לערנען די ערשטע כללים פון אריטמעטיק, און די אלע אנדערע נעגענשטענדע פון עלעמענטארע וויסענשאַפטען, וואָס מען לערענט אין די עלעמענטארע שוהלען.

נאטירליך דארף די לעהרע געגעבען ווערען אזוי, אז עס זאָל זיין צוגעפּאסט פאר ערוואקסענע קינדער.

אָט די ארבייט מוז יעדע יוניאָן אויף זיך נעהמען. אידישע יוניאָנס מוזען דאָס טהאָן, ווייל דער אידישער ארבייטער האָט קיין סקול ניט און זיין אונגעוויסענהייט איז פערגלייכניסמעסיג גרעסער, ווי די פון דעם ניט־אידישען ארבייטער, וועלכער, ווי וועניג, האָט דאָך גענאָסען פון די סיסטעמאַטישע בילדונג וועלכע מען קריגט אין די פּאָבליק סקולס.

קולטורעלע ארבײט אין די אידישע טרײד יוניאנס

פון י. ראזען

צװישען די פיעלע אורזאכען פון דעם שװאכען צושטאנד פון די אידישע יוניאנס, מוז מען אויך צװײפעל רעכענען פאר אײנע פון די װיכטיגסטע — די אונװיסענהײט פון א גרויסער צאהל פון די אידישע ארבײטער.

שוין ניט רעדענדיג פון דער גרויסער צאהל אידישע ארבײטער, װאס קענען זײער נאמען ניט אונטערשרײבען און קענען אבזאלוט גאר ניט לעזען, נור אפילו די מעהר גליקליכע, װעלכע האבען װי־עס־איז זיך אלײן אויסגעלערענט צו לעזען א אידיש װארט, אפילו דער סארט ארבײטער, זאג איך, ניט האבענדיג בעזוכט קײן עלעמענטארע שולע, איז אויך װײט, גאנץ װײט פון װיסען.

טויזענדע אידישע ארבײטער לעזען, אבער זײ פערשטעהען ניט גוט װאס זײ לעזען, אויסער פילײכט א לײכטע שטיקעל נײעס.

װעהרענד דער ניט־אידישער ארבײטער האט בעזוכט א סקול, װאו מען האט איהם ערקלערט װאס הײסט הויפטװארט, צײטװארט און אײגענשאפטסװארט, װאו מען האט איהם אדײנגעקלאפט װי־עס־איז אין מוח, װאס הײסט אן אבסטראקט נאון, װאס הײסט א קאממא, א פונקט אדער א פראגע־צײכען, האט זעלטען װער פון די אידישע ארבײטער גענאט די געלעגענהײט די גרויסע תורה צו לערנען און, פאלגליך, פערשטעהט ער קײן מאל ניט דײטליך אירגענד װאס עס איז געשריעבען אין א העכערען זין, אויסער אן אײנפאכע נײעס װעגען א שריפה אדער א מארד.

דאס איז אויך דער סוד װאס אידישע זשורנאלען מיט טענדענצען פון אויפקלעהרונג פיהרען א געמאטערטען לעבען אדער זײ שטארבען אין די װיקעלעך.

לעקטשורס איבער דארװיניזם, ענטשטעהונג פון רעליגיאנען, אנארכיזם א. ז. װ., א. ז. װ. װערען געהאלטען איבעראל, אבער עלעמענטארע לעהרע װעגען דעם אנפאנג פון א שפראכע, אידיש אדער ענגליש, אביסעל כעמיע, געאגראפיע, א קלײן ביסעלע היסטאריע, עלעמענטארע לעהרען װאס יעדער מענש מוז װיסען, דיעזע לעהרען האט מען פערנאכלעסיגט, מיט דער אויסנאהמע פון די „קרוזשקי" פון „בונד", װעלכע האבען געטהאן ניצליכע ארבײט אין דיעזער הינזיכט.

ניט פערשטעהענדיג גענוי דאס געדרוקטע װארט אין זײן מוטער־שפראך, אין אידיש, קען דער אידישער ארבײטער ניט לעזען אירגענד װאס עס איז געשריעבען מיט'ן צװעק איהם צו לערנען און צו מאכען איהם פאר א בעסערען מענשען, פאר א קולטור־מענשען.

װען א מענש לעזט ניט דאס גאנצע יאהר, קען איהם װעניג װאס העלפען די פאר לעקטשורס װאס ער הערט איבער די דערמאנטע טהעמאס.

איך האב אמאל געשיקט א רעכנונג צו אן אײדזשענט פון „פארװערטס" אין קאנטרי, װעמען די דארטיגע סעקציאן האט אויסערװעהלט פאר'ן פערטרעטער.

איך האב ערהאלטען פון איהם א בריעף מיט אויפפאלענדע פונקטען, אונגעפעהר בזה הלשון:

„איך פערשטעה ניט אײער חשבון... איהר פאדערט צופיעל געלד..."

איך האב איהם אויפגעפאדערט ער זאל מיר ערקלעהרען װאס ער מײנט מיט די פינטעלעך.

„גאר ניט!" האט ער מיר געענטפערט, „װאס זײט איהר בײז? איך האב געשריעבען טאצקעס, װי מען שרײבט אין רוסלאנד".

א איד װאס האט זיך אנגעהערט מיט לעקטשורס איבער דברים העומדים ברומו של עולם, איבער פערשיעדענע פילאזאפיען, האט פערשטאנען אז אין רוסלאנד שרײבט מען מיט טאצקעס...

איך קען ברענגען פיעלע בײשפיעלע פון ארבײטער, װאס זײנען בעלעזען אין אידיש, נאר אײנפאך דערפאר װײל זײ האבען קײן עלעמענטארע לעהרע ניט גענאסען, האבען זײ אפטמאל פערשטאנען אנדערש דעם שרײבער אדער גאר ניט פערשטאנען... א פשיטא שוין אז פאר דער גרויסער מאסע איז דאס געדרוקטע װארט, דאס ערנסטע געדרוקטע װארט, װי א ספר החתום.

װעמען דארף דאס אינטערעסירען?

װאָס די קלענערע אָרגאַניזאַציאָנען האָבען געקענט בעװײזען אלס א מעגליכקײט, דאָס װאָלט די אידישע געװערקשאַפטען געװיס געקענט בעװײזען אױפצוטהון. װי געזאָגט, װעגען דער נױטװענדיגקײט פון אן אלגעמײנע טרײד־יוניאָן צײטונג צװײפעלט דאָך שױן הײנט קײנער ניט. װאָס עס פעהלט איז אביסעלע א שטאַרקערער אונטערנעהמונגס־גײסט.

לאָמיר האָפען אין זײן קומען! טהוענדיג דערװײלע אונזער פפליכט צו די טרײד־יוניאָן צײטשריפטען װאָס מיר האָבען.

*

ביז א געװיסען גראַד איז יעדע צײטשריפט פעראַנטװאָרטליך פיר די אדװערטײזמענטס װעלכע זי דרוקט.

א צײטונג אָדער א זשורנאַל װאָס דרוקט אדװערטײזמענטס, קען נאַטירליך ניט מאַכען קײן טיפע אונטערזוכונגען אױסצוגעפינען צי די פירמע װעלכע אדװערטײזט אין איהרע שפאַלטען איז ערליך אין אלע איהרע האַנדלונגען. די צײטשריפט קען אױך ניט מאַכען קײן גענױע אונטערזוכונג, צי די סחורה װאָס װערט אדװערטײזט איז װערטה דאָס געלד און װעט ברענגען די נוצען װאָס דער אדװערטײזער זאָגט צו.

דאָס אלעס מעג זיך זײן אמת, אבער נור ביז א געװיסען גראַד. אלע ערליכע צײטונגען האָבען אנערקענט, דאָס װען א ביזנעס איז פון א צװײפעלהאַפטען כאַראַקטער, װערט זי פון ערליכע, ערנסטע צײטונגען ניט אדװערטײזט.

*

מיר װילען דאָ יעצט ניט ארײנגעהן אין דער פראַגע, צי די ניו יאָרק „טײמס" אָדער „קאָלליער'ס װיקלי" װאָלטען געדרוקט די פּעטענט מעדיצין אדװערטײזמענטס װאָס װערען געדרוקט אין אונזער טעגליכער ראַדיקאַלער פרעסע. מיר דענקען אז ניט. אבער װאָס אונז אינטערעסירט אַם שטאַרקסטען יעצט איז די אדװערטײזמענטס פון דער אמעריקאַן טאַבעקאָ קאָמפּאַני, װאָס מיר האָבען לעצטענס געזעהען אין „פּאַרװערטס", „פרײע ארבײטער שטימע" און אין די אנדערע ראַדיקאַלע צײטונגען.

װען א צײטונג דרוקט אדװערטײזמענטס פון פירמען װאָס זײנען ניט אָרגאַניזירט, אָדער זײנען זאָגאַר פײנדליך צו דער יוניאָן בעװעגונג, דאַן קען דאָס פערגעבען װערען, װײל די ליסטע זײ אױסצושליסען װאָלט געװען צו לאַנג און די האַנדלונג צו קאָמפּליצירט. אן ארבײטער צײטונג, װען זי קען זיך אנדערש ניט העלפען, מעג דאַרום אדװערטײזען ניט־יוניאָן װאָארע. גאַנץ אנדערש דאַרף אבער זײן די שטעלונג פון אן ארבײטער־צײטונג, װען די פירמע אָדער דער פּראָדוקט איז אָפיציעל באָיקאָטירט פון דער **אמעריקען פעדערײשאַן אװ לײבאָר.**

*

ניט גאָר לאַנג צוריק האָט דער „פאָרװערטס" אדװערטײזט די באָיקאָטירטע פּראָדוקטען פון דער נײשאָנאַל ביסקיט קאָמפּאַני. די אידישע בעקער יוניאָנס און די אידישע געװערקשאַפטען האָבען דאָס פערשװיגען — װאָרום װײסען מיר ניט. יעצט, װען די אָפיציעל באָיקאָטירטע אמעריקאַן טאָבעקאָ קאָמפּאַני אדװערטײזט זיך אין די סאָציאַליסטישע און אַנאַרכיסטישע צײטונגען, האָבען מיר גערעכענט, אז די אידישע סיגאַרעט מײקערס יוניאָן, אָדער די אידישע געװערקשאַפטען, װעט פּראָטעסטירען — אבער נײן, זײ שװײגען! װאָרום?

װי געזאָגט, דאָ איז ניט קײן פראַגע פון אדװערטײזען ניט־יוניאָן װאָארע. דאָ איז די פראַגע פון אדװערטײזען באָיקאָטירטע װאָארע. דאָ איז ניט קײן פראַגע פון אדװערטײזען א פירמע װעלכע איז פײנדליך צו א יוניאָן, דאָ האַנדעלט זיך פון אדװערטײזען א פירמע, װאָס איז באָיקאָטירט פון דער אמעריקען פעדערײשאַן אװ לײבאָר.

װאָרום האָט די דירעקט בעטרעפענדע יוניאָן געשװיגען? װי קומט עס װאָס די אידישע געװערקשאַפטען װײס ניט, דאָס די אמעריקאַן טאָבעקאָ קאָמפּאַני איז אױף דער אָנפעיר ליסט פון דער אמעריקאַן פעדערײשאַן אװ לײבאָר?

אן אײרישמאַן און א נעגער האָבען צװישען זיך געהאַט א דיספּוט װעגען דעם, װער פון זײ עס קען אױסשטעהן מעהר קלעפּ. זײ האָבען אָבגעמאַכט אז זײ זאָלען זיך „פּײטען", און דער װאָס װעט זיך פיהלען אז עס הױבען איהם אָן אױסצוגעהן די כחות, זאָל אױסשרײען „סאַפּישענט" (גענוג). א לאַנגע צײט האָבען זײ אײנער דעם אנדערען געבראָכען די בײנער. „סאַפּישענט"! האָט ענדליך דער אירלענדער אױסגעשריען.

— דו טײװועל! — האָט דער נעגער געזאָגט — איך האָב דאָס געװאָלט אױסשרײען מיט א פערטעל שטונדע צוריק, נור איך האָב זיך ניט געקענט דערמאָנען דעם װאָרט.

דער סטרייק־גייסט, דער גייסט פון ווידערשטאַנד פון דער זייט פון די ארבייטער, האָט גענוג טיעף אריינגעדרונגען, און דיעזער גייסט וועט זיך אין פערשיעדענע פאָרמען אויסדריקען און ייעט לאַנג לעבען. און ווען דיעזער גייסט לעבט, ווער קען זיך געגען אונז שטעלען, אָנקוקען אונז אין די אויגען און זאָגען: „איהר האָט פערלאָרען"?

ווען נאָך 15 וואָכען סטרייק, שטימען 124 צו געהען צוריק צו דער ארבייט, ווילט איהר אונז זאָגען אז מיר שטעהען שלעכט? —

פריינד, בעדענקט זיך!

*

אָנפאַנג סעפּטעמבער האָבען מיר געהאַט דאָס פערגניגען צו זעהען, אז דער „אידישער בעקער", דער וועכענטליכער אָרגאַן פון די אידישע בעקער־ארבייטער, האָט דערלעבט זיין ערשטען יאהרעספּעסט־נומער.

נאָך צעהנדליגע יאָהרען פון דורכפעלע און ענטטוישונגען, זעהען מיר פאַר די לעצטע צוויי יאהר דעם אָנפאַנג פון א נייע עפּאָכע אין דער אידישער ארבייטער בעוועגונג. טרייד יוניאָנס — דער פונדאמענט פון א געזונדע ארבייטער־בעוועגונג פערמעהרען זיך אין צאָהל און אין מיטגליעדער, און די טרייד־יוניאָן בעוועגונג פאַנגט אָן צו ווערען געאַכטעט און אנערקענט.

איינע פון די צייכענס פון דיזער מאַכט און אנערקענונג איז דער שטרעבען פון די פערשיעדענע גרעסערע יוניאָנס ארויסצוגעבען מאָנאַטליכע אָדער וועכענטליכע „בולעטינס" אָדער צייטונגען. די ערשטע (רעדענדיג וועגען די לעצטע פּאָר יאָהר) איז געוועזן די אינטערנײשאַנאַל לײדיס גאַרמענט וואָרקערס יוניאָן מיט איהר מאָנאַטשריפט „דער וועקער" און יעצט דעם „לײדיס גאַרמענט וואָרקער". דאַן זיינען געקומען די קלאָוק און סקוירט מייקערס יוניאָנס מיט „די נייע פּאָסט", דאַן די אידישע בעקער לאָקאַלס מיט זייער וועכענטליכען אָרגאַן „די בעקער צייטונג", די פּאָריער יוניאָן מיט איהר מאָנאַטליכען בולעטין, און יעצט זעהען מיר פאַר זיך די ווידער־ערשיינונג פון אן אָפיציעלען אָרגאַן ארויסגעגעבען פון דער קלאָטה העט און קעפּמייקערס יוניאָן. טרייד־יוניאָן צייטשריפטען פערמעהרען זיך, די אידישע ארבייטער, אָרגאַניזירט אין די טרייד־יוניאָנס פיהלען, אז די ראַדיקאַלע פרעסע מיט איהר גאַנצער פריינדליכקייט און אָפטע שטיצע צו די טרייד־יוניאָנס, איז נאָך אַלעמען ניט קיין טרייד יוניאָן פּרעסע, אין דעם זינען פון צו ווידמען זייער גאַנצען אינהאַלט צו דיעזער בעוועגונג, די טרייד־יוניאָן בעוועגונג איז פאַר יענע צייטונגען א „ביי זאַך" — די הויפּטזאַך איז ביי זיי זייערע פּאָליטישע פּאַרטייען און סעקציאָנען, פאַר וועמען זיי האָבען אייגענטליך אָנגעהויבען צו ערשיינען.

דער „אידישער בעקער" ווידמעט זיין גאַנצען אינהאַלט דער טרייד יוניאָן בעוועגונג אין אַלגעמיין, און ספּעציעל די צושטענדע און די קעמפּפע אין דער בעקער טרייד, און אַלס אַזעלכע איז די צייטונג פון גרויס וויכטיגקייט פאַר דער יוניאָן־בעוועגונג.

דער „אידישער בעקער" איז זעהר פּראָגרעסיוו און פּאָלקאָם סאָציאַליסטיש, ווען ער בעהאַנדעלט אַלגעמיינע סאָציאַל־פּאָליטישע פראַגען, און אַלס אַזעלכער טהוט די רעדאַקציאָן פון בעקער זעהר פיעל אין העלפען ברענגען אן ענגערע פערבינדונג צווישען די טרייד־יוניאָנס און די סאָציאַליסטישע פּאַרטיי.

*

ווי מיר הערען פון פערשיעדענע קוועלען, וואָלט מען זעהר שטאַרק געשטיצט די אידישע געווערקשאַפטען, אָדער אן אַסאָסיאיישען — ווען אַזאַ זאָל זיך גרינדען — ארויסצוגעבען אן אַלגעמיינע וועכענטליכע צייטונג, געווידמעט די אַלגעמיינע טרייד־יוניאָן־בעוועגונג. „דער אידישער בעקער", „דער לײדיס גאַרמענט וואָרקער" און „די נייע פּאָסט" האָבען איבערצייגט די „נייע" טרייד־יוניאָניסטען, אז עס איז דאָ פיעל וואָס צו לערנען, פיעל וואָס צו שרייבען וועגען דיזער בעוועגונג, און דאָס אָהן א צייטונג בלייבט א סך גוטעס וועגען דער יוניאָן־בעוועגונג ניט געלערנט און ניט געטהאָן.

עס איז גאָר קיין פראַגע ניט, אז די געלדזייט פון דער אונטערנעהמונג איז דאָ די קלענסטע שוועריגקייט. ראַדיקאַלע זשורנאַליסטען וואָלט אויך ניט געפעהלט. וואָס עס פעהלט יאָ אום צו מאַכען אן אַלגעמיינע טרייד־יוניאָן צייטונג אין ניו יאָרק פאַר א ווירקליכקייט איז, אז די דעלעגאַטען פון די אידישע געווערקשאַפטען זאָלען האָבען דעם קוראַזש צו האַנדלען אביסעלע דרייסטער, און זיך נעהמען צו דער ארבייט צו שאַפען דאָס, אין וואָס יעדער אַקטיווער יוניאָנמאַן פיהלט די נויטווענדיגקייט.

נאָטיצען

פיר די לעצטע פאָר מאָנאט האָבען מיר אין דיעזע נאָטיצען, דעם קלאָוקמייקער סטרייק אין קליװלאַנד דערמאָנט צום ערשטען און מיר טהוען דאָס אויך היינט.

דער סטרייק אין קליװלאַנד װעט װי עס שיינט נאָך לאַנג דויערן.

אין מיטען פון דעם פערגאַנגענעם מאָנאט האָבען די באָסעס װיעדער פערברייטעט קלאַנגען, אז די ארבייטער — די סטרייקערס זיינען אונגערן צו סטרייקען, און װילען זיך צוריקקעהרען צו דער ארבייט.

מיר האָבען געװאוסט אז דאָס איז א בלאָף, און האָבען מיט א רוהיגען געמיטה בעשטימט, אז די סטרייקערס זאָלען שטימען דורך א סעקרעט־באַלאָט, צי זיי װילען צוריקגעהען צו דער ארבייט. יעדער סטרייקער האָט דעם 11טען סעפּטעמבער בעקומען צװיי צעטעלעך — אויף איין צעטעלע איז געװען געדרוקט די װערטער „יא סטרייקען", אויף דער אנדער צעטעלע איז געװען געדרוקט „ניט סטרייקען". נאָהענט פון 3000 סטרייקערס האָבען אנטהייל גענומען אין דעם בעלאָט.

רעזולטאַט? —

124 האָבען געשטימט אויפצוגעבען דעם סטרייק!

און ערך א טויזענד האָבען זיך גאָר אין גאַנצען ענטזאגט צו שטימען. „מיר האָבען אונזער שטימע אָבגעגעבען מיט פּופּצעהן װאָכען צוריק, און מיר זיינען היינט מיט דעם זעלבען מיינונג װאָס דאַמאָלסט" — האָבען די טויזענד געענטפערט.

װער קען אַלזאָ אזא מאַסע בעזיעגען?

קיינער ניט!

*

װאָס די ענדע פון דעם סטרייק זאָל ניט זיין, די עהרע פון דעם קאַמפּף רוהט שוין היינט אויף די קעפּ און שולטערן פון די ארבייטער.

מאָראַליש האָבען די קליװלענדער מאַנופעקטשורערס שוין לאַנג באַנקראָטירט, זייער פינאַנציעלער באַנקראָט איז לעצטענס אריינגעטראָטען מיטביידע פיס צו א פּאָר פון זיי, און זייערע ביזנעס זיינען אין די הענד פון „רעסיװערס". דער „טערן" פון די אנדערע באָסעס, איז ניט גאַנץ װייט.

*

נאָך אזוי לאַנג סטרייקען, נאָך אזעלכע אָפּפער, נאָך אזא רייכער שטיצע פון דער אינטערנייִשאָנאַל, װען קען זאָגען אז מיר שטעהען שלעכט אין דיעזען קאַמפּף? מיר שטעהען זעהר גוט. זעהר גוט, װען מיר בעדענקען זיך, װי טהייער אונזערע פיינדע אין קליװלאַנד האָבען בעצאָהלט, און װי טהייער אונזערע פיינדע אין אנדערע שטעדט װעלען מוזען בעצאָהלען, פיהרענדיג מיט אונז א קאַמפּף.

די ניו יאָרקער באָסעס אין דער קלאָוק און סקוירט מאַכער טרייד, האָבען אויך טהייער בעצאָהלט, װעלענדיג אונז בעזיעגען, זיי פערשטעהען די זאַך היינט א סך בעסער, װי מיט א יאהר צוריק. היינט זעהען זיי אז פריעדען מיט די ארבייטער, פריעדען געבויט אויף עהרליכע האַנדלונג, איז א סך א בעסערער געשעפט, װי קריעג, און די מורא פאַר קריעג.

די קליװלענדער באָסעס, װעלכע פיהרען מיט אונז אזא פערצװייפעלטען קריעג, אויך זיי װעלען קליגער װערען, אין א יאָהר פון היינט.

*

מיר האָבען דעם פערגאַנגענעם מאָנאט געזאָגט, אז װען א באָס בעשליסט ביי זיך בעסער רואינירט צו װערען, — אלעס צו פערליערען, נור ניט נאָכצוגעבען זיינע ארבייטער, דאַן קען איהם קיין יוניאָן אין דער װעלט ניט צװינגען דאָס ער מוז גראָדע סעטלען. די יוניאָן קען בלויז מאַכען זיין איינגעשפּאַרטקייט זעהר קאָסטבאַר. דעם פּונקט האָבען מיר ערדייכט. מיר האָבען אויך ערדייכט דעם צושטאַנד דאָס די אַלטע איינפיהרעכטצען, די אַלטע „רעזשים" אין דער קליװלאַנדער קלאָוק טרייד איז שוין א זאַך דער פערגאַנגענהייט, איז שוין צובראָכען און טויט. דער סטרייק װעט מיט זיך ברענגען א נייע עפּאָכע אין דער ליידיס גארמענט טרייד. דער אייפלוס פון אזא סטרייק ווי מיר פיהרען יעצט אין קליװלאַנד, קען ניט פערגעסען װערען.

פרעזידענט ראזענבערג בעריכטעט, דאס, ער האט אײנשטימפטע פון טאראנטא קענעדע, דאס דער סטרײק בײ גארדאן־מאקײ'ס, האט זיך געענדיגט מיט א זיעג פאר דער יוניאן.

װײס־פרעזידענט דובינסקי, קלײנמאן און אמעדור בעריכטען, דאס זײ זײנען בײ א פרײ־טעגען מיטינג פון דער דז. ע. ב. געװען ער־שטױנט אלס קאמיטע אויסצוגלײכען געװיסע שטרײטיגקײטען, װעגען דעם פאך בײ װעלכען די מעמבערס פון לאקאל 17 זײנען בעשעפטיגט. די קאמיטע האט בעזוכט זעקס שעפער, אין אײנע פון די זעקס שעפער האט מען געארבײט [illegible], אין די אנדערע האט מען גענעהט קלאוקס, די װײטערע נאכזוכונג איז אויפגעגעבען געװארען, צוליעב דעם, װאס די קאמיטע איז געװען פערנומען װעגען דעם סטרײק אין קליװ־לאנד. די דז. ע. ב. בעשליסט אז די קאמיטע זאל װײטער פארטזעצען איהר אונטערזוכונג.

פרעזידענט ראזענבערג װערט בעפאלמעכ־טיגט, אנצושטעלען אלע ארגאנײזערס פיר דער צײט, ביז דעם נעקסטען מיטינג אין שיקאגא, װײט װי עס איז פריהער געװען בעשטימט.

•

לײדיעס טײלארס און דרעסמײקערס פון בראנזװיל האבען א בעדײטענדען זיעג.

אנפאנג אויגוסט האבען אונזערע מעמבערס פון לאקאל 72, לײדיעס טײלארס און דרעס־מײקערס פון בראנזװיל און איסט ניו יארק, בעשלאסען צו שטעלען פאדערונגען צו זײערע באסעס.

די פאדערונגען זײנען הויפטזעכליך בע־שטאנען אין דעם, אז די ארבײטס־שטונדען זא־לען פערקלענערט װערען פון 53 אויף 50 א װאך, און אװער־טײם זאל געצאהלט װערען דאפעלט.

די פראגען װעגען אנערקענונג פון דער יוניאן און אנדערע רעכטע, האט שוין דער לאקאל געהאט פון פריהער אויסגעקעמפפט.

אין בראנזװיל זײנען קײן גאנץ גרויסע בא־סעס ניטא און אין גאנצען געגענד װערען בע־שעפטיגט אן ערך 250 ארבײטער און אלע זײנען ארגאניזירט. די מעמבערס פון לאקאל 72 הא־בען דורך זײער פאדערונג פאר א קירצערע אר־בײטס־װאך געװאלט געװינען א קורצען אר־בײטס־טאג שבת. שבת האבען זײ געװאלט אר־בײטען ביז 1 אוהר אנשטאט ביז פינף. און די אײניגע מעמבערס װאס ארבײטען זונטאג, הא־בען אויך געװאלט האבען א גאנצען האלבען טאג רוה דעם זונטאגדיגען טאג.

די באסעס, קלײן װי זײ זײנען, האבען זײ צוערשט געהאט איגנארירט דעם לעטער, װעל־כען לאקאל 72 האט זײ ארײנגעשיקט, געבענדיג זײ נאטים װעגען דער יוניאנס פאדערונגען.

זעהענדיג אז די באסעס ענטפערען ניט, און א טהײל פון זײ האבען זיך זאגאר פעראײניגט אין אן אסאסיאײשאן צו בעקעמפפען די יוניאן, האט דער לאקאל בעשלאסען ארויסצונעהמען די מיטגליעדער אין סטרײק.

אין א װאך צײט האבען שוין אײניגע בא־סעס געהאט געסעטעלט. אויף דער צװײטער װאך זײנען געקומען נאך באסעס און האבען אונטערשריבען דעם אגרימענט, און די 3טע װאך האט שוין געזעהן די ענדע פון סטרײק. אלע באסעס האבען נאכגעגעבען די פאדערונגען פון דער יוניאן צו ארבײטען שבת נור ביז 1 אוהר און צו צאהלען דאפעלט פאר אװער־טײם.

די באסעס, בײ װעמען לאקאל 72 האט גע־פיהרט דעם סטרײק זײנען פון דעם סארט, װאס זײערע קאסטאמערס זײנען מײסטענס די פרויען פון קלענערע ביזנעס־לײט און פון ארבײטער. װען די באסעס האבען ערקלעהרט אז דער אר־בײטען שבת ביז 1 אוהר קען זײ מאכען צו פער־לירען זײערע קאסטאמער, און דאס װען ניט די קאסטאמער װאלטען זײ נאכגעגעבען די פאדע־רונגען פון די ארבײטער, דאן האט זיך לאקאל 72 גענומען צום פובליקום, און דורך א רײהע פערזאמלונגען אין די סטריטען פון בראנזװיל און איסט ניו יארק, און דורך דעם פערטהײלען פון פיעלע טויזענדער ליפלעטס איז דאס פובלי־קום געװארען אזוי סימפאטיש צו די פאדערונגען פון די ארבײטער, אז די באסעס האבען גענומען לײדען ניט נור פון די פיקעטס, נור אויך פון דעם אלגעמײנעם פובליקום. די באסעס האבען אײנ־געזעהן אז זײ האבען אלעמען נעגען זיך און הא־בען געזוכט פריעדען. אונזערע ברידער און שװעסטער פון לאקאל 72 האבען אלזא יעצט א 50־שטונדיגע ארבײטס־װאך, האבען א גוטען פרײז פיר אװער־טײם און אײניגע אנדערע פער־בעסערונגען אלס א רעזולטאט פון זײער אײניג־קײט און פון זײער קאמפף.

די אינטערנײשאנאל יוניאן איז אין דיעזען סטרײק געװען פערטראטען דורך גענ. שאול עלשטײן, און פיעל עס איז נור געװען נױטיג האט ער אונז מיטגעהאלפען.

מיט גרוס,

מ. דײװיס,
ביזנעס אײדזשענט, לאקאל 72.

אן אלטע געשיכטע.

פון י ח י.

בחור, מײדעל,
מאדנע חאלד...
װעלדעל, קושעבץ,
„צוקער", „גאלד".
תנאים, חופה,
סעודה, בעט.
קינדער, קריעגעבטס,
רב, און גט.

יוניאָן שעפּער, ווי עס איז ביז אַ געוויסען גראַד פאַרגעקומען אין דער קלאָוק טרייד.

איך בין איינינע מאָל פאַרגעקומען פאַר דער עקזעקוטיוו און פאַר די מעמבערס פון לאָקאל 10, פאָדערענדיג אז דער לאָקאל זאָל אָרגאַניזירען אַלע ארבייטער, אונגעאַכטעט ווי ניעדעריג ס'איז זייער לאָגע. איך האָב ניט בעקומען קיין צופריעדענשטעלענדען ענטפער.

איך וואָלט שטאַרק געראַטהען די דז. ע. ב. ענטוועדער צו פּראָבירען גרינדען בעזונדערע לאָקאלס פון די קאטערס אין דער וויסט, דרעס און אַנדערוועער טריידס, אָדער מעגליך מאַכען, אז די קאטערס פון די דערמאָנטע טריידס, זאָלען זיך אָנשליסען אָן די אָפּערייטאָר לאָקאלס, וועלכע עקזיסטירען שוין.

ס'איז דאָ נאָך אַ פּונקט, וועלכען איך וואָלט וועלען בעטאָנען אין דער פראגע, און דאָס איז דער: די לאָקאלס 25, 39, 41, 50 און 62 בעשטעהען מעהרסטענס פון יונגע מיידלעך, און איך גלויב, ס'איז ניט נויטיג פאַר מיר אייך פיעל צו זאָגען, וועגען „פּרויען יוניאָנס", איך גלויב דארום, אז ווען אונז זאָל געלינגען דורך אַ געוויסען וועג, אריינצוברענגען אין די יוניאָנס אַ גרעסערע צאָהל מענער, דאָן וואָלט דאָס צו די דערמאָנטע יוניאָנס, צוגעגעבען נייע קרעפטען, און די קאטערס גופא וואָלטען געוויס ניט געהאַט ווענינער בענעפיט, פון דער ארט אָרגאַניזאַציאָן, ווי זיי קענען ערווארטען צו האָבען פון לאָקאל 10, וועלכער מוז נאַטירליכערווייזע מייסטענס געמענעדזשד ווערען פון קלאָוק און סוט קאטערס.

צום שלוס וואָלט איך נאָך רעקאָמענדירט, אז צוליעב די אנגעגעבענע גרינדע, (אין אָנפאַנג פון מיין בעריכט) זאָל דער דזשענעראַל אָפיס אין גאַנצען איבערנעהמען די פפליכטען פון דעם ניו יאָרק סיטי דיסטריקט קאָונסיל און טהאָן די ארבייט ווי פריהער, ווען דער ד. ק. האָט פאַר אַ צייט ניט עקזיסטירט.

מיין מיינונג איז, אז ווען די ניו יאָרק מעמבערס פון דער דז. ע. ב. זאָלען מיטען איין מאָל אַ מאָנאַט, און אויפנעהמען צו בעטראַכטען די פערלאַנגען און די פּראָבלעמען, פון אונזערע לאָקאלס אין גרייטער ניו יאָרק, וואָלט אזא מיטינג געבראַכט מעהר נוצען ווי די מיטינגען פון דיסטריקט קאָונסיל.

די מעמבערס פון דער דז. ע. ב. וואָלטען מיט זיך פאַרגעשטעלט מעהר ערפאַהרונג און מעהר אויטאָריטעט, ווי די דעלעגאטען פון דיסטריקט קאָונסיל, און אויף אזא ארט וואָלטען די אינטערעסען פון די לאָקאלס בעסער געדיענט געוואָרען.

ברידערליך אייערער

שאול עלשטיין,

סעק דיסטריקט קאָונסיל.

אַלגעמיינע בעשליסע.

דער פערלאַנג פון די קלאָוק באָטענהאָל מייקערס פון בראָנזוויל, אז מען זאָל זיי געבען אַ טשאַרטער פיר אַ בעזונדערען לאָקאל, איז געוואָרען איבערגעגעבען צו אַ קאָמיטע, בעשטעהענד פון ברודער ראָזענבערג, גרינבערגער און קליינמאַן.

אַ קאָמיטע איז ערוועהלט געוואָרען צו פערהאַנדלען מיט לאָקאל 10, וועגען גרינדען אַ „מיסעלעניוס" סעקשאַן פון ליידיס גארמענט קאַטערס, אין ניו יאָרק סיטי.

דער פערלאַנג פון לאָקאל 20 ריינקאָוט מייקערס, פאַר הילפע, אום בעסער צו אָרגאַניזירען זייער טרייד, איז געוואָרען איבערגעגעבען צו בר. ראָזענבערג.

דער פאָרשלאַג פון לאָקאל 2 פילאַדעלפיא קלאָוק און סקוירט מייקערס, דאָס אַלע טרעזשורים פון אונזערע לאָקאלס, זאָלען געטעקסט ווערען מיט 75 פּראָצענט פיר דעם בענעפיט פון קליוולענדער קלאָוק סטרייק, איז ניט אָנגענומען געוואָרען.

אַ פאָרשלאַג איז אָנגענומען געוואָרען צו אַפּעלירען צו דער אמעריקען פעדערייישאָן אָוו לייבאָר, פיר אַ קרעדענשעל צו איהרע אָנגעשלאָסענע לאָקאלס.

בעשלאָסען צו בעטען מיס פּאולינע ניומאַן צו פאָהרען נאָך שיקאַגאָ, און מיס ראָוז שניידערמאַן נאָך סענט לואיז און אין די וועסטערן שטעדט, צו קאָלעקטען געלד פיר'ן קליוולענדער סטרייק. פעהיגע מענשען פון צווישען די סטרייקערס זאָלען געשיקט ווערען נאָך ניו יאָרק צו קאָלעקטען געלד ביי ספּעציעל פערופענע שאַפּמיטינגען.

דער פערלאַנג פון לאָקאל 62 פיר דער גוטהייסונג פיר אַ דזשענעראַל סטרייק, ווערט דיסקוטירט, און די גוטהייסונג ווערט אָבגעלעגט ביז דאָן ווען דער סטרייק אין קליוולאַנד וועט זיין געענדיגט.

וויס־פּרעזידענט זיטאָשקין און קליינמאַן ווערען אַפּאָינטעד אַלס אַ קאָמיטע, צו זעהען ווי דער דיסטריקט קאָונסיל פון ניו יאָרק ארבייט.

צו דזשענעראַל סעקרעטער דייש, ווערט איבערגעגעבען די פּאָלמאַכט צו שיקען פון צייט צו צייט עקספּערט אַקאָונטענטס, איבערצוזעהען די ביכער פון אונזערע לאָקאלס, און צו ווייזען די סעקרעטערע ווי די לאָקאלע ביכער דאַרפען געפיהרט ווערען.

פאַרגעלעזען דעם ערשטען צושריפט פון דער אמעריקען פעדערייישאָן אָוו לייבאָר, אין בעצוג דעם שיקען דעלעגאַטען צום נעקסטען יעהרליכען קאָנווענשאָן. דז. ע. ב. בעשליסט צו שיקען די פולע צאָהל דעלעגאַטען צו וועלכע אונזער אינטערנייישאָנאל איז בערעכטיט.

די ברידער פּאָלאַקאָוו, קליינמאַן און דובינסקי ווערען ערוועהלט אַלס די עקסטרא דעלעגאַטען.

אין די ארבייטס־שטונדען די לענגסטע, וועלכע לײדיס גארמענט װארקערס האבען אין ניו יארק סיטי. אין ניו יארק זיינען די ארבייט־שטונדען 55 און 56 א וואך, און אין ברוקלין גרייכען זיי פון 58 ביז 60 א וואך.

די ווהייט גודס ווארקערס זיינען געקומען אין יוניאן פאדערענדיג א דזשענעראל סטרייק אין זייער טרייד. און וואס שטארקער עס האט זיך געלאזט הערען די פראגע וועגען א דזשענעראל סטרייק, אלץ לייכטער איז עס געווארען צו קריגען מעמבערס.

מיט דער מיטהילפע פון דער וואומענס טרייד יוניאן ליגע איז געמאכט געווארען אן אונטערזוכונג אין די ארבייטס־צושטענדע פון די ווהייט גודס שעפער. די אונטערזוכונג איז געמאכט געווארען אויף אזא ארט, אז די אויסקינפטע האט מען געקראגען פון די באסעס, און די געקראגענע אויסקינפטע, האט מען שפעטער פערגליכען מיט דעם, וואס די ארבייטען האבען געהאט צו זאגען.

דער רעפארט איז פון גרויס וויכטיגקייט און וועט זיין פון גרויסען נוצען ווען די יוניאן וועט דארפען געברויכען די אויסקינפטע.

די צאהל ארבייטער אין דער טרייד קען מען רעכענען צו זיין אן ערך 12,000. די גרויסע מעהרצאהל זיינען אידישע מיידלעך. די צווייטע אין צאהל זיינען אמעריקאנער מיידלעך, און די דריטע אין צאהל זיינען איטאליענער. די אמעריקאנער מיידלעך מאכען די בעסטע ליין ארבייט, און קריגען פערגלייכבאר גוט בעצאהלט. די ערגסטע בעצאהלטע זיינען די אידישע און די איטאליענישע מיידלעך, וועלכע מאכען דעם מיטעלען, און דעם פראסטען ליין ארבייט.

אלע זיינען דער מיינונג אז נור א דזשענעראל סטרייק וועט זיין ווירקזאם צו ענדערען די צושטענדע אין דער טרייד, צו גונסטען די ארבייטער. אלע פיהלען זיך זיכער, אז די ארבייטער וואלטען פערלאזען די שעפער ביי דעם ערשטען רוף, וועלכען די יוניאן וואלט נור ארויסגעלאזען צו סטרייקען.

די אנדערוועאר און ווהייט גודס טרייד האט ניט געהאט קיין בעדייטענדען סטרייק, פיר די לעצטע 20 יאהר. אין מאנאט מאי, איז די אגיטאציאן צווישען די ווהייט גודס ארבייטער געווען זעהר שטארק. מען האט איבעראל גערעכענט אז א דזשענעראל סטרייק וועט ווערען ארויסגערופען אין די נעקסטע פאר וואכען. די באסעס אין דער טרייד האבען זיך אויף דעם גערעכנט, ניט וועניגער ווי די ארבייטער, און פיעלע פון די באסעס האבען זיך אויסגעשפראכען דאס זיי זיינען צופריעדען צו סעטלען מיט דער יוניאן, אזוי גיך ווי די יוניאן וועט שטעלען גלייכע פאדערונגען, צו אלע מאנופעקטשורערס אין דער טרייד. די בעסטע צייט צו רופען א סטרייק פון די ארבייטער וואלט געווען ענדע סעפטעמבער.

דורך דער צייט וואס איך בין מיט'ן דיסטריקט קאונסיל איז מיר אויך אויסגעקומען צו העלפען לאקאל 50 און לאקאל 72 פיהרען זייערע סטרייקס פיר א קירצערען ארבייטסטאג, רעדוצירענדיג זייערע שטונדען פון 54 צו 50 א וואך. ספעציעלע אויפמערקזאמקייט האב איך אויך געשענקט צו לאקאל 41 און לאקאל 54. דער לעצטער לאקאל נויטיגט זיך אין ספעציעלע ארגאניזאציאנס ארבייט.

וואס אנבעלאנגט לאקאל 41, ראפער און קימאנא מייקערס, הערשט ביי פיעלע א מיינונג, אז דער טרייד געהט אונטער, און עס לוינט זיך ניט פערווענדען קיין קרעפטען, פיר לאקאלס פון דעם פאך. דיעזער בעגריף איז אונבעגרינדעט. דער טרייד ברייטעט זיך אויס, און האט לעצטענס אריינגענומען א נייע ליין, וועלכע איז בעקאנט אין דער טרייד אלס „הויז דרעסעס". די מאנופעקטשורערס פון ראפערס און קימאנעס, האבען גענומען מאכען די הויז־דרעסעס, און די ארבייטער אין דער טרייד ווערען ניט וועניגער, נור מעהרער.

וואס אנבעלאנגט די קאנטראקטארס, וועלכע האבען א מאל געמאכט נור ראפערס און קימאנעס, זעהען זיי יעצט אויך צו מאכען הויז־דרעסעס און מיסעס און טשילדרען דרעסעס: אויף אזא אופן בעשעפטיגען זיי היינט א גרויסע צאהל ארבייטער.

לאקאל 41 האט ארגאניזירט דעם טרייד אין ברוקלין און ספעציעל אין בראנזוויל. און ווען דער לאקאל זאל צוגעהאלפען ווערען דורך דער אינטערנעשאנאל, וואלט דער לאקאל 41 געקענט טהאן גוטע ארבייט אין ניו יארק סיטי.

לאקאל 54 איז אין אן ארימען צושטאנד. דער לאקאל צעהלט א גאנץ קליינע צאהל מעמבערס, וועלכע זיינען נאך דערצו אונטהעטיג. דער לאקאל פערלאנגט פון דזשענעראל אפיס אן ארגאנייזער פאר א פאר מאנאט.

לאקאל 20 ריין קאוט מייקערס איז ניט אזוי שטארק היינט, ווי מיט א יאהר צוריק. די שלעכטע מענעדזשמענט באלד נאכ'ן סטרייק, און א שלעכטע צייט אין דער טרייד, האבען דעם לאקאל אבגעשוואכט. יעצט שיינט דאס, אז עס געהט דעם לאקאל צו בעסער.

לאקאל נומ. 10, אמאלגאמייטעד לײדיס גארמענט קאטערס, האבען א ברייטע פעלד צו ארבייטען, אבער דער לאקאל איז ניט גערן צו ארגאניזירען די (שלעכט בעצאהלטע) קאטערס אין דער וועיסט, דרעס און מוזלין אנדערוועאר טרייד.

אין די פאכען זיינען בעשעפטיגט אן ערך צוויי טויזענד קאטערס און העלפערס. צוליעב דעם וואס זייערע ארבייטס־שטונדען, און זייערע וויידזשעס, זיינען פיעל נידעריגער ווי דער אנערקענטער מאסשטאב פון לאקאל 10, וויל דער לאקאל ניט אונטערנעהמען די ארבייט פון ארגאניזירען זיי, אום די נייע ארגאניזירטע ארבייטער זאלען שפעטער אלס יוניאן לייט, ניט ארויסווארפען די בעסער בעצאהלטע ארבייטער, פון די

אונזער אינטערנײשאנאל, אײדער אין דעם נאָמען פון דיסטריקט קאָונסיל. איך האָב דאָס געפונען פאר ראטהזאמער אזוי צו טהאָן, װײל װען איך בין צוריקגעקומען אין ניו יאָרק אין נאָװעמבער 1910, האָב איך געפונען אז די אלטע מיספערשטענדניסע, די אלטע פאָראורטהײלע װעגען אינטערנײשאָנאל יוניאָנס, זײנען נאָך גאנץ שטארק פערברײטעט צװישען אונזערע מעמבערס. איך האָב דארום פרובירט אין אלע מײנע געשפרעכען, און אין מײן גאנצער ארבײט, צו ערקלערען די פּראָבלעמען פון דער טרײד יוניאָן בעװעגונג, און צו לערנען אונזערע מעמבערס װי אזוי אָם בעסטען צו פיהרען אן ארבײטער אָרגאניזאציאָן.

איך גלויב אז יעצט הערשט אין אונזערע לאָקאלס א פיעל בעסערע מײנונג װעגען אינטערנײשאָנאל יוניאָנס, װי דאָס איז פון זײ בעגריפען געװאָרען אין דער פערגאנגענהײט.

דורך דער דערמאָנטער צײט האָב איך זיך פיעל אָבגעגעבען מיט לאָקאל 25 און לאָקאל 62. אין אָנפאנג פון דעם יאהר האָט זיך לאָקאל 25 געפונען אין א פערלעגענהײט, ניט קענענדיג בענײען זײערע אגרימענטס מיט די מעהרסטע באָסעס, װאָס האָבען געהאט מיט דער יוניאָן בעסעטעלט דורך דעם סטרײק אין 1910. לאָקאל 25 האָט אויך געהאט געליטען פון א געװיסע „לײזקײט" אין דער אינערער מענעדזשמענט פון דעם לאָקאל.

א קאָנפערענץ איז געװאָרען אײנבערופען פון פערטרעטער פון פערשידענע קערפּערשאפטען, און דיעזער קאָנפערענץ האָט אין א היבשער מאָס צוגעהאָלפען דעם לאָקאל, אריבערצוקומען די טראָבעלס, פון בענײען די אגרימענטס. װעגען די אינערע מענעדזשמענט פון דעם לאָקאל, האָט מען גערעכענט דאָס צו פערבעסערען דורך א פּלאן װעגען „רעאָרגאניזאציאָן" װעלכען איך האָב אויסגעארבײט.

דיזער פּלאן איז צוערשט געװאָרען פאָרגעלעגט פיר א ספּעשעל קאָמיטע פונ׳ם קאָנפערענץ, און זײ האָבען דעם פּלאן אָנגענומען. שפּעטער איז דער פּלאן געװאָרען אָנגענומען בײ דער עקזעקוטיװ פון לאָקאל 25, און דאן בײ די מעמבערס פון דעם לאָקאל, די לעצטע האָבען דיסקוטירט און אָנגענומען דעם פּלאן בײ ספּעשעל מיטינגען. לײדער האָט די עקזעקוטיװ פון לאָקאל 25 ביז הײנט אינגאָרירט איהר אײגענעם בעשלוס, און דעם בעשלוס פון די מעמבערס, און ביז הײנט איז נאָך דער פּלאן ניט געװאָרען דורכגעפיהרט. דער לאָקאל האָט ביז הײנט (סעפּט. 1טען) ניט געהאט קײן רעגעלע מיטינגען און קײן עלעקשאָן האָט ניט שטאטגעפונען. זעקס מאָנאט נאָכדעם װי דער פּלאן פון רעאָרגאניזירונג איז געװאָרען אָנגענומען. איך װיל נאָך צו דעם בעמערקען, אז די מעמבערמיטינגען פון לאָקאל 25 זײנען דעם יאהר געװען זעניג אין צאָהל, און אונרעגעלמעסיג אין צײט.

אָנפאנג יאהר האָט זיך לאָקאל 62 (אָנדערװער און װײט גודס װאָרקערס) געפונען אין א זעהר קריטישע לאגע. דער לאָקאל האָט געהאלטען בײם צופאלען, אין דער זעלבער לאגע האָט זיך געפונען לאָקאל 39 פעטיקאָט מײקערס, און לאָקאל 70 ניו יאָרק מיסעס און טשילדרען דרעסמײקערס.

בײ דעם יאנואר מיטינג פון דער דז. ע. ב. איז מיס ראָוז סנײדערמאַן, אײנע פון אונזערע בעסטע מיטארבײטער ערשיענען אלס קאָמיטע פון לאָקאל 62 און פערלאנגט אז די אינטערנײשאָנאל זאָל אונטערנעהמען ספּעציעלע אָרגאניזאציאָנס־ארבײט אין דער װײט גודס טרײד.

די דז. ע. ב. האָט דאן בעװיליגט 500 דאָלאר, פיר אגיטאציאָנס־צװעקען פיר די קלענערע לאָקאלס, ספּעציעל פיר דעם בענעפיט פון לאָקאל 39, 62 און 70.

די ארבײט האָט געדארפט געלײטעט װערען פון דיסטריקט קאָונסיל. זאָ גיך מען האָט אָנגעפאנגען ארײנדרינגען צװישען די ארבײטער פון די טרײדס, האָב איך בעמערקט אז דער אָברוף פון די *מיסעס און טשילדרען דרעסמײקערס* איז כמעט װי גאָר ניט צו מערקען. דער אָברוף פון די פעטיקאָוט מײקערס איז געװען זעהר א שװאכער, און די װײט גודס װאָרקערס האָבען באלד גענומען ארויסװײזען א שטארקע אינטערעסע אין זײער יוניאָן. מען האָט זיך דארום קאָנצענטרירט ארום די װײט גודס װאָרקערס.

אן אָפיס איז געװאָרען אָנגעדונגען פיר לאָקאל 39 און 62, און אן עקטיװער מעמבער פון לאָקאל 39 איז אָנגעשטעלט געװאָרען אלס ביזנעס אײדזשענט, פיר די צװײ לאָקאלס. לאָקאל 39 איז ביז הײנט געבליבען מיט די זעלבע קרעפטען, װאָס אין אָנפאנג יאהר, אבער לאָקאל 62 האָט צוגעקראָגען א היבשע פאָר הונדערט מעמבערס, און יעצט האלט די יוניאָן אן איהר אײגענעם אָפיס, און ביזנעס אײדזשענט, פיהרט שאָפּ סטרײקס און טהוט אלע ארבײט פיר דאָס װאָהל און בעסטען פון דעם טרײד.

פון די 500 דאָלאר האָבען די פאָלגענדע פיער זאכען געקאָסט 415 דאָלאר.

סאלערי א. דלוגין, 14 װאָכען צו 18 ד. —	$252—
אָפיס רענט, דרײ מאָנאט	58
2 מאס־מיטינגס אין קלינטאָן האָל, רענט	30
אײן מאס־מיטינג אין קופּער יוניאָן, רענט	75
צוזאמען —	$415

די אנדערע 85 דאָלאר איז אװעק פיר אדװערטײזמענטס, ליפלעטס, קארדס פיר שאָפּמיטינגען א. ד. ג.

די װײט גודס ארבײטער ארבײטען אונטער די ערגסטע קאָנדישאָנס אין דער ליידיס גארמענט טרײד. װײדזשעס זײנען די קלענסטע,

רעפּאָרט פונ'ם דיסטריקט קאָונסיל צו די דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָארד א. ל. ג. וו. י.

ברידער!

אין איבערגעבען אייך א קורצען בעריכט וועגען די ארבייט פונ'ם דיסטריקט קאָונסיל, וויל איך באַלד בעמערקען, דאָס, די אומשטענדען זיינען געווען אזעלכע, דאָס דער רעפּאָרט פון קאָונסיל וועט מוזען זיין א רעפּאָרט פון מיין אייגענער ארבייט, צווישען אונזערע לאָקאַלס פון גרייטער ניו יאָרק. דער רעפּאָרט ענטהאַלט מיינע פּערזענליכע איינדריקע וועגען די צושטענדע, אין וועלכע אונזערע לאָקאַלס געפינען זיך.

אונזערע לאָקאַלס אין גרייטער ניו יאָרק, געפינען זיך אין א מאָדנער לאַגע אין בעצוג דער נויטהווענדיגקייט פיר א דיסטריקט קאָונסיל. צום ביישפּיעל לאָקאַל 1, 9, 10, 11, 17, 23, 25, 64 און 68 — ניין פון אונזערע גרעסטע לאָקאַלס, האָבען זיך אימער געפונען אין די נאָהענטסטע פערבינדונגען מיט דער דזשאָינט באָארד, פון דער קלאָוק און סקוירט טרייד, און די לאָקאַלס זיינען איצט אַנגעשלאָסען אַן דער דזשאָינט באָארד, פאַר זיי איז אַלזאָ דער דיסטריקט קאָונסיל ניט קיין נויטווענדיגקייט.

פון צייט צו צייט שיקען די לאָקאַלס דעלעגאַטען, אבער אזוי ווי די דעלעגאַטען ווערען ערוועהלט פון די עקזעקוטיוועס, זשאַלעווען די עקזעקוטיוועס צו שיקען דעם בעסערען עלעמענט פון זייער מיטע. ס'פערשטעהט זיך, אז דיעזער צושטאַנד פיהרט צו א גלייכגילטיגקייט צו פאָדערען בעריכטען ביי זייערע דעלעגאַטען, וועגען די פערהאַנדלונגען פון דעם קאָונסיל. די ביים צאָהלונג איז אויך אונרעגעלמעסיג. דאָס איז אַלזאָ די שטעלונג פון ניין לאָקאַלס פון די 17, וועלכע מיר האָבען אין גרייטער ניו יאָרק.

די לאָקאַלס 20, 25, 38, 39, 41, 54, 62 און 72 זיינען רעפּרעזענטירט ביי די מיטינגען, אבער אויך זייערע דעלעגאַטען אטענדען ניט רעגעלמעסיג און צאָהלען אונרעגעלמעסיג זייערע ביי־טרעגע. פון די דערמאָנטע לאָקאַלס זיינען דאָ אזעלכע ווי לאָקאַל 41, 50 און 72 וועמענס העדקוואָרטערס איז אין בראָנזוויל, און דאָס פערורזאַכט אז דער אטענדען די מיטינגען פונ'ם קאָונסיל, זאָל די דעלעגאַטען פון די לאָקאַלס קאָסטען זעהר פיעל צייט, אין פאָהרען היין און צוריק. נאַטירליך מאַכט דאָס שווער פאַר די לאָקאַלס, צו געפינען דעלעגאַטען וואָס זאָלען רעגעלמעסיג אטענדען די מיטינגען.

די איינקונפט פון די מעהרסטע פון די דערמאָנטע לאָקאַלס איז אויך ניט איבעריג גרויס, און דעם צאָהלען דיוס דעם קאָונסיל, איז פאַר זיי צייטענווייז א צו גרויסער טעקס. דאָס אַלעס האָט געפיהרט צו דעם, אז די מיטינגען פון דעם ד. ק. זאָלען זיין שוואַך בעזוכט.

ביי א פּאָר מיטינגען פון ד. ק. איז די לאַגע פון דער קערפּערשאַפט דיסקוטירט געוואָרען, און די אנוועזענדע דעלעגאַטען זיינען געווען מיט דעם זעלבען מיינונג ווי איך האָב דאָ ערשט בעשריעבען.

אין א שטאָדט וואו עס געפינט זיך א בעדייטענדע דזשאָינט באָארד, און וואו עס געפינען זיך די הויפט בעאַמטע פון דער אינטערנייש־נאַל יוניאָן, צו וועמען די לאָקאַלס קענען זיך באַלד ווענדען פאַר א ראַטה, אין אזא שטאָדט, ווערט דער דיסטריקט קאָונסיל אוננויטיג, איבערהויפּט ווען זיינע פונקציאָנען זיינען ניט גענוי בעשטימט. דאָרט וואו די אויבענדערמאָנ־טע קרעפטען זיינען ניטאָ, וואָלט א דיסטריקט קאָונסיל געווען א גרויסע נויטווענדיגקייט.

מיין אייגענע ארבייט אלס סעקרעטער פון ד. ק. איז ניט געוואָרען פאַרגעשריבען פון דער קערפּערשאַפט, און איך האָב פון דער קערפּער־שאַפט בעקראָגען גאַנץ ווועניג אינסטרוקציאָנען.

איך האָב אימער געטהאָן מיין ארבייט, לויט ווי איך האָב געפונען פאַר ראַטהזאַם. יעדער וואָך האָב איך בעריכטעט וועגען מיין ארבייט אויף די אָפיציעלע בלענקס (פיר אָרגאַנייזערס), און יעדע צוויי וואָכען האָב איך אבגעגעבען א בעריכט צום דיסטריקט קאָונסיל מיטינג.

פון צייט צו צייט האָב איך מיך בעראַטהען מיט פּרעזידענט ראָזענבערג, דזשענ. סעק. דייש, און מיט עקטיווע מעמבערס פון אונזערע לאָקאַלע יוניאָנס. דורך די אונטעררעדונגען האָב איך בעקומען וויכטיגע עצות וועגען מיין ארבייט. ווען עס האָט זיך געהאַנדעלט וועגען אזעלכע לאָקאַלס ווי וועגען לאָקאַל 25 און 62, וואו די מעהרסטע מעמבערס זיינען פרויען, האָב איך מיר אויך צייטענווייז בעראַטהען מיט די פּרעזידענטין און סעקרעטערין פון דער וואָמענס טרייד יוניאָן ליעג.

באַלד פון אָנפאַנג האָב איך אָנגענומען, אז מיין ארבייט בעשטעהט אין דעם, דאָס איך ברויך וויזיטען די לאָקאַלע מעמבער מיטינגען, עקזעקוטיוו מיטינגען, קאָנפערענצען און מאַס־מיטינגען, וועלכע אונזערע לאָקאַלס האַלטען אָב אלס טהייל פון זייערע רעגעלע אָדער ספּעציעלע ביזנעס־פיהרונג. די פערזאַמלונגען האָב איך בעזוכט, און אנטהייל גענומען אין זייערע פער־האַנדלונגען, אזוי גוט ווי איך האָב פערשטאַנען. די ארבייט פון בעזוכען אונזערע לאָקאַלס האָב איך דורכגעפיהרט, יעדען אבענד אין וואָך, פיר די לעצטע 10 מאָנאַט וואָס איך בין צוריק אין ניו יאָרק.

אויף דעם פערלאַנג פון פּרעזידענט ראָזענ־בערג און סעקרעטער דייש, האָב איך צו געוויסע צייטען בעזוכט פילאַדעלפיא, באָסטאָן, באַלטי־מאָר, אָלבאַני, טראָי, נוארק און ניו הייווען. איך האָב אויף פערבראַכט א היבשע צייט פיר'ן „ליידיס גאַרמענט וואָרקער".

ווען איך האָב בעזוכט אונזערע לאָקאַלע יוניאָנס, האָב איך אימער געפונען פון גרעסע־רען נוצען, צו רעדען צו זיי אין דעם נאָמען פון

טינקייט פאַר מורא, אז די יוניאָן וועט זיי ניט קענען פערהיטען אין פאַל פון טראָבעל.

די עקטיווע מעמבערס און די מעמבערס פון דער יוניאָנס עקזעקוטיוו באָארד, זיינען דארום דער מיינונג, אז דער איינציגער מיטעל צוריק אויפצוהייבען דעם צוטרויען פון די מעמבער צו דער יוניאָן, איז אָנצופאַנגען א בעוועגונג פיר א דזשענעראל *סטרייק*.

בר. באראָף האָט זיך אויסגעשפּראָכען, אז ער איז זיכער, דאָס אויב מען וועט ניט אָנווענדען מיטלען פאַר א גרויסע ענדערונג צו שאַפען א בעסערען צושטאנד, דאן וועט אויסקומען צו פערליערען זאָגאר די שעפער, וועלכע די יוניאָן האָט היינט.

ווען די מאַיאָריטעט ארבייטער אין דער טרייד האָבען פערלאָרען זייער גלויבען אינ'ם לאָקאל 25, האָבען זיי אָבער דאָך ניט פערלאָרען זייער גלויבען אין טרייד־יוניאָניזמוס. באראָף זאָגט דארום, אז ער גלויבט שטארק אין דעם, אז ווען די אינטערנײשאָנאל לײדיס גאַרמענט וואָרקערס יוניאָן, זאָל שטיצען די בעוועגונג פיר אן אלגעמיינעם סטרייק, וואָלטען זיך די ארבייטער פון דער ווייסט טרייד אָבגערופען.

לויט דעם מיינונג פון דער קאָמיטע וואָלט דער רוף פיר א דזשענעראל סטרייק יעצט, געהאט א בעסערען ערפאָלג, ווי מיט צוויי יאהר צוריק, ווייל דאן זיינען די קאטערס ניט געווען אפילירט מיט דער אינטערנײשאָנאל, וועהרענד היינט זיינען זיי אונזערער א לאָקאל.

פערלאנג פיר אן אלגעמיינעם סטרייק פון לײדיס טיילאָרס.

ברודער ראָזמאן, איז פאָרגעקומען פיר דער דז. ע. ב. אלס פערטרעטער פון לאָקאל 38 לײדיס טיילאָרס ניו יאָרק.

דער לאָקאל פערלאנגט די גוטהייסונג פיר אן אלגעמיינעם סטרייק, פיר דער פאָדערונג פון אן 48 שטונדיגע ארבייטס־וואָך, פיר א מינימום וויידזש פון 26 דאָלאר, פיר דאָבעל בעצאָהלט פיר אָווערטיים, פיר ליגעל האָלידיים און פיר אנדערע קלענערע פונקטען.

מר. וואלטער ה. בארטאָלמיו, דער סעקרעטער פון די „מערטשאנט סאָסייעטי אָוו לײדיס טיילאָרס און דרעסמייקערס" (באָסעס אסאָסיאיישען) האָט ערקלערט פיר דער דז. ע. ב. דאָס לאָקאל 38 וועט קענען דורכקומען מיט די מעמבערס פון זיין אסאָסיאיישען אין בעצוג דעם נייען אגרימענט. אָבער אזוי ווי לאָקאל 38 האָט געשיקט דעם אגרימענט צו די באָסעס וואָס האָבען נאָך ניט בעלאנגט צו זייער אסס'ן, זיינען די באָסעס דערווײלע ארייננעלאָפען צו דער אסס'ן, אום זיך צו פערטהיידיגען געגען דער יוניאָן, און די נייע מעמבערס פאָדערען ניט אנדערש, אז מען זאָל אָנפאנגען א קאמפף מיט לאָקאל 38.

ער אָבער (בארטאָלמיו) רעכנט, דאָס אויב די אינטערנײשאָנאל וועט איינשטימען צו געברויכען דעם „פּראָטאָקאָל" פון דער קלאָוק טרייד, אלס באָדען צו בעהאנדלען די פאָדערונגען פון לאָקאל 38, דאן קענען מען אלע פראגען, וואָס האָבען אן עהנליכקייט מיט דער קלאָוק טרייד, איבערגעבען צו ארביטריישאָן, און די פראגען וועגען שטונדען זאָל מען בעשטימען צו ארבייטען א פּאָר שטונדען לענגער, אויף אזא אופן רעכענט ער, קען מען אויסגלייכען די צווייסטינקייטען צווישען *לאָקאל 38* און די אסס'ן.

די דז. ע. ב. האָט אָנגענומען דעם פּראָטאָקאָל אלס מאַסשטאב פיר א סעטלמענט, אויב די אסס'ן וועט איינשטימען איבערצוגעבען אלע פראגען צו ארביטריישאָן. אויסגענומען צו דאָס איז וועגען שאָפ־רולס, ווײדזשעס אָדער וועגען ארבייטס־שטונדען. מר. בארטאָלמיו, האָט צוגעזאָגט פּאָרצולעגען דעם ענטפער פון דער דז. ע. ב. צו זיינע מעמבערס, און באלד לאָזען וויסען זייער ענטפער.

בעשלוס וועגען לאָקאל 25 ווייסט מייקערס יוניאָן.

די פראגע וועגען לאָקאל 25 איז לאנג בעטראכט געוואָרען און די דז. ע. ב. בעשליסט צו ערלויבען דעם לאָקאל צו אגיטירען פיר א דזשענעראל סטרייק. די דז. ע. ב. בעשטימט דאן די ברידער פּאָלאקאָף, קליינמאן, גרינבערגער, ראָזענבערג און דייש, אלס א קאָמיטע פון 5, וועמעס פליכט ס'זאָל זיין צו בעקומען די מיטהילפע פון לאָקאל 10 און צו לייטען דיזע אגיטאציאָן.

סיראַקיוז נ. י., נוארק נ. דזש., און טאָלידאָ, אָ.

וועגען דעם צושריפט פון לאָקאל 45 סיראַקיוז נ. י., פערלאנגענדיג פון דער דז. ע. ב. גוטצוהייסען א דזשענעראל סטרייק, הערט די דז. ע. ב. אוים א בעריכט פון וויים פּרעזידענט בר. וויטאשקין, וועלכער האָט צוויי מאָל בעזוכט דעם לאָקאל. נאָך זיין מיינונג איז דער לאָקאל אין א גוטען צושטאנד, און איהרע פאָדערונגען זיינען גאנץ מעסיגע. ער דענקט דארום אז דער לאָקאל וועט ניט האָבען קיין גרויסע שוועריגקייטען, צו געווינען זייערע פאָדערונגען. די דז. ע. ב. בעשליסט דארום צו געבען איהר צושטימינקייט צו דעם פערלאנג פון לאָקאל 45 סיראַקיוז נ. י.

אן עהנליכער פערלאנג פיר א דזשענעראל סטרייק איז אריינגעקומען פון נוארק נ. דז. דער פערלאנג פון דעם לאָקאל 21 איז איבערגעגעבען געוואָרען צו דער זעלבער קאָמיטע, וואָס דער פערלאנג פון לאָקאל 25, די קאָמיטע וועט בעטראכטען די צושטענדע פונ'ם פּלאַץ, און וועט נעהמען די עקשאָן וואָס וועט נויטיג זיין.

די דז. ע. ב. בעשליסט צו שיקען אָרגאנייזער מים דזשאָזעפין קייסי, צו העלפען לאָקאל 67 קלאָוקמייקערס טאָלידאָ, צו אָרגאניזירען דעם טרייד, און ספּעציעל דעם פּאַך פון קלאָוקקאטינג, און אין אלגעמיין אגיטירען צווישען די לײדיס גאַרמענט וואָרקערס פון שטאָדט.

בעריכט פון דזשענעראל עקזעקוטיװ באארד

דער פינפטער פערטעל־יעהרליכער מיטינג פון דער דזש. עקזעק. באארד, איז אבגעהאלטען געװארען אין יוקליד האטעל קליװלאנד, דען 10טען און 11טען סעפטעמבער 1911.

אנװעזענד זיינען געװעזען: דז. ש. גרינבערגער, י. ש. פייעט, ש. פאלאקאף, ה. קליינמאן, ב. װיטאשקין, מאקס אמדור, מ. הערצבאך און ה. דובינסקי. אבװעזענד: מיס מערי מארטין.

א צושריפט איז געװארען פארגעלעזען פון לאקאל 47 דענװער לײדיס טיילארס. דער לאקאל פערלאנגט פינאנציעלע הילפע אנצופיהרען זייער דזשענעראל סטרייק פאר אן אכט־שטונדען ארבייטסטאג, פיר א יוניאן־שאפ און פיר א מינימום װיידזש פון 24 דאלאר.

די דזש. עקז. באארד בעדויערט דעם פאקט, װאס לאקאל 47 האט דעם סטרייק ארויסגערופען ניט פרעגענדיג די דזש. עקז. באארד און ניט בעקומענדיג איהר צושטימונג פיר דעם. עס װערט דארום בעשלאסען אז קיין פינאנציעלע שטיצע זאל ניט געגעבען װערען, לויט װי דאס איז פערבאטען צו טהון נאך ארטיקעל 10, סעקשאנס 1, 2, 3, 4 און 5 פון אונזער קאנסטיטושאן.

װעגען טראנספערס.

די דזש. ע. ב. בעטראכט די פראגע װעגען דעם, װאס מאנכע לאקאל יוניאנס ענטזאגען זיך ארויסצוגעבען אדער אנצונעהמען טרענספערס. דער קאמפליין, איבער װעלכען עס איז אויסגעקומען צו האנדלען איז געװעזען דער: דזשייקאב סילװערשטיין, א מעמבער פון לאקאל 10, בעקלאגט זיך דאס זיין לאקאל, די אמאלגאמייטער לײדיס גארמענט קאטערס, ענטזאגט זיך איהם צו געבען א טרענספער צו לאקאל 1 קלאוק־אפרייטארס ניו יארק.

די דז. ע. ב. בעשליסט, דאס אונגעאכטעט דעם פאקט װאס אונזער קאנסטיטוציאן פערפליכטעט יעדען לאקאל ארויסצוגעבען און אויפצונעהמען טרענספערס, ערקלערט די דז. ע. ב. אז דיעזע רעכטע און פליכטען בעציהען זיך נור אויף לאקאלס און מעמבערס פון איין טרייד, ד. ה., פון קאטער לאקאלס צו קאטער לאקאלס, פון קלאוקמאכער לאקאלס צו קלאוקמאכער לאקאלס א. ז. װ. אבער דעם ארויסגעבען אדער אויפנעהמען טדענספערס פון אנדערע פאכען, דאס בלייבט דאס רעכט פון יעדען לאקאל בעזונדער, און די לאקאלס האבען א רעכט צו האנדלען װעגען דעם לויט װי זיי געפינען פאר פאסענד.

װעגען די לײדיס װייסט מייקער.

א קאמיטע פון די לײדיס װייסט און דרעס מייקערס, לאקאל 25 ניו יארק, איז פארגעקומען פיר דער דז. ע. ב. די קאמיטע איז בעשטאנען פון די ברידער באראף און סילװער. די קאמיטע ציהט די אויפמערקזאמקייט פון דער דז. ע. ב. װעגען די יעצטיגע לאגע פון דעם לאקאל.

בר. באראף גיט איבער אין קורצען די געשיכטע פון דעם לאקאל, דערמאנענדיג דעם גרויסען סטרייק פון אנפאנג 1910. באראף ערקלערט אז די שפעטערע צייט ביז היינט, זיינען די צושטענדע אין דער טרייד ניט געװעזען גינסטיג פיר דער יוניאן, און דאס האט געמאכט אז דער זיעג פון 1910 זאל פיעל פערקלענערט װערען.

די זיעגע פון יענעם סטרייק זיינען מייסטענס געװעזען אין די קלענערע שעפער. אין די גרעסערע שעפער האט מען ענטװעדער געמוזט מאכען א קאמפראמיס מיט די באסעס, אדער זיי אין גאנצען פערלירען.

די רעזולטאטען פון אזא סארט סעטלען איז געװעזען, דאס אלע באסעס האבען באלד נאכ'ן סטרייק גענומען האנדלען אויף אזא ארט און װייזע, אז די יוניאן לייט זיינען ענטװעדער געסעקט געװארען, אדער זיי האבען אליין געמוזט פערלאזען די שעפער.

װידערצושטעהן דיעזע טאקטיק פון די באסעס, האט לאקאל 25 געמוזט האבען סטרייקס. פון דיעזע סטרייקס זיינען מאנכע געװאונען געװארען, און מאנכע זיינען געגאנגען פערלארען. מיט דעם װייטערען רעזולטאט, אז די יוניאן האט גענומען פערלירען שעפער און מעמבערס, װעלכע זי האט אין דזשענעראל סטרייק געהאט צוגעקראגען.

די גרויסע סלעק פונ'ם פערגאנגענעם יאהר, האט געבראכט צו דעם, אז די באסעס האבען לייכט געקענט בעזיעגען די יוניאן. און װען ס'איז געקומען יאנואר 1911, װען די באסעס האבען געדארפט בענייען די אגרימענטס האבען דאס נור א 100 געטהאן. אונטער אזעלכע אומשטענדען האט די יוניאן ניט געקענט קריגען פאר די מעמבערס קיין פיעל בעסערע קאנדישאנס, װי די, װעלכע הערשען אין די ניט־יוניאן שעפער.

די ארבייטער אין דער טרייד, װעלכע נעהמען אן אקטיװען אנטהייל אין יוניאן, װערען פערפאלגט. פיעלע האבען מורא צו קומען צו די מיטינגען. אנדערע גיבען אויף זייער טהע־

קולען, און אז ניט זיי, דאן איז זעלבסטפערשטענדליך די טאכטער דער קרבן.

ניט נאר אין א נויט־פאל איז די ארבייטס־מיידעל געצוואונגען צו טהאן מעהר ווי איהרע ברידער, זי האט איבער דעם נאך צו לײדען פון דער מאדע, וועלכע רויבט פון איהר פרייע צייט יעדע רגע, און מאכט פאר איהר אונמעגליך זיך אבצוגעבען מיט איהר גייסטיגער ענטוויקלונג.

נאך איהר טאג ארבייט אין פאבריק, מוז די ארבייטס־מיידעל אליין אכטונג געבען אויף איהר גארדעראבע: זי מוז וואשען, ביגלען, נעהען, טרימען און טהאן אלעס מעגליכעס פון דער קיינמאל ניט געענדיגטער הויז־שניידעריי.

קומען געסט, דאן איז ווייטער דא ארבייט פאר דער טאכטער!

זי מוז גרייטען און מוז דערלאנגען צום טיש, זי מוז אכטונג געבען אז אין הויז זאל פאר דער צייט זיין אנגענעהם, זי מוז אויך די געסט אמוזירען, צי זי פיהלט אויפגעלעגט פאר דעם אדער ניט. קורץ, די יונגע ארבייטס־פרוי טראגט אויף זיך דעם גאנצען פאק פון די סאציאלע תרי״ג מצוות.

איז די פרוי פערהייראטה, דאן איז זי נאך א מעהר פערנומענע דיענסט. די עפענטליכע מיינונג רעכענט זיך ניט מיט איהר אלס מיט א מענשען. די געזעלשאפט פאדערט פון איהר, זי זאל אלעס טהאן — ארבייטען און לײדען.

אלס ארבייטערין, פערדיענענדיג איהר ברויט אין פעקטארי, האט די ארבייטס־פרוי אריבערצוקומען מאדנע שוועריגקייטען: פון איינער זייט מוז זי טראכטען וועגען קענען איהר פאך, אום צו קענען פערדיענען וואס מעהר, און פון דער אנדער זייט מוז זי אויסקוקען פאר א מאן, וואס זאל איהר פון איהר פאבריק־ארבייט בעפרייען. און דערפאר מערקט זיך אין איהר טהעטיגקייט א געוויסע פלאנלאזיגקייט, עס פעלט איהר דער ווייטער בליק, און דאס טיעפע אריינדרינגען אין איהר איינענער לאגע. עס פעהלט איהר דער שטארקער, אויסדויערענדער קאמפפס־לוסט פון איהר ארבייטס־ברודער, דעם מאן. און אט אלע דיעזע שטערונגען מוז די פרוי אליין פערניכטען, זי אליין מוז צוברעכען די פאראורטהיילס־ברעטער פון דעם געזעלשאפטליכען שייד־וואנט, און אויפהערען צו זוכען דעם מאן אדער דעם גאט, וואס זאל ענדערען איהר מזל. זי מוז אנפאנגען זיך צו פיהלען אלס מענש און קעמפפען פאר איהרע מענשען־רעכטע, ווי איהר ברודער, דער מאן.

פיעל און אונגעהייער גרויס זיינען איהרע שטערונגען. איהר פעהלט דער מעגליכער כוח און זיין אינדוסטריעלע געניטקייט. די געוואוינהייט און די טראדיציאן האבען אין דער פרוי ערצויגען דעם געפיהל פון געדולד און אויסדויער. און דיעזע שוואכקייט פיהלט זיך אויך אין די פרויען יוניאנס, וועלכע זיינען ווייט פון צו זיין שטארק און ווירקזאם.

און אזוי ווי די פרוי מוז אויף דער ארענא פון פראדוקציאן, מיטשפרייזען מיט׳ן מאן און איהם נאכהאלטען טריט ביי טריט, דאן זאל זי כאטש אויסקעמפפען דעם „קאמפפס אומס דאזיין״ מיט א שטאלצען געהויבענעם קאפ, און מיט פעסטע טריט און זיך ערווערבען די זעלבע מעגליכקייטען ווי דער מאן: לויט אלע רעגעלען פון „קאנקורס לויפען״ דארף זי האבען די זעלבע פרייהייט פון בעוועגונג ווי איהר ברודער, און עס איז די פפליכט פון דער עפענטליכער מיינונג איהר צו שטיצען און ערמונטערען אין איהר אנשטרענגונג דאס צו ערדייכען. זאל די ארבייטס־פרוי אדער מיידעל פערבינדען איהרע אינדיווידועלע אינטערעסען מיט די אלגעמיינע אינטערעסען פון דער גאנצער קעמפפענדער מענשהייט, און זי וועט זיכער זיך ערקעמפפען מעהר מענשליכע און נארמאלע לעבענס־בעדינגונגען.

און איך בין זיכער, אז די עפענטליכע מיינונג אין אמעריקא וועט סוף־כל־סוף מוזען אנערקענען איהרע גערעכטע פאדערונגען.

ער צווייפעלט אליין.

אן אדוואקאט האט אמאל פערטהיידיגט א מאן, וועלכער איז געווען ארעסטירט פאר גנב׳ענען א זייגער, און ער האט איהם אזוי גוט פערטהיידיגט, אז דער מאן איז ארוים פריי.

נאכדעם ווי דער אדוואקאט איז ארוים פון קאורט מיט זיין קליענט, האט איהם דער אדוואקאט אוים נייגירדע געפרעגט ער זאל איהם פערטרויען דעם אמת, צי האט ער טאקע דעם זייגער גע׳גנב׳עט אדער ניט.

— איך וועל אייך זאגען די וואהרהייט, הערר לאיער — האט זיך דער מאן אבגערופען — אז נאכדעם ווי איך האב געהערט אייער פערטהיידיגונגס רעדע, הויב איך אליין אן צו צווייפלען, אויב איך האב דעם זייגער ווירקליך גע׳גנב׳עט.

זאגט דאס צו טהאן. דער פארזיצענדער האט אידם געסטראשעט מיט ארויסווארפען פון האל, און דער אינערע וואכע איז שוין ניט־ווילענדיג געווען גרייט אויסצופיהרען די ארדערס פונ׳ם פארזיצענדען. פאסטער האט זיך דאן אוועקגעזעצט, אבער דער טומעל האט דערווייל אבגעהאלטען די רעגעלע ביזנעס פאר א גאנצע שעה.

„ווען עס איז שטיל געווארען, האט יאהאוקס, פון דער פראנצויזישער אלגעמיינער קאנפערענציאן פון ארבייט, רעפרעזענטירענדיג די פראנצויזישע טרייד־יוניאן בעוועגונג — פארגעשלאגען, אז דונקאן זאל ערקלעהרען זיין שטעלונג צו דער סיוויק פעדערייש׳אן. איוומא, דער צווייטער פראנצויזישער דעלעגאט, האט דעם פארשלאג אונטערשטיצט. די פראנצויזישע דעלעגאטען האבען מיט דעם געוויזען אז זיי פערשטעהען וואס די סיוויק פעדערייש׳אן איז. א לאנגע דיסקוסיאן האט זיך דאן אנגעפאנגען, אין וועלכער עס האבען אנטהייל גענומען לעגין, פון די דייטשע טרייד־יוניאנס; אפעלטאן און א׳־גריידי פון די ענגלישע, און הועבער, פון די עסטרייכישע יוניאנס. זיי האבען פערטהיידיגט דונקאן׳ען וועגען זיין אפיליאירט מיט דער סיוויק פעדערייש׳אן.

„נאך דער מיינונג פון די דערמאנטע דעלעגאטען, זאגט פאסטער, עקזיסטירט די סיוויק פעדערייש׳אן אום צו סטעלען סטרייקס, און אויף אזוי פיעל איז די סיוויק פעדערייש׳אן א פריינד פון די טרייד יוניאנס און ס׳איז א גאנץ פאסענדע זאך, ווען אן ארבייטער פיהרער איז דארט א מיטגליעד.

„דונקאן זעלבסט האט ניט גענומען קיין אנטהייל אין דער דיסקוסיאן, און דער פארשלאג פון די פראנצויזישע דעלעגאטען איז דורכגעפאלען. מעהר ווי די פראנצויזישע דעלעגאטען אליין האבען פאר דעם פארשלאג ניט געשטימט.

„צו ענדע פון דער זיצונג, זאגט פאסטער, האבען מאנכע פון די דעלעגאטען דיסקוטירט די פראגע. לעגין האט דאן בעהויפטעט, דאס עס איז ניטא קיין קריעג צווישען דער ס. פ. און דער סיוויק פעדערייש׳אן. בערגמאן, פון די בעלגישע טרייד־יוניאנס, האט איינגעשטימט מיט לעגין׳ען, צוגעבענדיג, אז די קריעג, אויף וויפיעל זי עקזיסטירט שוין אפילו, איז עס נור צו פערדאנקען דעם איינפלוס פון דעניעל דעליאן (ס. ל. פ.).

דאס זיינען אלזא די בעריכטען פון צוויי סאציאליסטישע צייטונגען.

דער אורטהייל ווייזט נור אן אביסעל מעהר דייטליך די שטעלונג, וועלכע די סאציאליסטישע פארטיי פון אמעריקא דארף אננעהמען צו די טרייד־יוניאנס.

ביז יעצט איז די פארטיי שטעלונג געוועזן פיעל וועניגער בעשטימט ווי עס האט געדארפט צו זיין.

מיר האפען אז די סאציאליסטען פון לאנד וועלען וועגען דעם אורטהייל טיעף נאכדענקען.

דער שיקזאל פון דער ארבייטס־פרוי

פון גערטרוד בארנום.

איבערזעצט פון א. ל. וואלפסאן.

אין אן ארבייטער־פאמיליע ווארפט דער מאן, גאנץ אונבעוואוסט, דעם גרעסטען חלק פון די הויז־לאסט אויף די פלייצעס פון דער שוואכער פרוי.

אז די ערציהונג און אונזערע פאלשע מאראל־בעגריפע האבען פיעל בייגעטראגען צו דיעזען אוננארמאלען צושטאנד, איז זעלבסטפערשטענדליך. פון קינדווייז אן ווערען שוין די געשלעכטער ערצויגען מיט א געגענזייטיגען פאראורטהייל; א אינגעל האט מעהר פרייהייטען ווי א מיידעל; א אינגעל האט דאס רעכט צו ענטוויקלען זיין קערפער מיט פערשיעדענע פרייע בעוועגונגען, וועהרענד דאס מיידעל איז גלייך אין איהר פריהעסטער יוגענד איינגעשנורעוועט אין דעם מאראל־קארסעט פון דער עפענטליכער מיינונג.

עס איז די צארטע מיידעל וועלכע ווערט צוריקגעהאלטען פון סקול, אום צו האלטען דאס קינד, צו העלפען אין דער הויז־ווירטהשאפט, און צו בעדיענען אלעמען אין דער פאמיליע. שפעטער איז עס די טאכטער, וועלכע איז די ערשטע כפרה־היהנדעל, ווען אין דער פאמיליע פאסירט עטוואס אונגעוועהנליכעס. אויב די פאמיליע איז אבהענגיג פון איהרע פערדיענסטען, דאן מוז זי אויפשטעהן פארטאג, צוגרייטען פאר זיך דעם אנבייסען, און לאזען יעדע זאך אין דער בעסטער ארדנונג, און הענדום פענדום לויפען צו דער ארבייט, כדי ניט צו קומען שפעט און ניט צו פערלירען א שעה אדער א טאג פון איהר ארבייטס־צייט, און פאלגליך אויך א טהייל פון איהר קלעגליכען ארבייטס־לוין. נאך א טאג שווערער ארבייט, איילט דיזעלבע שוואכע בעשעפעניס אהיים, גרייט דעם טיש פאר סאפער און דארף נאכ׳ן עסען צוואוואשען די כלים, און אפטמאל נאך שפיעלען די ראלע פון א נוירס. אים פאל ווען ווער עס איז אין הויז ווערט קראנק, און אימיצער מוז זיך מקריב זיין פאר דער בעקוועמליכקייט פון דער פאמיליע, קען עס נאטירליך ניט זיין דער פאטער אדער דער ברודער, וועלכע קריגען א העכערען לוין פאר זייערע מוס־

די אינדאָסטריאַל וואָרקערס אָוו דהי וואָרלד פאר דעם געריכט פון די אינטערנאציאָנאלע געווערקשאפטען

מיר רעכענען אז די פאָלגענדע צוויי בעריכטען זיינען גענוג בעדייטענד און קלאָהר אַלס ענטפער אויף דער אָפטער בעריהמעריי, אז די אינדאָסטריעל וואָרקערס זיינען די „כשר'ע“ יוניאָנס אין דער ארבייטער בעוועגונג. דאָ האָבען אונזערע לעזער דעם אורטהייל פון דעם העכסטען געריכט אין דער ארבייטער בעוועגונג.

די „אידישע ארבייטער וועלט“, שיקאגאָ, (1טען סעפט.) און די ניו יאָרק „דיילי קאָלל“ פון 5טען סעפטעמבער, גיבען אונז די פאָלגענדע בעריכטען, ווי אזוי די אינדאָסטריעל פראגע איז געאורטהיילט געוואָרען:

„אין דער הויפטשטאָדט פון אונגארן, אין בודאפעסט, איז אין דער צווייטער וואָך פון אויגוסט אָבגעהאלטען געוואָרען די אינטערנאציאָנאלע קאָנפערענץ פון די געווערקשאפטען.

פאר דעם געריכט פון די פערזאָמעלטע פאָרשטעהער פון די געווערקשאפטען פון אלע לענדער, איז אויך פאָרגעבראכט געוואָרען דער גרויסער סטרייט צווישען די צוויי אמעריקאנער געווערקשאפטס אָרגאניזאציאָנען, דער „אמעריקאָן פעדערייזאָן“ און די „אידאָסטריעל וואָרקערס“. דיעזע ביידע אָרגאניזאציאָנען האָבען געשיקט זייערע פערטרעטער און געפאָדערט, אז מען זאָל זיי צולאָזען און אריינגעהמען אין דעם גרויסען וועלט־פערבאנד פון די געווערקשאפטען. פון דער „אמעריקאן פעדערייזאָן“ איז געשיקט געוואָרען וויים־פרעזידענט דאָנקאן, און פון די „אינדאָסטריעל וואָרקערס“ — איינער פאָסטער.

„די פראגע וועגען זייער צולאָזונג איז זעהר לאנג און זעהר ערנסט דעבאטירט געוואָרען; די דעלעגאטען פון ביידע אָרגאניזאציאָנען האָבען געפיהרט א זעהר שווערען וואָרט־קאמפף. פאָסטער האָט געזוכט צו פסל'ען דאָנקאן'ען פערזענליך. דאָנקאן האָט געזוכט צו פסל'ען די גאנצע אָרגאניזאציאָן פון די „אינדאָסטריעל וואָרקערס“ אלס אזעלכע.

„דאָך דער איינשטימיגער בעשלוס פון דער גאנצער געווערקשאפטליכער אינטערנאציאָנאלע איז געוועזן, דאָס „דהי אינדאָסטריעל וואָרקערס אָוו דהי וואָרלד“ קענען צום וועלט־פערבאנד פון די געווערקשאפטען ניט צוגעלאָזען ווערען.

„דיעזער איינשטימיגער אורטהייל פון דער גאנצער געווערקשאפטס בעוועגונג פון דער וועלט איז געוויס ווערטה זעהר ערנסט בעטראכט צו ווערען. און בעזאָנדערס איז וויכטיג דיעזער פסק פון דער העכסטער געווערקשאפטליכער קאָנפערענץ איצט, בעת אזא איינפלוסרייכער פיהרער פון דער סאָציאליסטישער פארטיי ווי גענאָסע דעבס, קומט און וויל איינריידען די שיקאגאָער סאָציאליסטישע בעוועגונג, מיט הויט און ביינער זיך צו פערבינדען מיט דער אינדאָסטריעל בעוועגונג.“

צו דיעזען בעריכט ווילען מיר בלויז בעמערקען, אז עס האָט זיך ניט געהאנדעלט וועגען דער צולאָזונג פון דער „אמעריקאן פעדערייזאָן אָוו לייבאָר“, ווארים די אָרגאניזאציאָן איז שוין פון פריהער אנערקענט, ווי עס ווייזט זיך אויך ארויס פון דעם צווייטען רעפּאָרט אָדער אינטערוויו, וועלכען מיר נעהמען ארויס פון דער ניו יאָרק „דיילי קאָלל“.

די „קאָלל“ פון 5טען סעפטעמבער ענטהאלט דאָס פאָלגענדע:

„דער פיהרער פון די „אינדאָסטריעל וואָרקערס אָוו דהי וואָרלד“ זאָגט זיין מיינונג וועגען דעם אינטערנאציאָנאלען סעקרעטאריאט.

„וויליאם ז. פאָסטער ערקלעהרט, דאָס איינינע אייראָפּעאישע ארבייטער־פיהרער האָבען פערטהיידיגט די „סיוויק פעדערייזאָן“.

„מיר האָבען נעכטען געהאט אן אונטערערדונג מיט וויליאם ז. פאָסטער, וועלכער האָט פערטראָטען די אינדאָסטריעל וואָרקערס ביי דעם מיטינג פון דעם אינטערנאציאָנאלען ארבייטער יוניאָן סעקרעטאריאט (די אינטערנאציאָנאלע פעדעראציאָן פון טרייד־יוניאָנס). דער מיטינג איז אָבגעהאלטען געוואָרען אין בודאפעסט, אויגוסט דעם 12טען.

„וו. ז. פאָסטער האָט אונז געגעבען די פאָלגענדע ערקלעהרונג וועגען דעם, וואָס עס איז פאָרגעקומען ביי דעם מיטינג בנוגע צו די אינדאָסטריעל וואָרקערס.

„ביי דעם מיטינג אין בודאפעסט, איז די אמעריקאן פעדערייזאָן אָוו לייבאָר געוועזן פערטראָטען דורך דזשיימס דונקאן, פרעזידענט פון די גראניט־קאטערס יוניאָן, און א וויים־פרעזידענט פון דער א. פ. אָוו ל. דונקאן איז אויך א מיטגליעד פון דער סיוויק פעדערייזאָן.

„צוליעב געוויסע אורזאכען, זאָגט פאָסטער, האָט מען צוערשט די קרעדענשיאלס ניט נאָכגעזעהן, און דונקאן וואָלט פערבליבען זיצען אלס דעלעגאט גאָר אָהן פראגען. פאָסטער (א. וו. וו.) איז אָבער אויפגעשטאנען און פראָטעסטירט אויף דעם גרונד, דאָס דונקאן איז א מיטגליעד פון דער סיוויק פעדערייזאָן, און פאָלגליך קען ער דאָ — ביי דעם אינטערנאציאָנאלען קאָנגרעס פון יוניאָנס — ניט פערטרעטען די ארבייטער.

דער פאָרזיצענדער האָט געהייסען פאָסטער'ן זיך אוועקזעצען, אָבער פאָסטער האָט זיך ענט־

…ינען די ארבייט פון די פערגאנגענע יאהרען. מען טאר אבער די האפנונג ניט אויפגעבען. יעד־דערער דארף טהאן זיין בעסט, אז דאס בעסטע זאל פערווירקליכט ווערען.

דער צווייטער, פון וועמען מיר האבען דעם מאנאט געזוכט צו קריגען א מיינונג וועגען דער פראגע פון סטרייק בענעפיטס און וועגען אונ־זער אינטערנעשאנאל יוניאן אין אלגעמיין, איז געווען א. וויינשטיין, איינער פון אונזערע אלטע טרייד־יוניאניסטען, וועמען די נייע יוניאן־לייט קענען אויך, ווייל זיין אמט אלס סעקרעטער פון די געווערקשאפטען ברענגט איהם אפט פאר אונזער פובליקום.

גענ. וויינשטיין איז דער מיינונג, דאס איינע פון די אורזאכען ווארום קיין לאקאל פון די אינטערנעשאנאל ליידיעס גארמענט ווארקערס יוניאן האט זיך ביז היינט ניט אבגעריסען און ניט פרובירט צו ווערען „אינדעפענדענט", איז דאס אין א גרויסע מאס צו פערדאנקען דעם פאקט, וואס אונזער אינטערנעשאנאל האט א קליינע פער קעפיטא. די אידישע יוניאן־לייט, זאגט גענ. וויינשטיין, זיינען איבערהויפט ניט געוועהנט צו צאהלען הויכע דיוס אדער א הויכע פער קעפיטא צו אינטערנעשאנאלס. ער דענקט אויך, אז ביז היינט איז אונזער אינטערנעשאנאל גוט אויסגעקומען מיט די פער קעפיטא, וועלכע זי האט אריינגעקראגען. ווען אונזער אינטער־נעשאנאל זאל יעצט נעהמען פאדערען א העכערע פער קעפיטא, וואלט דאס געמאכט נויטיג אז מאנכע לאקאלס זאלען מוזען העכערען זייערע דיוס פון זייערע מעמבערס, און דאס רעכענט ער, וועט זיין א שווערע זאך צו טהאן.

עס איז דערפאר ראטהזאם, זאגט גענ. וויינ־שטיין, צו ווארטען נאך א יאהר אדער מעהרער, אום צו זעהן ווי אונזער יעצטיגע מעמבערשיפ וועט זיך האלטען, ווי טריי די מעמבערשיפ וועט ערפילען איהרע פפליכטען.

וואס אבעלאנגט די ארויסרופונג און די רע־גולירונג פון סטרייקס, איז גענ. וויינשטיין דער מיינונג, אז די רעגולירונג פון סטרייקס איז א נויטווענדיגקייט, און דאס ביז היינט איז די רע־גולירונג געווען א גאנץ שוואכע. מיט א סיסטעם וואו דער דזשענעראל אפיס וואלט געוועזען דער צאהלער פון סטרייק בענעפיטס, וואלטען די סטרייקס פיעל בעסער רעגולירט געווארען. אבער וואס עס איז גוט קען ניט אימער לייכט אויס־געפיהרט ווערען.

גענ. וויינשטיין האט אין זיין ריידען איבער דער פראגע פון אונזער אינטערנעשאנאל זיך אויסגעשפראכען אין א זעהר צופריעדענעם טאן.

גענ. וויינשטיין האט געהאט א ברייטע ער־פאהרונג מיט אינטערנעשאנאל יוניאנס אין בע־צוג זייערע אונטערנעהמונגען, צו ארגאניזירען די ארבייטער־מאסען און אין בעצוג זייער העלפען לאקאלע יוניאנס וואס זיינען אנגעשלאסען אן די אינטערנעשאנאלס.

גענאסע וויינשטיין זאגט, אז אין זיין ער־פאהרונג האט ער נאך ניט אנגעטראפען קיין איין אינטערנעשאנאל יוניאן, וועלכע זאל טהאן אזוי פיעל, און די ארבייט טהאן אזוי גערען, אין העלפען און שטיצען די לאקאלע יוניאנס, ווי דאס איז דער פאל מיט די אינטערנעשאנאל ליידיעס גארמענט ווארקערס יוניאן.

סיי די הויפט־אפיסערס אינדיווידועל, און סיי דער פערבאנד גופא, האבען זיך קיינמאל ניט צוריקגעהאלטען אין זייער טהעטיגקייט, ווען נור א צענטראלע קערפערשאפט אדער א לאקאלע יוניאן פון אירגענד וועלכער שטאדט האט פער־לאנגט הילפע צו ארגאניזירען די מאסען. גענ. וויינשטיין איז דער מיינונג, אז מיט מעהר פי־נאנציעלע קרעפטען וואלט די אינטערנעשאנאל ליידיעס גארמענט ווארקערס יוניאן געוויס פיעל מעהר אויפגעטהאן. ער איז אבער אויך דער מיינונג, אז עס איז ראטהזאם אבצוווארטען מיט דער איינפיהרונג פון א העכערע פער קע־פיטא און העכערע בענעפיטס, ביז די אינטערניי־שאנאל וועט זיין מעהר זיכער מיט דער קוואלי־טעט פון איהרע מעמבערס.

פעהלער אויסבעסערונג.

אין דעם ארטיקעל „מאי און סעפטעמבער 1910־1911" וואס איז ערשיענען אין לעצטען נומער, איז געווען איבערגעדרוקט א ליפלעט, וואס האט בעהאנדעלט דעם ארויסרופען פונ'ם דזשענעראל סטרייק אין דער קלאוק טרייד. אונ־טער דיזען ליפלעט איז געווען אונטערשריעבען „די דזשאינט באארד פון די קלאוק, סקירט און פרעסערס לאקאלס א. ל. ג. וו. י." דער אונ־טערשריפט איז אן אירטהום. עס האט גע־דארפט זיין געדרוקט: „די דזשענעראל עקזע־קוטיוו באארד אינטערנעשאנאל ליידים גאר־מענט ווארקערס יוניאן."

אזוי ווי א קינד, קען דאס פאלק נור וויינען אדער לאכען. מען דערקענט גלייך אז עס פיהלט שמערץ אדער פרייד, אבער עס איז שווער צו ויסען, וואס איהם (דעם פאלק) פעהלט און מיט וואס ער פרעהט זיך.

(בערנע.)

לעזער! וואס טהוט איהר פאר דעם ער־פאלג פון ליידיעס גארמענט ווארקער? פער־ברייטעט דעם זשורנאל, און איהר העלפט דער־מיט אייערע מיטארבייטער צו פערשטעהן די טרייד־יוניאן בעוועגונג.

רענצען, דורך לעקטשורס, דורך מאס־מיטינגען און דורך ליפלעטס, זעהן אז יעדער מעמבער פון אונזערע לאקאלס זאל קלאהר וויסען די לאגע, זאל קלאהר פערשטעהן די מאשינערי פון אונזער בעוועגונג, און זאל צושטימען צו דעם פראקטישען פארשלאג, אז די אינטערנעשאנאל זאל פערזיכערן יעדען מעמבער זיין סטרייק בענעפיט און אויך טויטען־פאל בענעפיט.

מיר האבען פריינד גראסמאן'ען געפרעגט, ווי זאל, נאך זיין מיינונג נאך, די פראגע געבראכט ווערען צו אבשטימונג, צו זאל די אבשטימונג געלאזען ווערען צו די *מעמבערס*, אדער צו די דעלעגאטען פון א קאנווענשאן.

פריינד גראסמאן'ס מיינונג איז, אז עס איז פיעל פראקטישער איבערצולאזען די פראגע צו די דעלעגאטען פון א *קאנווענשאן*, ווייל צום קאנווענשאן ווערען דאך געשיקט מעהר ערפאהרענע מענשען, און עס איז דא מעהר מעגליכקייט אז א פערזאמלונג פון ערפאהרענע מענשען זאלען ניכער אננעהמען דעם פארשלאג וועגען סטרייק בענעפיט, איידער דאס איז מעגליך צו ערווארטען פון די מאסען מעמבערס, וועלכע האבען ליידער ניט אזוי פיעל ערפאהרונג ווי סטרייקס דארפען ווערען פינאנסירט.

פריינד גראסמאן בעמערקט, אז די אגיטאציאן וועגען וועלכע ער האט ערשט גערעדט, וואלט אויך געדארפט געריכטעט ווערען אויף אזא ארט, אז די *מעמבערס* זאלען איבערגעבען צו די קאנווענשאן דעלעגאטען דאס רעכט צו בעשטימען א נייע פער קעפיטא פאר אונזער אינטערנעשאנאל יוניאן.

מיר האבען אויך געפרעגט פריינד גראסמאן'ען, וואס זיין מיינונג איז וועגען דעם, צי עס וואלט גוט געווען אז די הויפט־בעאמטע זאלען זיך מעהר אריינמישען אין די לאקאלע סטרייקס, ווייל ביז היינט האט דער הויפט־אפיס כמעט גאר ניט געהאט צו טהאן וועגען די סטרייקס, וועלכע די לאקאלס האבען גערופען אדער געפיהרט.

פריינד גראסמאן האט זיך וועגען דעם אויסגעשפראכען גאנץ דייטליך, זאגענדיג, אז פיעלע און פיעלע סטרייקס וואלטען פאזיטיוו געקענט פערמידען ווערען, ווען די נאציאנאלע בעאמטע אדער אזוי פערטרעטער פון דזשענעראל אפיס זאלען זיך איבערגעבען אינ'ם פלאץ וואו דער סטרייק דארף פארקומען, דארט זוכען וועגען און מיטלען ווי אזוי דעם סטרייק צו פערמידען. און ווען די דזשענעראל בעאמטע וואלטען איינגעזעהן אז א סטרייק אין דעם בעשטימטען ארט, קען ניט פערמידען ווערען, דאן וואלט דיזער סטרייק געווים געצויגען מעהר אויפמערקזאמקיים פון'ם געגענד, מענשען וואלטען דאן בעטראכט דעם סטרייק מיט מעהר ערנסט.

עהנליכעס, זאגט פריינד גראסמאן, וואלט געווען דער צושטאנד ביין סעטלען סטרייקס. אפטמאל האט א מאנופעקטשורער א פאראורטהייל געגען מאנכע לאקאלע בעאמטע, און דיזער פאראורטהייל האלט איהם אב פון סעטלען, וועהרענד מיט אפיסערס פון דער אינטערנעשאנאל וואלט ער מעהר גערן אנגעפאנגען א פערהאנדלונג. אויף אזא ארט וואלטען פיעלע סטרייקס ניכער געסעטעלט געווארען דורך די נאציאנאלע בעאמטע (נאטירליך מיט דעם פולען וויסען פון די לאקאלס) איידער ווי דאס פאסירט היינט, ווען די גאנצע סטרייק ביזנעס, זא צו זאגען, ליעגט אין די הענד פון די לאקאלע בעאמטע.

ווען עס קומט צו פערמיידען אדער צו סעטלען סטרייקס, האט די ערפאהרונג געוויזען, אז איין *מענש* איז אפטמאל מעהר צוגעפאסט צו א געוויסער לאגע, ווי דאס איז דער פאל מיט א צווייטען. הגם ביידע מענשען זיינען גלייך איבערגעבען צו דער זאך און ביידע פערטרעטען איין לאקאלע אדער נאציאנאלע יוניאן.

אלס א רעגעל האט די לאקאלע יוניאן א פיעל קלענערען אויסוואהל פון מענשען צו פערהאנדלען סטרייק־פראגען, וועהרענד די דזשענעראל אפיסעס קענען פיעל לייכטער בעקומען די פאסענדע מענשען זיך אבצוגעבען מיט די פראבלעמען וואס זיינען פערבונדען מיט סטרייקס. און ווען עס מאכט זיך א טראבעל אין א געוויסען פלאץ, קען דער דזשענעראל אפיס זעהר פיעל העלפען דעם טראבעל צו פערמיידען, אדער איהם גיך צו ענדיגען.

מיר האבען געפרעגט פריינד גראסמאן'ען, וואס ער רעכענט וועט זיין די ווירקונג אויף אונזער אינטערנעשאנאל, ווען זי וועט אנפאנגען אריינקריגען גרויסע סומען געלד, וואס דער נייער פלאן פון א פערהעכערטע פער קעפיטא וואלט אריינגעבראכט.

גראסמאן'ס מיינונג איז, אז וואס גרעסער עס וואלט געווארען די איינגאהמע פון אונזער אינטערנעשאנאל, אלץ מעהר פארזיכטיג וואלטען די פאנדס פערוואלטעט געווארען פון אונזערע אפיסערס, און אלץ מעהר אינטערעסע וואלטען אונזערע מעמבערס גענומען אין די ביזנעס פון אונזער פערבאנד. ביי יעדער געלעגענהייט וואלטען אלע געפיהלט ווי גרויס עס זיינען אונזערע פעראנטווארטליכקייטען. אין א פאר יאהר וואלטען מיר זיך געקענט אזוי ארויפארבייטען, אז אונזער אינטערנעשאנאל ליידיעס גארמענט ווארקערס יוניאן וואלט געקענט מיט עהרע גערעכענט ווערען צווישען די גרעסטע אינטערנעשאנאל יוניאנס אין אמעריקא!

וואס מעהר געלד אונזער פערבאנד וועט האבען, אלץ זיכערער וועלען זיך אונזערע לאקאלס פיהלען, אלץ בעסער וועלען זיין די רעזולטאטען פון די לאקאלע קאמפפע.

פריינד גראסמאן האט זיך צולעצט אויסגעשפראכען מיט מורא און דאך מיט האפנונג אויף דער צוקונפט פון אונזערע יוניאנס.

די מאכט, זאגט גראסמאן, ליעגט אין די הענד פון אונזערע ארבייטער. ליידער האבען זיי ביז היינט נאך ניט געהאט גענוג שכל, ניט גענוג מוטה, צו טהאן דאס וואס נויטיג איז, אום צו

סטרייק בענעפיט—װער זאָל דאָס צאָהלען?

(מיינונגען פון אונזערע ליעדערס און טהוערס.)

איבערגעגעבען פון בן יוסף.

אין דעם אויגוסט נומער פון „לײדיעס גאַרמענט װאָרקער", האָבען מיר אָנגעפאַנגען צו געבען „אינטערװיוס" מיט די ליעדערס און טהוערס פון אונזער בעװעגונג װעגען דעם, צו עס איז ראַטהזאַם און צו עס איז אויך מעגליך פאַר אונזער אינטערנײשאַנאַל יוניאָן איינצופיהרען א סיסטעם, דורך װעלכע אונזערע מעמבערס זאָלען קענען קריגען סטרייק בענעפיט רעגעלמעסיג אויסגעצאָהלט פון דזשענעראַל אָפיס.

לעצטען מאָנאַט האָבען מיר געגעבען די מיינונגען פון דזשאָן א. דייש, אונזער דזשענעראַל סעקרעטער; פון ב. פריעד, סעקרעטער פון די ניו יאָרקער קלאָוקס־אָפּרייטאָרס; מאָריס זינגער, מענעדזשער פון איינעם פון די דזשאָינט באָארד אָפיסעס און פון מ. װינטשעװסקי, דער דיפּוטי־אַדיטאָר פון דעם פינאַנס דעפּאַרטמענט פון דער ניו יאָרקער דזשאָינט באָארד.

אין דיעזען נומער זעצען מיר פאָרט די מיינונגען פון אַנדערע ליעדערס און טהוערס פון אונזער בעװעגונג. מיר װילען אז אונזערע לעזער זאָלען זיך בעקענען מיט די מיינונגען פון ערפאַהרענע מענשען, כדי זיי זאָלען שפּעטער קענען פאַסען זייער אייגענעם מיינונג איבער דער װיכטיגער פראַגע, אויף װעלכע עס הענגט פיעל אָב דער לעבען פון אונזערע יוניאָנס.

זאָל די אינטערנײשאַנאַל צאָהלען סטרייק־בענעפיט?

מיט דיעזער פראַגע האָבען מיר דיעזען מאָנאַט געװענדעט זיך צו פר. הערמאַן גראָססמאַן, מענעדזשער פון דעם אַפּ־טאַון אָפיס פון דער דזשאָינט באָארד, ניו יאָרק.

פריינד גראָססמאַן איז איינער פון דער „אָלד גאַרד", עס װעט שװער זיין צו געפינען א האַלבען דאָזען מענשען אין דער אידישער טרייד־יוניאָן בעװעגונג, װעלכע זאָלען זיין א לענגערע צייט טהעטיג אין דיעזער בעװעגונג, װי דאָס איז ה. גראָססמאַן. אַלזאָ װאָס איז זיין מיינונג?

גראָססמאַן'ס מיינונג איז, אז עס קען גאָר קיין רייד ניט זיין װעגען די ראַטהזאַמקייט. דאָס די אינטערנײשאַנאַל זאָל צאָהלען סטרייק בענעפיט. ביז יעצט איז סטרייק בענעפיט געװען די קלענסטע זאַך, צו װאָס אונזערע ארבייטער האָבען זיך צונענדזיט. ניט די לאָקאַלע יוניאָנס, און ניט די אינטערנײשאַנאַל האָבען ביז היינט איינגעפיהרט דעם צאָהלען פון סטרייק בענעפיט װי עס בעדאַרף צו זיין.

די ערפאַהרונג האָט געלערענט, אז אינטערנײשאַנאַל יוניאָנס קענען זיך בעססער צוגרייטען צו צאָהלען דיעזען בענעפיט, װי דאָס קענען טהאָן לאָקאַלע יוניאָנס.

פריינד גראָססמאַן איז אָבער דער מיינונג, אז עס װעט זיין אַן אונגעהייערע שװערע ארבייט צו ערקלעהרען די מאַססען מעמבערס, סיי די ראַטהזאַמקייט און סיי די מעגליכקייט פון דער אונטערנעהמונג.

פאַר פיעלע און פיעלע יאָהרען — זאָגט גראָססמאַן — זיינען די מוחות פון אונזערע ארבייטער אַזוי ערצויגען געװאָרען, אז זיי בעגרייפען שװערליך די מאַשינערי פון דער טרייד־יוניאָן בעװעגונג. די מאַססען פון אונזערע מעמבערס בעגרייפען קוים אז די לאָקאַלע יוניאָן און די אינטערנײשאַנאַל זיינען איין זאַך, נור האָבען בעזונדערע פונקציאָנען, פונקט אַזוי װי א קערפער און זיינע פערשיעדענע גליעדער. אונזערע מאַססען זיינען נאָך ניט גענוי בעקאַנט מיט דעם פאַקט, אז די לאָקאַלע יוניאָנס האָבען נור דאַן א מעגליכקייט צו עקזיסטירען און צו האָבען א פּראָגרעסיװע װירקונג, װען דיעזע לאָקאַלס זיינען אַפיליאירט מיט אַן אינטערנײשאַנאַל יוניאָן, װאָס קאָן דער לאָקאַלער יוניאָן העלפען פינאַנציעל אין א צייט פון קריזיס, און װאָס קען אויך פערזיכערען רעגעלע פינאַנציעלע שטיצע צו די מעמבערס פון'ם לאָקאַל, װען זיי זיינען אין סטרייק.

העכסטענס װאָס אונזערע מאַססען האָבען ביז היינט געלערענט װעגען אינטערנײשאַנאַלס — זאָגט פריינד גראָססמאַן — איז דאָס, אז די אינטערנײשאַנאַלס זיינען אַן אומזיסטע עקספּענס, און דאָס די לאָקאַלע יוניאָנס דאַרפען זיין װאָס מעהר אונאָבהענגיג, װאָס מעהר פון װייטען פון די אידעען און פון די מעטאָדען, װעלכע בעהערשען די אַמעריקאַנער ארבייטער בעװעגונג. נאַטירליך, די רעזולטאַטען ביז היינט זיינען געװען טרויעריגע. שװאַכע לאָקאַלס, סטרייקס אָהן סטרייק בענעפיט, און אַן אינטערנײשאַנאַל יוניאָן װאָס האָט ניט געהאַט קיין גענינענדע מאַכט צו װירקען אז אַלע לאָקאַלס זאָלען צו געװיסע צייטען האַנדלען אויף א גלייכען אופן. פר. גראָססמאַן ראַטה דאָרום, אז די אינטערנײשאַנאַל זאָל װעגען דער פראַגע פון א נייע פּער קעפּיטאַ אַנפיהרען א שטאַרקע אַגיטאַציאָן דורך קאָנפע־

פּארמע, האָך מוזען מיר מתרי זײן ניט צו ער־װארטען פון איהר צו גרויסע ערגעבונגען. די געװערקשאפטען, צי זי איז א סטריקט פּאכאװע, צי אן אינדוסטריעלע ארגאניזאציאן, קען אט אזוי פיעל טהון און ניט מעהר אין גינסטיגסטען פאל. די געװערקשאפטס־בעװעגונג און די סאציאליס־טישע בעװעגונג דאס זײנען די צװײ ארעמס פון זעלבען קערפּער. בײדע זײנען נױטיג פאר דעם קאמפף צו בעסערונג דער לאגע און די בע־פרײאונג פון ארבײטערקלאס אויס דעם יאָך פון לוין־שקלאפערײ.

„אויף דער פראגע: װאס איז די צרה מיט שיקאגא? קענען מיר ענטפערן מיט א טרויסט: שיקאגא'ר פארטײ־בעװעגונג איז בסך הכל „אלל־ראיט", װארום זי האלט זיך אן ריכטיגע טאק־טיק. מען מוז אויפּפּאסען אז מען זאל דעם װאגען ניט פערשטופּען װידער אין זומפּ פון אימפּאסיביליזמוס."

צו אײך לעזער!

פרײנדע! די נױטװענדיגקײט פיר א ברײ־טערע בעקאנטשאפט מיט דער טהעאריע און פּראקטיק פון דער טרײד־יוניאן בעװעגונג װערט אלץ גרעסער און גרעסער.

װאס מעהר פערשטענדיג אונזערע מעמבערס װעלען זײן, אלץ זיכערער, אלץ טרײער, אלץ מעהר פּראקטיש װעט זײן זײער צובונד צו די טרײד־יוניאנס, אלץ רײכער װעלען זײן אונזערע געװינסען.

ס'איז דארום פון דער גרעסטער נױטװענ־דיגקײט אז איהר, װעלכע לעזט רעגעלמעסיג אונזער זשורנאל, זאלט אנפאנגען טהאן א ביסע־לע ארבײט אין דער ריכטונג פון פערברײטען דיזען שריפט צװישען אונזערע מעמבערס.

װי גרויס אונזער ערפאלג איז, קענען מיר ניט און טארען ניט זײן צופריעדען! אונ־זערע ערדרײכונגען מוזען אימער זײן גרעסער מיט יעדען מאנאט. איהר לעזער קענט העלפען אז דער „לײדיעס גארמענט װארקער" זאל גרײכען א סירקולײשאן פון 50 טויזענד. יעס, פרײנדע, איהר קענט העלפען צוברענגען די צאהל לעזער צו 50 טויזענד מאנאטליך.

יעדערער מוז צוגעבען, דאס דער לײדיעס גארמענט װארקער האט זיך פיעל פערבעסערט די לעצטע פאר מאנאט. מיר טהוען װאס נור מעגליך, אום צו מאכען דעם זשורנאל בעלעה־רענד, אינהאלטסרײך און אינטערעסאנט פאר יעדען. טהוט איהר אײער טהײל, און אונזער אלעמענס ערפאלג װעט זײן געזיכערט.

זעהט אז בײ יעדען מיטינג זאלען געבראכט װערען קאפּיעס פון „לײדיעס גארמענט װאר־קער". האט א ספּעציעלע קאמיטע פון צװײ־דרײ פערזאן װענגען דעם. אײנצעלנע קאפּיעס זײנען בלויז א דאלאר פאר א הונדערט, און װען יעדער לאקאל יוניאן זאל דאס מאכען פאר איהר חיוב צו צוטהײלען א הונדערט אדער מעהר קאפּיעס צו די מיטגליעדער װאס קומען צו די מיטינגען, װאלט דאס געװען זעהר א גרויסע, זעהר א בע־דײטענדע בילדונגס־ארבײט, װאס װאלט פיעל ארײנגעטראגען דעם לאקאל, דורך דעם װאס דער לאקאל װאלט געהאט מעהר פערשטענדיגע מעמבערס.

סובסקריפּשאן קארדס פאר א גאנצען יאהר צו קריגען דעם זשורנאל צוגעשיקט אהײם, קאסט בלויז 25 סענט. סובסקריפּשאן קארדס דארפען זיך געפינען בײ יעדען פינאנסיעל און רעקאר־דינג סעקרעטער, און בײ יעדען אקטיװען מעמ־בער.

יעדער פון אונזערע לעזער װאס װעט שרײ־בען אין אפיס, געבענדיג זײן פולען נאמען און אדרעס און בוך נומער, װעט קריגען צוגעשיקט פינף סובסקריפּשאן־קארדס. און װען איהר האט זײ פערקויפט צו 25 סענט, פערלאנגען מיר פון אײך איהר זאלט אונז אבשיקען בלויז 1 דאלאר.

עס איז זעהר לײכט צו קריגען סובסקריפּ־שאנס פאר'ן „לײדיעס גארמענט װארקער". איהר ברויכט נור טרײען, איהר ברויכט נור זיך נעהמען א ביסעלע מיה װעגען דעם און אנפאנ־גען רײדען מיט אײערע מיטארבײטער װעגען לעזען און לערנען װעגען יוניאנס און עס װעט זײן זעהר לײכט פאר אײך צו פערברײטען 50 סובסקריפּשאן קארדס אין א מאנאט, ברענגענ־דיג א פראפיט צו זיך און בעדײטענדע נוצען צו דער טרײד־יוניאן בעװעגונג.

לעזער! פאנגט אן אײער טהעטיגקײט הײנט! נעהמט סובסקריפּשאן קארדס פונ'ם סעקרעטער פון אײער לאקאל, אדער שרײבט דירעקט אין אפיס פון „לײדיעס גארמענט װארקער".

ציפּיעלע פונדאמענטאלע דיפערענצען און אנשויאונגען... דאס וואס אונזערע מיטגליעדער פעהלט טהעארעטישע בילדונג און סאציאליזמוס, בעזאנדערס דער אומשטאנד וואס אונזערע ענגליש־שפּרעכענדע גענאסען זיינען אזוי ווייניג געבילדעט טהעארעטיש אין סאציאליזמוס, רופט ארויס ביי זיי אונקלארהייט איבער די טהעארעטישע און פּראקטישע אויפגאבען פאר דער סאציאליסטישער בעוועגונג. און דאס איז די ערקלערונג פאר די פיעלע טעות'ן און פאלשע האנדלונגען, וועלכע קומען פאר אין פיעלע ארגאניזאציאנען."

די קריטיק פון גענ. דעבס געגען שיקאגא'ר סאצ. בעוועגונג, זאגט די „פ. צ.", גיט אונז א כאראקטעריסטישען ביישפּיעל פון דעם וואס פאר א מין מיש־מאש די אונגעניגענדע בילדונג אין סאציאליזמוס רופט ארויס. די צייטונג מאכט אויך אויפמערקזאם אויף דעם „אונגליק" וואס גענאסע דעבס האט געהאט דורך דעם, וואס גראדע איצט האט די אינטערנאציאנאלע געווערקשאפטס־קאנפערענץ איינשטימיג צוריקגעוויזען די „אינדאסטריאל ווארקערס", אן אומשטאנד, אויף וועלכען די רעדאקציאן פון דער „אידישער ארבייטער וועלט" האט שוין אויפמערקזאם געמאכט; ווי אויך, אז די אינטערנאציאנאלע סאציאליסטישע קאנגרעסען הייסען פונקט קאפויר האנדלען ווי גענאסע דעבס טהוט: זיי הייסען אויסדריקליך העלפען די טרייד־יוניאנס און דערמאנען אין ערגעץ ניט דאס ווארט „אינדוסטריעלע" פערבאנדען.

די שטעלונג פון דער „פאלקסצייטונג" צו דער פראגע איז, ווי די לעזער זעהען, פונקט דיזעלבע ווי די שטעלונג פון דער רעדאקציאן פון דער „אידישער ארבייטער וועלט".

די „פאלקסצייטונג זאגט ווייטער, אז „אין די טעג פון ענערגישע ארויסטרעטונגען, פון וואקסענדער בעדייטונג וועט די פארטיי מוזען זארגען, אז ניט אפּארטוניסטען וואס יאגען זיך נאך ערפאלג און ניט אונקלארע אימפּאסיביליסטען מיט גוטע אבזיכטען זאלען ניט קענען פערשטעלען דעם גלייכען וועג פון אמת־רעוואלוציאנערער טאקטיק... דיעזער וועג קען קיין אנדערער ניט זיין, ווי די ענערגישע אונטערשטיצונג פון אלע געווערקשאפטליכע קעמפּפע און ארגאניזאציאנס־ארבייטען, און אבסאלוטע נייטראליטעט אין אלע ארגאניזאציאנס־פראגען."

*

די סענט לואיזער ס. פּ. צייטונגען (דער „לייבאר" און די „ארבייטערצייטונג") ווידמען גענאסע דעבס'עם ארטיקעל וועגען שיקאגא'ר בעוועגונג לייט־ארטיקלען. זייער אורטהייל איז נאך א פיעל שארפערער.

„די ארגומענטען, וועלכע גענאסע דעבס ברענגט פאר — זאגען אונזערע סט. לואיזער ברודער־ארגאנען — זיינען אזוי אויבערפלעכליך און ווייזען ארויס אזוי ווייניג בעקאנטשאפט מיט די שיקאגא'ר פערהעלטניסע, אז די פּארטיי־פּרעסע מוז געגען דעם נעהמען א שטעלונג."

די סט. לואיזער פּארטיי־צייטונגען נעהמען די זאך ווייניגער ערנסט ווי די „פאלקסצייטונג".

„מיר ווייסען — שרייבען זיי — פון וואנען דיעזע טעות'ן דעבס'עם קומען. עס לויפען היינט ארום אין שיקאגא גרויסע און קליינע מענשעלעך, וועלכע ציטערן פאר מורא אז זיי וועלען מוזען שטארבען איידער זיי וועלען בעוויזען זייער אונשטערבליכקייט צו זיכערן... איינער פון זיי איז אויך פעראנטווארטליך פאר די טעות'ן פון וועלכע גענאסע דעבס איז געווארען א קרבן."

וואס אנבעטרעפט דעבס'עם תרופה צו אלע מכות, דעם „אינדאסטריאל יוניאניזם", ענטפערט דער שרייבער:

„גענאסע דעבס וועט באלד אויסגעהיילט ווערען פון זיין גלויבען. די אינדוסטריעלע פארמע פון די געווערקשאפטליכע ארגאניזאציאן וועט ניט איינגעפיהרט ווערען אויף די קאמאנדא פון געוועזענע גלחים, ווינקעל־אדוואקאטען און אנדערע ניט־ארבייטער, נור זי וועט זיך ארויסבילדען פון די גרויסער אמעריקאנער געווערקשאפטס־בעוועגונג אליין, אלס נויטווענדיגער, נאטירליכער ענטוויקלונגס־גאנג, אט אזוי האבען מיר די אינדוסטריעלע ארגאניזאציאנס־פארמע ביי די מיינערס, ברויער, אייזענבאהן־שאפּ־ארבייטער א. ז. וו. און דיעזע אינדוסטריעלע ארגאניזאציאן האט זיך ענטוויקעלט אין די רייהען פון דער אמעריקען פעדערישאן אף לייבאר. ווען און וואו עס וועט נויטיג זיין, וועלען אנדערע יוניאנס נאכפאלגען זיי, אבער כאטש מיר האלטען אזוי פיעל פון דער אינדוסטריעלער ארגאניזאציאנס־

פריינדליך צו די יוניאַנס, און אז דיזע עכטע רעוואָלוציאָנערען גייסטער וועלען מחנות־ווייז זיך אַ שיט טהאָן צוריק.

דער אמת איז, אַז מיט אינדאַסטריאַל־יוניאַניזם האָט מען זיך שוין געפּרובירט דאָ אין לאַנד, און אינדאַסטריאַל יוניאַניזם האָט שוין בעוויזען צו האָבען לידערס — פייקערס, און אינדאַסטריאַל יוניאַניזם איז פאַר זיך אַליין קיין ערפאָלג ניט, און בשום אופן ניט קיין אויפלעבונגס־מיטעל פאַר די סאָציאַליסטישע בעוועגונג. דאַניעל דעליאָן האָט מיט אייניגע יאהרען צוריק אויך גע׳חלום׳ט דעמזעלבען חלום, ווען ער האָט אויפגענומען דיזע אישיו, ער האָט געחלום׳ט אויפצולעבען אָדער וועניגסטענס צו ראַטעווען זיין פּאַרטיי פון אונטערגאַנג.

דעם סוף ווייסען מיר: די ס. ל. פּ. מיט׳ן אינדאַסטריאַל יוניאַניזם איז געגאַנגען למטה ולמטה, אַלץ טיעפער געזונקען, און די סאָציאַליסטישע פּאַרטיי אָהן אינדאַסטריאַל־יוניאַניזם איז געגאַנגען אַלץ למעלה ולמעלה. און איהרע גלענצענדסטע ערפאָלגען האָט די ס. פּ. דוקא אין די שטעדט און שטעדטלעך, וואו עס געלינגט צו זיכערן די הילף, אָדער וועניגסטענס די סימפּאַטהיע, פון די טרייד־יוניאַנס.

און ניט אמת איז אויך, דאָס האַנדלענדיג ווי גענאָסע דעבס רעקאָמענדירט, דאָס הייסט, אַז אָבשאַקלענדיג זיך פון די טרייד־יוניאַנס און גרינדענדיג אָפּאָזיציאָנעלע אינדאַסטריאַל־יוניאַנס, געהען מיר אויפ׳ן וועג פון דער אינטערנאַציאָנאַלער סאָציאַלדעמאָקראַטיע. פּונקט קאָפּויר! אַלע בעשליסע פון די אינטערנאַציאָנאַלע צוזאַמענפאָהרען לויטען: בשום אופן קיינע אָפּאָזיציאָנס־יוניאַנס ניט גרינדען, נור זעהען קומען אין נאָהענטערע בעציהונגען מיט די עקזיסטירענדע יוניאַנס.

דער וועג, וועלכען גענ. דעבס שלאָגט פאָר דער פּאַרטיי אין שיקאַגאָ — און דיזעלבע פראַגען און דיזעלבע פעהלערען און תרופות קענען אַנגעווענדעט ווערען פאַר אַלע איבריגע שטעדט — איז זעהר אַ געפעהרליכער וועג. דער אינדאַסטריל־יוניאַניזמוס איז ביי אַ געוויסען טהייל פון דער פּאַרטיי־אינטעליגענץ געוואָרען אַ מיטעל צו טרייבען די פּאַרטיי אויפ׳ן סינדיקאַליסטישען וועג.

עס איז זעהר צו בעדויערן וואָס גענ. דעבס האָט זיך געלאָזט דורך זיין רעוואָלוציאָנערען טעמפּעראַמענט אריינציהען אין די סינדיקאַליסטישע נעצען. די פּאַרטיי וועט מיט־איהם ניט קענען מיטגעהן. די סאָציאַל־דעמאָקראַטיע האָט אין ערגעץ ניט געלאָזט איהרע שיפען זעגלען אונטער די פאָהנען פון ראָמאַנטישען רעוואָלוציאָנאַריזם, און אין דעם בעשטעהט איהר גרויסקייט און זיכערהייט פון איהרע ערפאָלגען. זי וועט אויך אין אַמעריקא מוזען זיך אויסהיטען פון דיזע פּערפיהערישע חלומות וועגען גרויסע ערפאָלגען דורך צויבער־ווערטער קמיעות, און מעהר ווי דאָס איז גענ. דעבס׳עס תרופה בשום אופן ניט.

די דיפערענצען צווישען גענ. דעבס און דער סאָציאַליסטישער פּאַרטיי, זיינען די דיפערענצען צווישען רעוואָלוציאָנירען ראָמאַנטיזם און סאָציאַלדעמאָקראַטישען רעאַליזם. די פּאַרטיי וועט מוזען זיך האַלטען ביי דעם לעצטען און נור דערמיט וועט זי זיעגען.

מיינונגען פון אַנדערע סאָציאַליסטישע רעדאַקטערע.

וואָס אַנבעלאַנגט די מיינונגען פון די אַנדערע סאָציאַליסטישע צייטונגען, גיבען מיר דאָס פאָלגענדע פון דער ניו יאָרקער „פאָלקסצייטונג“.

די צייטונג בעטראַכט דעבס׳עס אַרטיקעל אַלס אַ כאַראַקטעריסטישען אויסדרוק פון אַ געוויסער שטימונג פון אונצופריעדענהייט און אונרוהע, וועלכע הערשען אין די געוויסע פּאַרטיי־קרייזען, און ווערען גרעסער און שאַרפער ניט קוקענדיג אויף אַלע ערפאָלגען פון דער פּאַרטיי אין דער לעצטער צייט.

„אין פערשיעדענע שטאַאַטען —שרייבט די „פאָלקסצייטונג“ — אין מזרח און מערב פון אַטלאַנטיק געפינען מיר אונאייניגקייט און אונצופריעדענהייט אין די פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציאָנען, מיר זעהען די שפּראָצען פון אַ צושפּליטערונג און פּיהלען, אַז מיר לעבען אין אַן אַטמאָספערע, וועלכע פאָדערט דורך איהר שטיקונג אַ רייניגונגס־שטורם.“

וואָס־זשע זיינען די אורזאַכען פון אַזאַ אונגעזונדער און געפעהרליכער שטימונג, אין וועלכער די בעוועגונג געפינט זיך?

„עס איז שווער — ענטפערט די צייטונג — עפּעס אַנדערש צו ענטדעקען אַלס אורזאַכע פון דיעזען צושטאַנד, ווי אַ מאַסע פון רייסערייען, וועלכע פערדאַנקען זייער ענטשטעהונג נור קליינליכע פּערזענליכע רייבערייען און וועלכע זיינען אין זייער גרעסטער מעהרצאַהל ווייט פון פּרינ־

אין דעם גייסט פון מארקסיזמוס און אביסעל ערנסטער זיין אנאליזע געפיהרט, זיך געמוזט שטעלען אלס ערשטע און וויכטיגסטע פראגע: ווי שטעהט עס מיט'ן סאציאליזמוס צווישען די ניט־ארגאניזירטע ברייטע פראלעטאריער־מאסען? צי איז עס אן ערפאלג ביי זיי אדער ניט? און פאר וואס ניט? א גאנצע רייהע פון פראבלעמען, פיעלע איינגעארטיגע אומשטענדען וואלט גען. דעבס דערביי בעגעגענט, צווישען זיי וואלטען די פראגען וועגען „פרעמדגעבארענע" און „פרעמדשפרעכענדע" פערנומען דעם וויכטיגסטען פלאץ, ווארום דער ווייט גרעסטער טהייל פון דיזע פראלעטאריער־שיכטען אין שיקאגא זיינען דאך ענטוועדער פרעמדגעבארענע אדער פרעמדשפרעכענדע.

פאר גענאסע דעבס עקזיסטירען אבער דיזע שיכטען פון פראלעטאריאט גאר ניט. ער איגנארירט זיי אין גאנצען. דערמיט האט זיין גאנצע קריטיק פערלארען איהר ערנסטע אלגעמיינע בעדייטונג. אין בעסטען פאל האנדעלט עס זיך נור וועגען א טהייל — דעם ווייט קלענערען טהייל — פון דער בעוועגונג. און עס איז שוין מובן מאליו, אז זיין רפואה קען ניט זיין קיין היילמיטעל פאר די ג א נ צ ע בעוועגונג. צי די, צי יענע ארגאניזאציאנס־פארמע אין די טרייד־יוניאנס; צי די צי יענע ליעדערס — יעדענפאלס בלייבט די גרויסע פראגע וועגען די עראבערונג פון די עקאנאמיש ניט ארגאניזירטע, ניט־געלערנטע, גרעסערע ארבייטער־מאסען, ניט פערענטפערט און זאגאר ניט בעריהרט.

אבער די פעהלערן פון גענאסע דעבס'עס ארטיקעל בעשרענקען זיך ניט אויף דעם. זאגאר אויף דעם געביעט, וועלכער אינטערעסירט איהם יא, אויף דעם געביעט פון די ארגאניזירטע געלערנטע ארבייטער, איז זיין קריטיק ניט טיעף, ניט דורכדרינגענד גענוג, און זיין תרופה איז א פאנטאסטישע, א מין צויבער־קמיעה.

גען. דעבס ווארפט זיך צווישען די מאסען און די פיהרער, און קען בשום אופן ניט גענוי בעשטימען ווער עס איז דער ריכטיגער שולדיגער אין דעם גייסט פון קארופציאן און רעאקציאן וואס הערשט אין די יוניאנס — די פיהרער אדער די מאסען?

דא איז ער מרעיש עולם נעגען די פיהרער, דא הייסט ער זיך אין גאנצען אבשאקלען פון די מאסען — פון די יוניאנס בכלל. און דאך קען קיין שום רייד ניט זיין וועגען א ריכטיגע טאקטיק בנוגע צו די יוניאנס, אויב מיר וועלען וועגען דיזען פונקט ניט ווערען קלאר. אויב די צרה ליעגט אין די לידערס — דאן איז די איינציג ריכטיגע טאקטיק, בויערן פון אינוועניג, בויערן טיעף און ענערגיש אזוי לאנג, ביז די מאסען וועלען אבשאקלען פון זיך די איצטיגע לידערס. די טאקטיק מ ו ז זיין דיזעלבע, וועלכע די שיקאגא'ר פארטיי פיהרט אן: ארבייטען צווישען די יוניאנס.

זאלען מיר אבער, פערקעהרט, האלטען פאר ריכטיג, אז די מאסען אין די יוניאנס זיינען שולדיג, — און דאס קען מען אויסטייטשען אלס דעבס'עס מיינונג בעת ער בעמערקט, אז ווען די לידערס וואלט ניט געווען אזוי רעאקציאנער און קארומפירט, וואלטען זיי קיין לידערס ניט געווען, אדער ווען ער הייסט אין גאנצען זיך אבשאקלען פון די יוניאנס — דאן איז דאך לעכערליך צו ערווארטען אן ערלעזונג פאר די סאציאליסטישע פארטיי פון דער ענדערונג פון דער ארגאניזאציאנספארמע אין די יוניאנס. און דאס איז דאך די איינציגע רפואה וועלכע דעבס שלאגט פאר.

צי אינדאסטריאל יוניאניזמוס, צי טרייד־יוניאניזמוס, ווי באלד די מאסען זיינען רעאקציאנער, אין קאפיטאליסטישע פאראורטהיילע און אבערגלויבענס ערצויגען, וועט דעם סאציאליזמוס אלץ שווער זיין אין זיי זיך אריינצורייסען. צי טרייד־יוניאניזם, צי אינדאסטריאל־יוניאניזם — די מענשען בלייבען דאך דיזעלבע, זייערע בעגריפע קענען זיך אין א טאג ניט ענדערן; זייער קלאסענלאגע ענדערט זיך אויך ניט, דורך די ענדערונג פון דער ארגאניזאציאנס־פארמע און ווי באלד אז אזוי, פון וואנען איז גענאסע דעבס זיכער אז בראש פון אינדאסטריל־יוניאניזם וועלען אויף זיך ניט שטעלען דיזעלבע אדער עהנליכע קארומפירטע „לידערס" און „ווארד־הילערס"?

עס איז כאראקטעריסטיש, דאס ווען גענאסע דעבס נעהמט אריבער צו זיין פאזיטיווער פראגראם, ארגומענטירט ער ניט און בעווייזט ניט, ער זאגט נור נביאות. אויף וואס דיעזע נביאות וועגען דער גרויסער אויפלעבונג פון דער בעוועגונג אויף מארגען נאך דער איינפיהרונג פון אינדאסטריאל יוניאנזם, איז געגרינדעט, ווייסען מיר בשום אופן ניט.

מילד געזאגט, איז דאך א גרויסער ניט־אמת די בעהויפטונג, אז פיעלע זיינען א ב ־ ג ע ש ט א נ ע ן פון דער פארטיי, ווייל זי איז

דריטענס, *שיקאגא וועט יא האבן א גראנדיעזע, מעכטיגע סאציאליסטישע בעוועגונג* אין דעם מאמענט, ווען די פארטיי וועט זיך אין גאנצען אבשאקלען פון די טרייד־יוניאנס, און וועט זיך ערקלערען פאר דעם אינדאסטריאל־יוניאניזם, און דערמיט אליין וועט זי ווערען רעוואלוציאנער.

דיזע אלע דריי געדאנקען, מיט זייערע פארויסזעצונגען, ליידען פון איין קראנקהייט — זיי זיינען אלע געבויט אויף פאנטאזיע, ניט אויף דער ווירקליכקייט. דאס קערנדעל אמת וואס איז אין זיין ענטהאלטען, איז ארומגערינגעלט מיט א ים פון גוזמאות, און ניט ריכטיגע אדער ניט בעוויזענע בעהויפטונגען.

נעהמט דעם בראשית פון דער גאנצער זאך. דעבס האט זיך איינגערעדט, אז שיקאגא מוז דורכאויס זיין די סאציאליסטישע מוסטערשטאדט. פאר וואס עפעס? ווייל דא איז דער קאפיטאליזם שטארק ענטוויקעלט און דער קאפיטאליזם מוז דאך ארויסרופען דעם סאציאליזם — אזוי לערנט דאך דער מארקסיזם.

שוין אין דיעזער טענה ליעגט נור א קורטוב של אמת, מיט זעהר אן אונגעניעגענדער טיעפקייט און אויבערפלעכליכען פערשטענדניס פון מארקסיזם.

די רעדאקציאן פון „דיילי סאשעליסט" האט מיט ציפערן בעוויעזען, אז אייגענטליך איז דער טייוועל גאר ניט אזוי שווארץ ווי מען מאלט איהם. די שיקאגא'ר בעוועגונג וואקסט גאר ניט אזוי שלעכט, און שיקאגא קען זיך פערגלייכען מיט יעדער אנדער גרויסער שטאדט אין לאנד.

אבער וואס ניט געג. דעבס און ניט די רעדאקציאן פון „דיילי סאשעליסט" האבען ניט בעמערקט איז, אז מען קען ניט און מען טאר ניט אויסטייטשען די מארקסיסטישע לעהרע אזוי פלאך — אויבערפלעכליך און בלינד — דאגמאטיש.

דער קאפיטאליזם פיהרט צום סאציאליזם ערשטענס אביעקטיוו, דורך די ענטוויקלונג און קאנצענטרירונג פון די פראדוקציאנס־קרעפטען און, צווייטענס, סוביעקטיוו, דורך די געפיהלען, שטרעבונגען און אידעען, וועלכע ער רופט ארויס ביי די פראלעטאריער־מאסען, א דאנק דעם סאציאלען תחום, וואס ער שאפט צווישען דעם קאפיטאליסטישע קלאס און ארבייטער־קלאס, דורך די אונזיכערהייט פון לעבען. דורך די ארבייטסלאזיגקייט, דורך די גרויסע רעזערוו־ארמיי, דורך דעם *עלענד, דרוק* און אנדערע סאציאלע פורעניות'ן.

דער סאציאליזם איז דערפאר אין ערגעץ ניט געשאפען געווארען דירעקט אלס בעוועגונג פון די העכערע ספערען פון דעם ארבייטער־קלאס, פון די געלערענטע, בעסער־בעצאהלטע און ארגאניזירטע ארבייטער, נור, פערקעהרט, פון די „פראסטע ארבייטער", פון די ניעדריגערע שיכטען, פון יענע ברייטע מאסען, וועלכע זיינען וועניג אדער גאר ניט ארגאניזירט, וועלכע ווערען אם מייסטען עקספלאאטירט און לעבען אם ערגסטען. די ארגאניזירטע ארבייטערשאפט האט ענטוועדער *גאנץ שפעט גענומען צושטעהען* צום סאציאליזמוס, דאן ווען זיי האבען זיך ענטטוישט אין זייערע גליקען, ווי צום ביישפיעל אין ענגלאנד, אדער זיי האבען זיך גענומען ארגאניזירען אין שטארקע יוניאנס נ א כ ד ע ם ווי זיי האבען בעקומען זייער סאציאליסטישע ערציהונג, ווי אין דייטשלאנד און עסטרייך, אדער זיי זיינען נאך לגמרי ניט צוגעשטאנען צו דער סאציאליסטישער פארטיי ווי אין פראנקרייך און אמעריקא.

אויב מען הויבט אן צו זוכען די פעהלער פון א סאציאליסטישער בעוועגונג, און מען וויל אויסגעפינען איהר ריכטיגען צושטאנד, די אמת'ע אורזאכען פון איהר ערפאלג און מיסערפאלג, דארף מען דערפאר קודם כל זיך ווענדען צו די גרויסע עקאנאמיש נ י ט־ארגאניזירטע פראלעטאריער־מאסען, צו יענע שיכטען, וועלכע געהערען נ י ט צו די בעסער בעצאהלטע און געלערנטע טריידס.

אין שיקאגא רעכענט מען ארום 600,000 לוין־ארבייטער; פון זיי בעשטעהען דער וויט־גרעסערער טהייל פון ניט־געלערנטע און ניט־ארגאניזירטע ארבייטער. זיי זיינען די אמת'ע ווערבונגס־מאסע פאר די סאציאליסטישע ארמיי. די ארגאניזירטע ארבייטער, קלענער אין צאהל, איינגעוואקסען אין זייערע אלטע אבערגלויבענס און פאראורטהיילען, וועלכע זיינען דא שטארקער פערהעלטניסמעסיג ווי אין אנדערע שטעדט ווייל, ווי עס ווייזט די צענזוס־סטאטיסטיק, דער ארבייטער פערדיענט דורכשניטליך אין שיקאגא מעהר, ווי אין אנדערע גרויסע צענטערן, קענען ניט זיין ניט די ערשטע און ניט די בעסטע אנהענגער פון דער סאציאליסטישער פארטיי.

צוטרעטענדיג צו א קריטיק פון דער שיקאגא'ר סאציאליסטישער בעוועגונג יהאט געג. דעבס, ווען ער וואלט אביסעל טיעפער אריינגעדרונגען

דעבס אַלס א סאָציאַליסטישער פּראָפעט

פון שאול עלשטיין

די פראגע וואָס פאַר א שטעלונג די סאָציאַליסטישע פאַרטיי דאַרף אָננעהמען צו די יוניאָנס — אָדער ווי גענאָסע פייגענבוים האָט אַמאָל געזאָגט — אין די יוניאָנס, די פראגע איז נאָך, ווי עס שיינט, ווייט פון געלייזט צו ווערען.

די פראגע איז נאָך אין קיין לאַנד ניט געלייזט געוואָרען. אין איין אָרט מעגען זיך די יוניאָנס און די סאָציאַליסטישע פאַרטייען נעהנטער צוזאַמענקומען, ווי עס איז דער פאַל אין דייטשלאַנד אָדער ענגלאַנד; אין אַנדערע ערטער מעגען זיי זיך זיין ווייטער איינער פון צווייטען, ווי עס איז דער פאַל אין פראַנקרייך און אין שפּאַניען, אָבער דיסקוטירען די פראגע פון ווי נאָהענט מען זאָל צוזאַמענקומען — די פראַגע ווערט היינט דיסקוטירט אין דייטשלאַנד ווי אין פראַנקרייך, אין ענגלאַנד ווי אין בעלגיען, אין עסטרייך ווי אין איטאַליען און איבעראַל ווערט די פראגע אזוי העפטיג דיסקוטירט ווי אין אַמעריקא.

עס פרעהט אונז דאַרום צו קענען געבען פאַר אונזערע לעזער די מיינונגען פון אַזעלכע אַנערקענען סאָציאַליסטען ווי גענאָסע קאַרל פאַרנבערג און אַנדערע איבער דעם, צי די סאָציאַליסטישע פאַרטיי אין אונזער לאַנד האָט ביז היינט גענומען א ריכטיגע שטעלונג צו די יוניאָנס, און צי די פאַרטיי האָט געדאַרפט האַנדלען אַנדערש.

די מיינונגען פון דר. ק. פאַרנבערג ווי אויך די מיינונגען פון די רעדאַקטערע פון דער „דייטשער פאָלקסצייטונג" און פון „סענט לואיס לייבאָר" און פון דער סענט לואיזער „ארבייטער צייטונג" בעציהען זיך אַלס ענטפער אויף אַן אַרטיקעל פון יודזשין וו. דעבס, אין וועלכען דעבס האָט געזוכט צו צייגען, אַז די אורזאַכע וואָרום די סאָציאַליסטישע פאַרטיי מאַכט אַזעלכע קליינע פאָרטשריטע אין שיקאַגאָ, איז דאָס דערפאַר, ווייל די סאָציאַליסטישע פאַרטיי אַנערקענט צו פיעל די יעצטיגע טרייד יוניאָנס און אַנערקענט צו ווייניג די אינדאַסטריעל וואָרקערס אָוו דהי וואָרלד.

די דערמאָנטע צייטונגען האָבען עדיטאָריעל בעהאַנדעלט דעבס'עס אַרטיקעל און מיר מאַכען פאַר אונזערע לעזער די פאָלגענדע אויסצינגע פון דער „אידישער ארבייטער וועלט".

גענ. פאַרנבערג בעצייכענט זיין אַרטיקעל: „רעוואָלוציאָנערער ראָמאַנטיזם געגען סאָציאַל־דעמאָקראַטישען רעאַליזם", און זאָגט דאָס פאָלגענדע:

„... גענ. יודזשין וו. דעבס, אונזער פיעלמאָליגער נאַציאָנאַלער באַנערטרעגער, טרעט ארויס מיט א שאַרפער, פערניכטענדער קריטיק געגען שיקאַגאָ'ער סאָציאַליסטישע בעוועגונג.

איינענטליך איז שיקאַגאָ דאָ נור א משל. דיזעלבע טענות, דיזעלבע קריטיק, דיזעלבע נביאות וואָלט גענאָסע דעבס געקענט געברויכען(מיט אויסנאַהמע פון איינינע לאָקאַלע איינצעלהייטען אין די ראָלע און האַלטונג פון „דיילי סאָשעליסט") אויך געגען פיעלע אַנדערע שטערט, געגען כמעט אַלע גרויסע שטערט און אינדוסטריעלע צענטערן פון אַמעריקא. די צרה פון ניט וואַקסען איז, צום ביישפּיעל, אין ניו יאָרק און פילאַדעלפיא פיעל גרעסער ווי אין שיקאַגאָ. די צרה פון זיך נאָכיאָגען נאָך די יוניאָנס איז אין סענט לואיס און קליוולענד און אין נאָך אַנדערע שטערט ניט קלענער.

גענ. דעבס'עס אַרטיקעל האָט אַלזאָ א פיעל ברייטערע אַלגעמיינערע בעדייטונג ווי מכח שיקאַגאָ. און דאָך מוזען מיר מודה זיין, אַז דיזער אַרטיקעל איז געוועזן פאַר אונז א גרויסע, א איבעראַשענדע ענטטוישונג אין זיין קריטיק און, נאָך מעהר, אין זיין פּאָזיטיווען אינהאַלט און פּראָגראַם.

דעבס'עס אַרטיקעל איז ציעמליך גרויס, דאָך זיין געדאַנקען־אינהאַלט איז — מיר מוזען עס אָפען ארויסזאָגען — זעהר און זעהר אַן אָרימער. דער גאַנצער אינהאַלט פון דעם אַרטיקעל איז געבויט אויף דריי געדאַנקען.

ערשטענס, שיקאַגאָ האָט געמוזט האָבען א בעזונדערס שטאַרקע סאָציאַליסטישע בעוועגונג, ווייל דער קאַפּיטאַליזם איז דאָ הויך ענטוויקעלט.

צווייטענס, שיקאַגאָ האָט ניט קיין גרויסע סאָציאַליסטישע בעוועגונג, ווייל די סאָציאַליסטישע פאַרטיי דאָ גיט זיך צופיעל אָב און גיט צופיעל נאָך די טרייד־יוניאָנס.

4. פריהער איז ניט געווען קיין מינימום ווייִדזש. יעדער האָט געקראָגען אזוי פיעל אָדער אזוי ווענינ, ווי ער האָט געקענט קריגען פון זיין באָס. יעצט האָט די יוניאָן בעשטימט א מינימום, דאָס הייסט אַ ניט־וועניגער־סומע. מעהר קען מען נאטירליך נעהמען. ארבייטען אונטער דעם אַנערקענטען *מינימום הייסט שוין פערברעכען* נעגען דעם אגרימענט.

די איינפיהרונג פון דעם „מינימום“ האָט באַלד געהעכערט די ווייִדזשעס פון פיעלע טויזענדער ארבייטער, מיט פון צוויי ביז פיער דאָלאר אויף דער וואָך.

5. פריהער פלעגט מען צאָהלען ווייִדזשעס אין פערשיעדענע טעג, און אמאָל אין געלד און אמאָל אין טשעקס. יעצט מוז מען די ווייִדזשעס צאָהלען אין איין בעשטימטען טאָג און נור אין קעש.

6. יעדער באָס מוז האָבען זיין איינענעם שאָפּ, וואו ארבייט זאָל געמאכט ווערען. קיין ארבייטען ביי קאָנטראַקטאָרס!

7. אַ גלייכע צוטהיילונג אין דער ארבייט אין סלעק צייט.

8. אינדיווידועלע אגרימענטס מיט ארבייטער איז ניט ערלויבט.

9. עס ווערט געגרינדעט אַ באָארד אָוו גריוועגס, אויסצוגלייכען צוויסטינקייטען. די באָסעס ווערען דאָ אריינגעבראכט אין אַ לאַנע, וואו זיי וועלען מוזען היטען איינער דעם צווייטען, אז דער אגרימענט וואָס זיי האָבען געסיינט מיט דער יוניאָן זאָל אָבגעהיט ווערען.

10. אַ באָארד אָוו סאַניטארי קאָנטראָל ווערט געגרינדעט. די קלאָוקמייקער יוניאָנס זיינען געווען די ערשטע, יעצט זיינען די ליידיעס טיילאָרס די צווייטע צו זעהן איינפיהרען געזינדערע און זיכערערע צושטענדע אין די שעפּער, *צו פערהיטען דעם ארבייטערס געזונד און לעבען.*

11. עס ווערט געגרינדעט אַ באָארד אָוו ארביטריישאָן צו סעטלען די גרעסערע צווייטינקייטען און צו פערמיידען אָפטע סטרייקס.

דאָס זיינען פון די וויכטיגסטע נייע געווינסען אין דעם אַגרימענט, וועלכע אונזער לאָקאל 38 האָט ערשט געוואונען.

בראַוואָ ליידיעס טיילאָרס!

די מיטגליעדער פון דער גאַנצער אינטערנייִשאַנאַל *ליידיעס גאַרמענט וואָרקערס יוניאָן* מעגען זיך הערצליך גראַטולירען!

נעקסטען מאָנאט

צוויי ספּעציעלע אַרטיקלען

„ווי די דייטשע טרייד יוניאָנס פערוואַלטען זייערע געשעפטען“

פון ה. פּפעלינגער

„פרויען אין די פראַנצויזישע טרייד יוניאָנס“

פון העלען מאַראָט

סעקרעטער ווימענס טרייד יוניאָן ליגע

17. די באָסעס אַסאָסיאײשאַן און די יוניאָן שטימען איין צו פאָרמירען אַ דזשאָינט באָארד אָװ סאַניטאַרי קאָנטראָל, בעשטעהענד פון 7 מעמבערס: צװײ פון דער באָסעס אַסאָסיאײשאַן, 2 פון דער יוניאָן און 3 פון דעם פובליקום — די 3 פון דעם פובליקום זאָלען אויסגעקליבען װערען דורך מאיר לאָנדאָן און דזשוליוס הענרי קאָהן. די סאַניטאַרי קאָנטראָל קאָמיטע זאָל אויסאַרבייטען רולס און רעגולײשאָנס װעגען די געזונדהייטס־צושטענדע פון די שעפער, און סײ די אַרבייטער, סײ די באָסעס זאָלען די רולס מוזען אָבהיטען. די רולס און רעגולײשאָנס װאָס די סאַניטאַרי קאָנטראָל קאָם. װעט אויסאַרבייטען און בעשטימען, זאָל װערען אַ טהייל פון דיעזען אַגרימענט.

18. די אַסאָסיאײשען און די יוניאָן שטימען איין צו גרינדען אַ בעשטענדיגע באָארד אָװ אַרביטרײשאָן. איין אַרביטרײטאָר זאָל נאָמינירט װערען פון דזשוליוס הענרי קאָהן, איינער פון מאיר לאָנדאָן, און דיעזע 2 אַרביטרײטאָרס זאָלען זיך אײניגען װעגען אַ 3טען. אין פאַל זײ װעלען זיך ניט קענען אײניגען, דאַן זאָל דער דריטער פערזאָן װערען אויסגעקליבען פון די צװײ, װעמען לאָנדאָן און קאָהען װעלען צוערשט האָבען בעשטימט. דיעזע אַרביטרײשאָן באָארד זאָל באַלד נאָכ'ן סײנען פון דעם אַגרימענט צוזאַמענקומען און ענטשײדען די פאָלגענדע צװײ פונקטען:

א) פיעל זאָל געצאָהלט װערען פיר אָװער־טיים,

ב) פיעל זאָל געצאָהלט װערען פיר „מאָור־נינג“ אָרדערס, װאָס װערען געאַרבייט דורך אָװער־טיים.

ג) פיעל זאָל געצאָהלט װערען פיר לינעל האָלידעיס.

דעם פרייז װאָס די אַרביטרײטאָרס װעלען בעשטימען זאָל געצאָהלט װערען צו די אַרבײ־טער פון דעם טאָג אָן װאָס דער אַגרימענט װערט געסיינט.

19. צו דער בעשטענדיגער באָארד אָװ אַרביטרײשאָן זאָל איבערגעגעבען װערען אַלע צװיסטיגקייטען װאָס קענען פאָרקומען צװישען דער אַסאָסיאײשאָן און די יוניאָן, און דער בעשלוס פון דער באָארד אָװ אַרביטרײשאָן זאָל זיין בינדענד פאַר בײדע צדדים. אין פאַל פון געװיסע צװיסטיגקייטען, זאָל קיין סטרייק אָדער לאָק־אויט ניט ערקלעהרט װערען, ביז די באָארד אָװ גריװענס און די באָארד אָװ אַרביטרײשאָן האָבען געהאַט אַ מעגליכקייט די זאַך צו בע־טראַכטען און צו בעשטימען.

20. צװיסטיגקייטען צװישען בײדע צדדים מוזען צוערשט פאָרקומען פאַר דער גריװענס קאָמיטע און דאַן, װען זײ קענען די זאַך ניט שליכטען, זאָל דאָס איבערגעהן צו דער אַרביט־רײשאָן באָארד. די קאָמיטעס קענען אָבער אין קיין פאַל ניט ענדערען דעם אַגרימענט פאַר אַ יאָהר פון דעם טאָג װאָס דער אַגרימענט איז אונטערשריעבען געװאָרען.

אונטערצײכענט פיר דער „לײדיעס טײלאָרס און דרעסמײקערס יוניאָן“, לאָק. 38 אינט. לײדיעס גאַרמענט װאָרקערס יוניאָן,

מאיר לאָנדאָן.

פיר דער „מוידטשענטס סאָסײעטי אָװ לײדיעס טײלאָרס און דרעסמײקערס“,

דזשוליוס הענרי קאָהן.

געסיינט סעפּט. 18טען 1011.

דאָס איז אַלזאָ דער אַגרימענט פון לאָקאַל 38 — איינער פון די בעסטע אַגרימענטס, אויב ניט דער בעסטער, װאָס אונזערער אַ לאָקאַל האָט װען געמאַכט מיט אַ באָסעס אַסאָסיאײשאָן.

אין מאַנכע פּרטים איז דער אַגרימענט פיעל בעסער װי דער, אונטער װעלכען עס אַרבייטען אונזערע קלאָוק און סקוירטמײקערס.

װאָס איז אין דיעזען אַגרימענט דאָ נײעס? װאָס האָבען יעצט די טױזענדער מעמבערס פון לאָקאַל 38 מעהר, װי זײ האָבען געהאַט פאַר'ן סטרייק?

זײער געװינס איז פאָלגענדעס:

1. פריהער האָבען זײ ניט געהאַט קיין רעכט צו האָבען אַ שאָפּ דעלעגאַט, און קיין פערטרעטער פון דער יוניאָן האָט ניט געהאַט קיין רעכט צו בעזוכען די אַרבייטער אין די שעפער. יעצט האָבען די אַרבייטער דאָס רעכט צו זיין פערטראָטען אין שאָפּ דורך אַ שאָפּ־טשערמאַן, און דורך דעם אַלגעמיינעם יוניאָן פערטרעטער.

2. פריהער איז געװען אַנערקענט אין טרייד צװײ סיסטעמען פון אַרבייט: װאָך־אַרבייט און שטיק־אַרבייט, היינט װערט נור איין סיסטעם אַנערקענט, און דער סיסטעם װעט זיין װאָכען־אַרבייט.

3. אַנשטאָט אַן אַרבייטס־װאָך פון 52 שטונדען, װעט יעצט געאַרבייט װערען 50. אַנ־שטאָט װאָס שבת נאָכמיטאָג האָט מען פריהער געאַרבייט ביז 4 און ביז 5, װעט מען יעצט אַרבייטען שבת נור ביז 1 אוהר.

1. יעדער מיטגליעד פון דער אַסאָסיאיישאָן מוז אָנהאַלטען אַ יוניאָן־שאַפּ. ער מוז בעשעפטיגען נור גוטשטעהענדע מעמבערס פון לאָקאַל 38 א. ל. ג. וו. יו., זאָלאַנג מען קען נור קריגען מעמבערס פון דער יוניאָן צו ארבייטען.

2. די סיסטעמע פון שטיק־ארבייט ווערט אָבגעשאַפט. אַלע ארבייט דאַרף געטהאָן ווערען אויף דער סיסטעם פון וואָך־ארבייט.

3. אַ וואָך ארבייט זאָל בעשטעהן פון 50 שטונדען. די ארבייטס־צייט זאָל צוטהיילט ווערען ווי פאָלגט: די ערשטע 5 טעג זאָל געארבייט ווערען פון 8 פריה ביז 12 ביייטאָג, און דאַן פון 1 אוהר ביז 6 אבענדס. שבת זאָל געארבייט ווערען פון 8 אוהר מאָרגענס ביז 1 נאָכמיטאָג.

4. ווייידזשעס זאָל געצאָהלט ווערען יעדע וואָך און די פּרייזען זאָלען זיין ווי פאָלגט: שניידערס, ניט וועניגער (מינימום סקייל) ווי 24 דאָלאַר אַ וואָך; מענער שניידערס ארויסהעלפער, ניט וועניגער (מינימום סקייל) ווי 18 דאָלאַר אַ וואָך; *פּרויען־שניידער, ארויסהעלפער*, ניט וועניגער (מינימום סקייל) ווי 16 דאָלאַר אַ וואָך.

די פּרייזען זיינען פיר די בעסערע קלאַס שעפּער.

5. ווייידזשעס זאָל געצאָהלט ווערען אין אַ בעשטימטען טאָג אין דער וואָך, און אין קעשנעלד.

6. זונטאָג טאָר ניט געארבייט ווערען.

7. אַלע ארבייט *מוז געמאַכט* ווערען אינסייד. יעדער באָס מוז האָבען זיין אייגענעם שאַפּ וואו ארבייט זאָל געמאַכט ווערען.

8. אָווער־טיים זאָל ניט געארבייט ווערען פאַר אַ לענגערע צייט ווי 2½ שטונדען אַ טאָג, ניט שפּעטער ווי ביז האַלב נאָך אַכט. שבת טאָר קיין אָווער־טיים ניט געארבייט ווערען. צווישען די צייט פון דעם 15טען סעפּטעמבער ביז דעם 1טען דעצעמבער, און פון דעם 15טען מערץ ביז דעם 15טען מאַי איז פערשטאַנען צו זיין די ביזי צייט, און דאַן מעג מען דורך די וואָכען־טעג ארבייטען אָווער־טיים. אין די אַנדערע מאָנאַטען איז איבערהויפּט ניט ערלויבט צו ארבייטען קיין אָווער־טיים.

9. *אין יעדען שאַפּ זאָל זיך געפינען אַ שאַפּ* טשערמאַן ערוועהלט פון די ארבייטער פון שאַפּ. אַ פערטרעטער פון יוניאָן זאָל האָבען דאָס רעכט אריינצוגעהן אין יעדען שאַפּ. די צייט ווען דער פערטרעטער פון דער יוניאָן זאָל בעזוכען די שעפּער וועט בעשטימט ווערען פון דער באָארד אָוו גריוועגס.

10. דורך דעם סלעק־סיזאָן זאָל די ארבייט צוטהיילט ווערען אַזוי גלייך ווי מעגליך, כדי יעדער ארבייטער זאָל אויסארבייטען אַ גלייכע סומע לויט זיינע ווייידזשעס.

11. די פירמע טאָר ניט מאַכען קיין אינדיווידועלע אַגרימענטס מיט די ארבייטער און ניט נעהמען פון קיינעם קיין סעקיוריטי.

12. אין דיעזען אַגרימענט ווערט ניט בעשרענקט דאָס רעכט פונ'ם באָס צו סעקען אַן ארבייטער פאַר שלעכטע ארבייט אָדער פאַר שלעכטע אויפפיהרונג. עס מוז אָבער פערשטאַנען ווערען אַז ווען אַן ארבייטער ענטזאַגט זיך צו פאָלגען דעם באָס אין אַ פּונקט וואו עס האַנדעלט זיך וועגען ברעכען דעם אַגרימענט, דאַן זאָל אַזאַ האַנדלונג פונ'ם ארבייטער ניט פּעררעכענט ווערען אַלס אַן אורזאַכע צו ווערען געסעקט.

13. די באָארד אָוו גריוועגס זאָל האָבען דאָס רעכט צו צווינגען אַ באָס צוריקצונעהמען אַ געסעקטען ארבייטער, און צו הייסען דעם באָס בעצאָהלען דעם ארבייטער פאַר זיין פערלאָרענע צייט.

14. קיין ארבייטער טאָר ניט ווערען געצוואונגען צו ארבייטען די פאָלגענדע ליגעל האָלידייס: לייבאָר דעי, עלעקשאָן דעי, טענקסגיווינג־דעי, וואשינגטאָן בוירטה דעי, לינקאָלן בעירטה־דעי ווען ארבייטער וועלען זיך ענטזאַגען צו ארבייטען דעם 1טען מאַי, דאַן זאָל עס ניט פערערעכענט ווערען אַלס אַ פערלעצונג פון דעם אַגרימענט.

15. ווען ארבייטער וועלען זיך ענטזאַגען צו מאַכען ארבייט וואָס קומט פון אַ פירמע וואו אַנדערע ארבייטער סטרייקען, דאַן זאָל די האַנדלונג ניט פערערעכענט ווערען אַלס אַ פערלעצונג פון דעם אַגרימענט.

16. אַ באָארד אָוו גריוועגס זאָל צונזאַמענגעשטעלט ווערען, בעשטעהענד פון אַכט פערזאָן: פיער פון דער זייט פון די ארבייטער און פיער פון דער זייט פון די באָסעס. פאַר דיעזער באָארד זאָל פאָרגעלעגט ווערען אַלע קאָמפּלייגס וואָס קענען פאָרקומען צווישען באָסעס און ארבייטער. די באָארד אָוו גריוועגס זאָל האָבען דאָס רעכט צו מאַכען אַזעלכע רולס ווי זי וועט געפינען פיר נויטיג אום אָנצופיהרען איהר ארבייט.

דער לײדיעס גאַרמענט װאָרקער

נומער 10. | אָקטאָבער, 1911. | 2טער יאהרגאַנג

דער גרויסער זיעג פון די ־ניו יאָרק לײדיעס טײלאָרס

אונזערע זיעבען־אכט טויזענד לײדיעס קאָסטאָם טײלאָרס און דרעסמײקערס פון לאָקאַל 38 (ניו יאָרק) האָבען געהאַט אַ מערקווירדיג ניכען און גרויסען זיעג!

דער געדאַנקען פאַר אַ סטרײק איז שוין געװען לאַנג פאַרברײטעט צווישען די אַרבײטער. דער טרײד איז גוט אָרגאַניזירט, די אַרבײט איז אַ געלעגענטע, און באַלד ווי עס האָט זיך גענומען דערנעהענטערען דער ־נײער סיזאָן, האָט לאָקאַל 38 אויסגעאַרבײט זײנע פאָדערונגען און זײ צושיקט צו די באָסעס, פאָדערענדיג אַן ענטפער ביז דעם 12טען סעפּטעמבער.

די באָסעס פון זײער זײט האָבען באַלד אָנגעפאַנגען אײנצוזעהן דאָס אונפערמײדליכע, און האָבען ארויסגעוויזען אַ גערענקײט צו פערהאַנדלען מיט דער יוניאָן און צו קומען צו אַ פערשטענדניס, וואָס זאָל פערמײדען אַ לאַנגען סטרײק.

די פערהאַנדלונג איז פאָרגעקומען. לאָקאַל 38 איז אין אַלע בעװעגונגען געהאָלפען געװאָרען דורך די אונערמיעדליכע אַרבײט פון אונזער דזשענעראַל סעקרעטער דזשאָהן אַ. דײש, פּרעז. ראָזענבערג, מאיר לאָנדאָן און ווײס־פּרעזידענט גרינבערגער.

דעם 12טען סעפּטעמבער איז אַן ענטהוזיאַסטישער מאַס־מיטינג אָבגעהאַלטען געוואָרען אין דעם גרויסען קאַרנעגיע האָל, וואו יעדער זיץ און יעדער פּלאַץ פון דער ריעזיגער געבײדע איז געװען פערנומען פון די ענטהוזיאַסטישע מעמבערס פון דער יוניאָן. דער סטרײק־גײסט האָט יעדען אַרומגענומען. אַ סטרײק איז ערקלעהרט געוואָרען.

אויף מאָרגען אום 1 אוהר האָבען די טויזענדער מענער און פרויען פערלאָזען זײערע שעפּער, זײנען אוועק אין די בעשטעלטע האַלען, אַלעס איז געװען פאַרטיג די מאַסען צו עמפּפאַנגען. זײ האָבען ־געקראָגען די נויטיגע אינסטרוקציאָנען, ווי אַ סטרײקער דאַרף זיך אויפפיהרען, וואָס ער מוז טהאָן און וואָס ער מוז אויסמײדען.

און באַלד ווי דער עולם איז געװען פערזאַמעלט אין די האַלען, האָט זיך אָנגעפאַנגען אַ נײע פערהאַנדלונג מיט די באָסעס — מיט די גרויסע באָסעס, מיט די מעמבערס פון דער „מוירטשאַנט טײלאָרס און דרעסמײקערס אַסאָסיאײשאָן".

מיט די קלײנע באָסעס איז ניט געװען וואָס צו פערהאַנדלען, זײ זײנען באַלד געקומען סעטלען אויף די קאָנדישאַנס וואָס די יוניאָן האָט געשטעלט.

דער סטרײק האָט געדויערט אַן ערך אַ וואָך צײט, און אַלעס איז געװען געענדיגט אין די אינטערעסען פון די אַרבײטער!

דאָס איז געװען אַ מערקווירדיג ניכער סטרײק, מיט גרויסע געווינסען פאַר אונזערע מעמבערס.

מיר דרוקען דאָ איבער דעם אַגרימענט, לויט ווי ער איז אונטערשריבען געוואָרען פון מאיר לאָנדאָן פון דער זײט פון די אַרבײטער, און פון דזשוליוס הענרי קאָהן, וועמען אונזערע לעזער קענען אַלס דעם לאָיער פון די קלאָוק מאַנופעקטשורערס, וועלכער איז איצט אויך דער פערטרעטער פון דער באָסעס אַסאָסיאײשאָן אין דער לײדיעס קאָסטאָם טײלאָרינג טרײד.

דער אַגרימענט לײענט זיך ווי פאָלגט:

פרייזען

פיר

שאַפּען סובסקרייבערס
גילטען נאָך

האָט איהר שוין אַ גאָלד ראָלד וואָטש פאָב מיט'ן לייבעל פון אונזער אינ־טערנייִשאָנאל יוניאָן און מיט אייער נאָמען דארויף אויסגעקריצט ?

אויב ניט, וועלען מיר דאָס אייך פּאָזיטיוו צושיקען. אַלעס וואָס איהר דאַרפט טהון איז פערקויפען

100 סובסקריפּשען קאַרדס.

אויך גיבען מיר אַ צווייטען פּרייז — אַ פאָב אין מאַטען גאָלד מיט'ן לייבעל און אייער נאָמען דארויף, ווען איהר פערקויפט 50 קאַרדס.

שרייבט דערוייל נאָך 10 קאַרדס. קיין געלד פאָראויס דאַרפט איהר ניט געבען. ווען איהר האָט פערקויפט די 10 קאַרדס שיקט אונז צו $2.50 און פערלאַנגט נאָך 10 קאַרדס און אזוי ביז איהר האָט פערקויפט 50 אָדער 100 קאַרדס. גיט אָן אייער נאָמען, אדרעס און לאָקאַל־סעקרעטער.

אדרעסירט אייער בריעף צו

JOHN A. DYCHE

32 Union Square :: NEW YORK CITY

91. Worcester, Mass., White Goods Workers—Goldie Margolis, Sec'y, 2 Ash St.
92. Toronto, Can., Cloak & Skirt Pressers Union—Ben Wolhendler, 25 Cecil St.
93. St. Louis, Mo., Alteration Tailors Union—Jacob Glickman, Sec'y, 11th & Franklin Ave.
94. Chicago, Ill., Skirt Makers Union—Isaac Levinson, Sec'y, 1232 Washburne Ave.
95. Detroit, Mich., Ladies' Garment Workers Union—H. Altman, 146 Macomb St.
96. *Toledo, Ohio, Ladies' Garment Workers—Rose Kopp, Sec'y, 1029 Moore St.*
97. Winnipeg, Man., Can., Ladies' Garment Workers A. Geller, Sec'y, 305 Elgin Ave.

JOINT BOARDS & DISTRICT COUNCILS.

Joint Board of New York—Louis Gordon, Secretary; Office, 79 East 10th St.

Joint Board of Philadelphia—Max Amdur; Office, 30 North 10th St.

Joint Board of Boston, Mass.—M. Kurland, Secretary, 31 North Russell St.

Joint Board of Cincinnati—Miss Emma Betz, Secretary, 620 Riddle Road, Clifton Heights.

Joint Board of St. Louis—Jacob Glickman, Business Agent, Fraternal Bldg., 11th & Franklin Ave.

Joint Board of Cleveland—S. Frankfurth, Secretary, 2609 East 48th St.

Joint Board of Baltimore—M. Hertzbach, Secretary; Office, 1110 East Baltimore St.

Joint Board of Albany & Troy—S. Bermon, Secretary, 59 Rensselaer St., Albany, N. Y.

Joint Board of Chicago—S. Hartman, Secretary; Office, 1125 Blue Island Ave.

Joint Board of Montreal, Canada—J. Slobodsky, Sec'y, c/o Harrison, 2328 St. Dominique St.

District Council of New York—S. Elstein, Sec'y; Headquarters, 32 Union Square.

District Council of Philadelphia—Simon Davidson, Sec'y, 525 Mifflin St.

District Council of Toronto—H. R. Barton, Sec'y, Labor Temple, 14 Church St.

י. קראַוז

מאַנופעקטשורער פון

בעדזשעס און בעננערס

אַלעס גוט געמאַכט

דורכאויס יוניאָן־ארבייט

134 קלינטאָן סטריט

דיעזער זשורנאַל איז געזעצט און געדרוקט

אין דער גרעסטער

יוניאָן דרוקעריי

פון

ליפשיטץ פּרעסס

49־51 לאַפאַיעט סטריט, ניו יאָרק

Tel., 1720-1730 Franklin

MANUFACTURERS USING OUR UNION LABEL

On Waists

H. Frank & Co., 33 West 17th Street, New York City.
Sam Grossman & Co., 37 East 17th Street, New York City.
Solomon & Steiner, 34 West 15th Street, New York City.

On Cloaks and Suits

Spies & Alper, 174 Springfield Avenue, Newark, New Jersey.

אקטאָבער, 1911

דער לײדיעס גאַרמענט װאָרקער

אינהאלטס־פערצייכניס:

גרויסער זיעג פון די נ. י. לײדיעס טײלאָרס — — — — — — — — — ***

לעבען אַלס סאָציאַליסטישער פּראָפּעט — — — — — — — — שאול עלשטיין

סטרײק־בענעפיט — װער זאָל דאָס צאָהלען?

די אינדוסטריעל װאָרקערס פאַר אַן אינטערנאַציאָנאַלען געריכט.

דער שיקזאַל פון אַן אַרבײטער פרוי.

נאָטיצען װעגען קליװולאַנד און די אַרבײטער פּרעסע.

קולטורעלע אַרבײט אין די טרײד־יוניאָנס.

מאַן און װײב — אַ דראַמאַטישע סקיצע.

ערשײנט מאָנאַטליך אין אידיש און ענגליש

ליפשיטץ פּרעס, 49-51 לאַפאַיעט סט., נ. י.